

ELEMENTS

COMPOSITIUS

IMATGE

CONFECCIÓ DE LA
INDUMENTÀRIA D'AQUESTA

ÍNDEX:

COS TEÒRIC

1. Introducció	pàg. 5
2. Estètica	pàg. 8
3. El pentinat	pàg. 9
3.1.El pentinat al llarg de la història.....	pàg. 9
3.2.Simbologia i interpretació del cabell	pàg. 13
3.2.1 El color	
3.2.2 El tallat i el pentinat	
4. La indumentària	pàg. 15
4.1 Evolució al llarg de la història	pàg. 15
4.2 Tendències de roba més usuals. Simbologia	pàg. 20
4.2.1 Emo	
4.2.2 Gòtic	
4.2.3 Híppie	
4.2.4 Hipster	
4.2.5 Rasta	
4.2.6 Extravagant	
5. Confecció del vestir	pàg. 23
5.1 Artesanalment	pàg. 23
5.1.1 Material i maquinària	pàg. 23
Estris i instruments	
Teles i teixits	
Màquines	
5.1.2 Procés.....	pàg. 32
5.1.3 Facturació.....	pàg. 41
5.1.4 Publicitat	pàg. 44
5.2 Industrialment.....	pàg. 46
5.2.1 Material i maquinària	pàg. 47
Estris i instruments	
Teles i teixits	
Màquines	
5.2.2 Procés	pàg. 52
5.2.3 Facturació	pàg. 57
5.2.3 Publicitat.....	pàg. 60
6. Postura	
6.1 Introducció.....	pàg. 61
6.2 Postures més usuals. Simbologia.....	pàg. 61

PRÀCTIQUES I EXPERIMENTACIONS

1. Book de tendències i confecció d'una peça de vestir.....	pàg. 64
1.1 Introducció del tema.....	pàg. 65
1.2 Memòria Book.....	pàg. 66
1.3 Memòria del procés de disseny i confecció d'una vestimenta...	pàg.77
1.3.1 Complements.....	pàg. 88
Bloc de dibuixos.....	pàg. 92
2. Anàlisi d'una imatge.....	pàg.112
3. Pàgina web.....	pàg.118

ANNEXOS.....	pàg.120
---------------------	----------------

1. Altres confeccions realitzades.....	pàg.121
2. Pàckaging.....	pàg.139
3. Empresa Stradivarius.....	pàg.157

CONCLUSIONS.....	pàg.162
-------------------------	----------------

WEBGRAFIA i BIBLIOGRAFIA	pàg.164
---------------------------------------	----------------

1. INTRODUCCIÓ DEL TREBALL

Introducció del tema

Remuntant a temps anteriors, mirant cap al futur i centrant-nos en el present, observem que les persones, els subjectes, mostrem certa preocupació per la imatge física. Aquest fet, aquesta inquietud, està incrementant dia a dia en la societat, ja que cada cop la imatge té un pes molt més important a les nostres vides; de manera que, fins i tot, alguns podríem dir que hi estem sotmesos.

La imatge física sol ser part de l'expressió, del llenguatge no verbal; gràcies als diferents pentinats, indumentària i postura, entre molts altres aspectes exclusius i peculiars de cada ésser, podem arribar a definir un estil únic i manifestar la nostra individualitat. Aquest estil és en certa manera innat i té relació amb l'autoestima, personalitat, motivacions, valors i fins i tot amb la biografia de cada persona de manera que esdevé essencial a l'hora de crear la pròpia identitat.

A partir de cada estil, intentem satisfer la necessitat de ser acceptats, agradar i sobretot distingir-nos de la resta. Tots intentem destacar en aquells fets característics favorables i representatius de cadascú.

Els estils són agrupats en col·lectius, ja que és molt difícil i complex, per no dir impossible, poder estudiar de manera concreta quelcom tan nombrós i extens.

Parts del treball

El meu treball consistirà en l'elaboració d'una part teòrica i una de pràctica.

Des del punt de vista teòric analitzaré al llarg d'aquest treball la imatge física -estètica- i la seva simbologia, basant-me en els elements més significatius de la persona:

- els cabells i els diferents tipus de tallats.
- la roba i els estils que es desenvolupen a partir de les tendències, i a més incorporaré una comparació del procés de creació d'aquesta de manera artesanal i industrial.
- la postura de cada individu, la seva interpretació i significat.

A la part pràctica, com a projecte per tal de finalitzar el treball, a partir dels coneixements teòrics, elaboraré una peça de roba de manera artesanal fent un seguiment constant de tots els passos duts a terme per tal de mostrar la dificultat i complexitat de realitzar tal tasca i per intentar mostrar la poca consideració que reben els petits artesans pels seus treballs, tenint en compte la seva magnitud. Abans d'endinsar-me en el procés de confecció, realitzaré una recerca de tendències a partir de la qual elaboraré un *book* –revista- de tendències que es presentarà a part del cos del treball.

Per treballar el camp de la moda, des del punt de vista industrial; realitzaré una pàgina web –imitant les grans marques- en la qual es podran observar diferents peces de roba creades i també em servirà com a suport per a la presentació oral, evitant així els programes més usuals com ara el Power Point o el Prezi.

A més, també aplicaré els conceptes adquirits que fan referència a postures, pentinats i vestimenta per fer una anàlisi d'un personatge important i poder saber què es transmet amb aquests trets característics del seu subjecte i seguidament contactar amb aquest i comparar els resultats obtinguts en l'experiment amb l'opinió real i visió del subjecte analitzat.

Mencionaré en aquesta anàlisi si el personatge en concret té un *coolhunter* o *personal shopper* al seu servei o no, per tal de mostrar la gran implicació d'aquests professionals de l'estètica, en la imatge de les persones encara que no en siguem conscients -sobretot pel que fa als alts càrrecs polítics o televisius-.

Metodologia de treball

Per tal de realitzar el treball, ha estat necessari comptar amb l'ajuda de diferents persones o empreses que m'han proporcionat la informació necessària; per tant, es pot definir el mètode de treball com a treball de recerca tal com indica el seu nom.

Dins d'aquesta classificació, correspondria l'etiqueta de treball de camp artístic atès a la seva temàtica artística.

La principal empresa que ha acceptat la col·laboració en el meu treball de recerca ha estat l'empresa de moda juvenil Stradivarius. Aquesta consta d'una seu a Cabrianes la qual em van permetre visitar i allà vaig poder parlar amb certs dissenyadors i veure de primera mà el procés de confecció de roba (des del punt de vista industrial).

Per altra banda, per tractar el treball artesanal, vaig contactar amb una modista resident a Avinyó (localitat on visc) la qual em va explicar el seu mètode de treball i va supervisar la meva part pràctica de treball (confecció d'una peça de vestir).

A part d'aquestes ajudes externes, també m'ha estat necessari consultar un seguit de llibres d'art per documentar-me i aprendre com tallar i confeccionar la indumentària que es vol crear al gust del consumidor o d'un mateix.

La resta, i gran part de la informació ha estat extreta de coneixements d'art propis obtinguts en els anteriors 3 anys atès al fet que el tema m'interessa i em crida l'atenció des de temps enrere.

Així doncs, el mètode de treball ha estat de recerca i al mateix temps, d'aplicació de coneixements propis i fonts empíriques, sempre tenint en ment la temàtica i intencionalitat artística.

Els motius personals que m'han conduit a l'elecció del tema del meu treball de recerca, el qual es basa en l'estètica tal com indica el seu títol, han estat diversos:

- Sempre he tingut especial atracció per la moda i les passarel·les; des de petita m'he mogut per aquest món, ja que gran part dels meus progenitors també es trobaven dins el camp del disseny tèxtil.

-Extraescolarment he participat en passarel·les com a model infantil i més recentment he començat a rebre classes de disseny i confecció de roba.

-Tinc una personalitat molt creativa i m'agrada desenvolupar-la per tal d'extreure'n grans idees i crear així projectes emblemàtics. Per aquest motiu, estic actualment cursant el batxillerat de modalitat artística i considero el meu treball (sobretot la part pràctica) molt adient dins d'aquest camp.

-A l'hora de plantejar-me el meu futur acadèmic, vull orientar-lo cap a la carrera de disseny de moda.

Per aquests motius he volgut començar a investigar i treballar aquest sector del disseny tèxtil des del punt de vista educatiu i productiu i tractar-lo en el meu treball.

Agraïments

Tal com he mencionat anteriorment, he comptat amb la intervenció de diferents entitats i persones per tal de poder realitzar el meu treball.

Aquests han estat, per exemple l'empresa Stradivarius, a la qual agraeixo el fet que hagin accedit a ensenyar-me les seves instal·lacions i els seus mètodes en un dia de treball normal. També vull agrair la implicació de la modista, la qual he consultat quan m'han sorgit dubtes en la realització de la part pràctica.

Pel que fa als tutors, sempre és de gran ajuda comptar amb el seu seguiment i el seu assessorament, a partir del qual pots desenvolupar el treball correctament.

Per aquest motiu vull agrair l'interès de la meva tutora, professora de disseny del meu centre actual, que m'ha portat el treball des de l'inici del segon curs de batxillerat.

A causa del fet que vaig cursar primer de batxillerat a un altre centre d'una altra localitat, vaig iniciar el treball amb una altra tutora, professora de llengua, per tant també agraeixo la seva supervisió en gran part del cos teòric del treball.

Per últim, no podria faltar una breu menció als pares i familiars que m'han ajudat en tot moment tant en l'elecció del tema com en tot el que ha estat necessari i són qui més han viscut el dia a dia del treball al veure'm treballant .

2. L'ESTÈTICA.

La paraula estètica prové del grec ἄισθησις (aísthêsis), que es traduiria com a «sensació» i va ser introduïda per un filòsof alemany el 1735, Alexander Gottlieb Baumgarten.

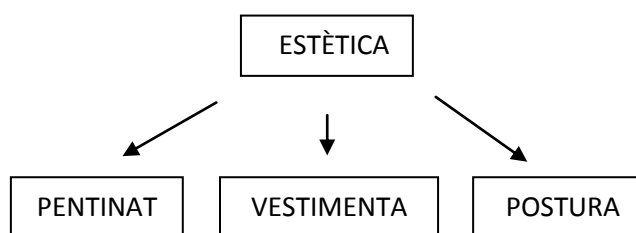
Per tant a Grècia neix l'estètica com a concepte, ja que els antics grecs tenien una altra paraula per denominar l'actual concepte d'estètica; que era Φιλοκαλία (filocalia), «amor a la bellesa»; mentre que a mans de Baumgarten, el s. XVIII es desenvolupà una ciència més filosòfica.

Aquesta ciència estudia la manera com la raó humana interpreta els estímuls, captats pels sentits, del món que l'envolta i com els relaciona per tal de dur a terme una creació pròpia de forma bella, produint idees com a producte d'abstracció de la ment. Les idees evolucionen amb el temps, adaptant-se als corrents culturals de cada època.

Així doncs, els objectius d'estudi de l'estètica són la bellesa o els judicis de la gent i la seva interpretació per la qual cosa es pot afirmar que és una ciència totalment lligada a l'art. Per aquest motiu s'examinen els diversos estils i períodes artístics segons els diversos components estètics que hi ha. Sovint se sol denominar l'estètica com una «filosofia de l'art».

Aquesta emoció que uns determinats objectes aconseguen provocar en nosaltres, i que és objecte central d'estudi de l'estètica, s'anomena «experiència estètica».

Per tant, aquesta és una ciència filosòfica artística que engloba molts aspectes de la bellesa dels objectes però també de la figura humana, relacionats amb la interpretació de l'experiència sensitiva estètica. En aquesta es tenen molts aspectes en compte a l'hora de jutjar-la o analitzar-la com per exemple: el pentinat, la vestimenta i la postura.

3. EL PENTINAT

El cabell és un element essencial de la imatge; avui dia i des de l'antiguitat ha estat un dels elements destacats a l'hora de transmetre emocions, estats d'ànims, personalitats i fins i tot ha esdevingut arma de seducció.

Els simbolismes del cabell provenen de temps anteriors, ja que al llarg de la història aquest ha jugat un paper molt important en les diferents cultures.

3.1 El pentinat al llarg de la història

Perruca egípcia

A l'Antic Egipte, - 1500 anys abans de Crist-, l'aparença externa expressava l'estament social i la posició política a la qual pertanyies. Les perruques eren molt sovintejades i els pentinats podien arribar a ser elaborats de manera artesanal. Si el pentinat era el de personatges d'alt poder, normalment era recobert per algun tipus de tela pròpia de l'època com per exemple la seda teixida.

Per als Celtes, durant el s.VIII abans de Crist, el cabell era un símbol de força i per això el duien llarg, els homes com a expressió de la seva força i les dones com a símbol de fertilitat.

A l'Antiga Grècia el cabell va fins i tot esdevenir un símbol en la mitologia. Un mite molt important i conegut arreu és el de Medusa; bella donzella la qual va ser seduïda per Poseidó en un dels temples d'Atenea; aquesta, furiosa, va transformar el seu pèl en serps i va fer del seu rostre una imatge tan horrible que tan sols mirant-la els homes quedaven sotmesos i es convertien en pedra.

Escultura medusa

Les dones de l'**Antiga Roma** duien els cabells llargs i adornats amb cintes i trenes però aquests pentinats van anar evolucionant depenent de l'època i sobretot de l'estament social al qual pertanyien.

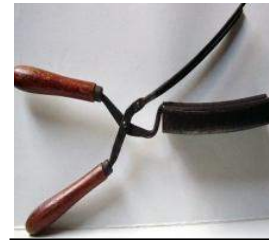
Sex crines

Les prostitutes duien el cabell solt sense cap tipus d'adorn ni recollit; les dones joves abans de casar-se podien portar el cabell recollit de manera senzilla però al casar-se, sobretot al principi, duien un pentinat característic, les *sex crines* que consistia en un total de 6 trenes enrotllades entre elles.

Al llarg de l'imperi els pentinats es van anar complicant introduït més formes i pisos per tal de formar un pentinat alt i al mateix temps, fer més estètica la dona. Tots aquests recollits elaborats necessitaven afegits i esclaves expertes capaces de realitzar-los.

La professional de la bellesa femenina rebia el nom d'Ornatrix i treballava per a les matrones romanes i també fabricava perruques i ungüents per tenyir.

Els homes que havien portat els cabells llargs i barbes, ara seguien les tendències gregues i tallaven i afaitaven el pèl. Al final de l'època republicana es va començar a parar més atenció als pentinats dels homes; els d'alta classe social s'arriassaven els cabells amb productes artesanals com les dones i també al final de l'època, ho feien amb un instrument anomenat *calmistro*, que consistia en una eina de ferro que s'escalfava i arriassava el cabell.

Calmistro

A l'Edat Mitjana el cabell era vist com a símbol de vitalitat i llibertat, per aquest fet, els homes esclaus i membres del clero duïen la coroneta afaitada; els camperols estaven obligats a portar el cabell curt i no podien dur barba, mentre que els lliures i d'alta classe social podien lluir llargues barbes, en els casos d'aquells més vells per reflectir saviesa i dignitat, al mateix temps que als estaments duïen el cabell llarg que cuidaven amb pintes i tot tipus de solucions amb plantes naturals.

Els pentinats de les dones d'aquella època estaven manats per la societat; havien de tenir els seus cabells ordenats mitjançant trenes les quals podien estar adornades amb flors o fils de llana en els casos d'estament baix i a les classes altes substituïen aquesta llana per fils de plata o fins i tot or.

Dona amb toca

Les dones casades, a més, havien de tancar i encreuar aquesta trena amb una toca o vel i les verges només amb el vel que més endavant, a causa de corrents provinents de França es va substituir per una vena que englobava des de la barbata fins a la part superior del cap formant així una corona.

Les dones van dur el cabell llarg durant tota l'Edat mitjana i a principis de segles XII i XIII el van començar a ondular i arriassar com els homes.

Després de les venes i el cabell ondulat van marcar tendència els barrets amb la part superior descoberta per tal que el sol estigués amb contacte amb el seu cabell ros (normalment tenyit amb lleixiu) i potenciar aquest color.

A principi d'època estava mal vist el fet de canviar el color o fins i tot néixer amb el cabell acolorit i s'associava a la bruixeria.

De mica en mica, però, es va anar acceptant fins a arribar al punt en què el color roig va predominar entre les dones gràcies a la imatge de la Reina Isabel I, la Catòlica, que el manifestava.

Isabel I, la Catòlica

En l'àmbit privat van començar a circular tot un conjunt de receptes destinades a la bellesa dels cabells com per exemple la tècnica emprada per cobrir aquells cabells de color blanc que manifestaven vellesa que consistia en ensabonar els cabells amb una pasta majoritàriament composta per cendra i cep de vinya cuinats durant mig dia amb vinagre.

A l'Edat Moderna, les dones solien portar el cabell llarg, amb ratlla al mig i recollit sobre el clatell o bé formant formes geomètriques; la més típica era en forma de con acompanyada d'un vel o una còfia.

Dones pentinades de forma geomètrica

Després aquests pentinats van anar evolucionant i sent més voluminosos de manera que es van haver d'introduir nous adorns com tirabuixons, llassos i fins hi tot plomes d'animals colorits.

El color predominant entre les dones d'aquesta època era el ros per excel·lència, ja que creien que era més femení i per tant els hi atribuïa més bellesa però hi havia algunes races com la mediterrània que majoritàriament conservaven el seu color de cabell natural; obscur.

Pel que fa als homes, el seu pentinat era característic de mostrar rissos curts i barba curta i punxeguda amb l'adornament d'un barret de copa alta o en tub.

L'Edat Contemporània s'inicia a finals del segle XIII i es caracteritza per la gran importància de les perruques a partir de les quals es diferenciaven les diferents classes socials de l'època.

Maniquí d'una dona de classe benestant

Les classes més ben posicionades decoraven els seus pentinats artificials amb joies, plomes, gasses i altres elements ornamentals fins i tot podien arribar a l'extrem de construir maquetes de qualsevol estructura imaginable damunt el cap de les dones més adinerades; aquest fet comportava que no poguessin caminar per falta d'equilibri i haguessin de moure's amb carruatge al qual tampoc els resultava fàcil l'accés, ja que no podien passar a través de les portes.

Per tant, podem dir que donaven molta importància a l'aparença física però no tant a la higiene per la qual cosa, aquestes perruques estaven infestades de pols i brutícia (aquest fet no suposava cap problema ni discriminació).

El ris i els tirabuixons que durant el barroc i el rococó havien tingut gran importància, passen a ser creats de manera artificial mitjançant una tècnica calenta; escalfant pals cilíndrics on s'enrotllaven els cabells (podria ser considerat l'antecedent de la permanent actual).

Amb l'arribada de la Revolució Francesa es va deixar enrere tanta ornamentació i es va centrar el pentinat en recollits senzills i naturals com ara monyos i cues de cavall. Tant la classe obrera com l'alta burgesia duïen aquest pentinat però els que disposaven de més nivell econòmic, cobrien aquests pentinats amb barrets o reixetes.

És en el segle XIX on apareixen els primers artesans que es dediquen totalment a la creació d'aquestes "obres d'art" utilitzant com a matèria primera el cabell femení i a canvi d'una recompensació econòmica; així doncs, apareix l'ofici de perruquer.

Els cavallers de l'època seguien assistint al barber igual que en les generacions passades i no donant tanta importància a l'aspecte del seu cabell com les dones.

A finals d'aquest segle apareix l'aigua oxigenada que suposa un gran canvi en l'aspecte de la societat del moment, ja que s'utilitza per tenyir el cabell. Seguidament els productes relacionats amb el tractat del cabell van deixar de ser artesans i es van comercialitzar, pocs anys més tard van aparèixer les primeres escoles de perruqueria; entrant així al segle XX.

Durant aquests 100 anys apareixen una sèrie de canvis en el pentinat, sobretot el femení que passa de llarga cabellera a tallats curts i còmodes a conseqüència de la incorporació de la dona al treball. Es crea un ideal de dona moderna i per tant, el seu pentinat igual que tota la seva aparença física queda condicionat per aquest.

S'intenta seguir també un altre model, les actrius del moment marquen tendència amb el seu cabell ros, curt, de puntes arrodonides cap enfora i amb molt volum i les dones de l'època el copien. Gràcies a l'intent de fixar aquest volum, es creen les primeres laques.

Pel que fa als homes, es pentinen seguint el corrent militar perquè els resultava còmode i pràctic; aquest *look* es va popularitzar. També es van veure molt influenciats per la música i el cinema així que als 50 s'estén el típic i característic tupè d'Elvis i com a conseqüència, la gomina.

Elvis Presley

Durant aquesta època i la següent, el tallat de cabell va esdevenir símbol d'alliberació femenina expressada a partir d'un pentinat simple, recte i curt per tal de ressaltar la igualtat entre gèneres, però sense descuidar els atributs femenins.

Simultàniament els "Punk" van utilitzar el cabell com a símbol de desaprovació de l'estil de vida burgès, portant i exhibint un pentinat provocador i pintat amb tons i colors lluent, com ara les crestes, per tal de reclamar encara més atenció i importància i ressaltar entre la multitud.

Punks

En l'Actualitat, el cabell, els seus tallats i colors són molt importants i també han esdevinguts símbols i simbologies que reflecteixen la nostra personalitat.

3.2 Simbologia i interpretació del cabell

3.2.1 Els colors dels cabells. Interpretació.

- *Color negre*: persones amb caràcter fort, amb geni, llençades, apassionades i sensualitat activa; normalment provinent de la zona mediterrània i llatina. Les persones que tenen el cabell fosc, aconsegueixen remarcar els trets facials.
- *Color ros*: persones amb certa dolçor, delicades, dèbils a simple vista, lliures i pures; és l'ideal de bellesa femenina per excel·lència, la imatge de la perfecció, però alhora es mostra com una figura falsa igual que la persona que la mostra.
- *Color castany*: els tons marrons clars i castanys presenten i representen un cert equilibri i aquells qui els exhibeixen són considerades persones neutrals.
- *Color roig*: personalitat guerrera, caràcter fort, dominant, valent i exòtic; el llueixen persones que volen anar a la moda de manera divertida, actual i juvenil.
- *Color gris*: simbolitza la pau interior, la tendresa, la generositat, l'estimació i també aspectes no tan favorables com ara la poca cura i l'edat avançada.

3.2.2 Les formes, tallats o pentinats. Interpretació:

MIDA

- *Cabell curt*: menor feminitat, a través del cabell curt s'intenta trencar esquemes, barreres entre sexes; el llueixen persones segures, modernes, joves i sense complexos ni prejudicis.
- *Cabell llarg*: signe de feminitat i seducció a més de reflectir joventut i coqueteria; acostumen a dur el cabell de tal forma, persones responsables, ja que mantenir el cabell llarg i sa requereix tenir-ne bona cura; està mal vist en persones de mitjana-alta edat a causa del fet que no compleixen el requisit anterior, la joventut.

FORMA

- *Cabell llis*: estàtic, transmet serietat, rigidesa i seguretat; a més, és característic de persones amb formalitat i un cert control.
- *Cabell arrissat*: aporta dinamisme, mobilitat i exotisme; típic de persones expressives, divertides i espontànies.
- *Cabell escàs, amb poca volum*: es considera malalt, trist, sense força i s'associa a persones amb aquestes mateixes característiques, gent que ni pot ni sap afrontar la vida; aquells que estan lluitant per sanar.

- *Cabell dens, amb volum:* al contrari que el seu oposat, aquest mostra alegria, vida, espontaneïtat, joventut i salut igual que les persones que el llueixen.

PENTINAT

- *Davant aclarit:* característic de persones que afronten la vida de manera directa i prenen iniciativa; són gent optimista, oberta, dinàmica i franca, sense por a dir el que pensen, la qual cosa pot conduir a parlar o actuar amb falta de tacte en comptades ocasions. El seu pentinat revela la seva obertura al món i a la vida.
- *Ratlla al mig:* equilibri; propi de persones a qui els agrada viure en una atmosfera harmoniosa i són justes amb tot i tothom, partidàries de viure una vida sense problemes ni grans complicacions però sí aspiracions; amb relacions series i sòlides. Aquest pentinat revela el caràcter voluntari i apassionat.
- *Recollit:* transmet elegància, serietat; s'associa molt a persones, en aquest cas dones, de negocis les quals han d'estar i mostrar-se de cara al públic.
- *Serrell:* persones amb personalitat pròpia, coquetes, tímides; en alguns casos, utilitzen aquest recurs expressiu per tal d'intentar ocultar algun defecte.

Diferents tipus de mides, formes i pentinats:

- 1: Cabell llarg
- 2: Cabell llis
- 3: Cabell curt
- 4: Davant aclarit
- 5: Ratlla al mig
- 6: Serrell
- 7: Recollit
- 8: Cabell arrissat

4.INDUMENTÀRIA

La roba és un altre element indispensable en l'estudi de la imatge i l'estètica, ja que ha existit des de segles enrere amb l'aparició de la prehistòria a partir de la qual ha anat patint diversos canvis a causa dels avenços culturals de cada moment i ha arribat a dies d'avui on ha guanyat importància i prestigi.

És considerada un dels trets més identificadors d'una persona perquè per exemple, pot reflectir la personalitat d'un individu, els gustos musicals, l'entorn en què s'ha creat (referint-nos també a la classe social) i a part dels elements interns de l'home, també pot descriure l'aparença exterior de l'home.

Altres finalitats de l'ús de la roba són: la protecció del cos envers a fregaments per caigudes o per temperatures climàtiques extremes, la diferenciació social o bé la intencionalitat de seducció a partir de peces de roba atractives i exòtiques.

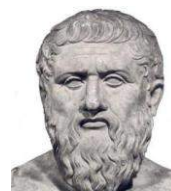
Hi ha peces de roba de molts colors, formes i mides, de manera que cadascú pot adaptar-se a una classe de roba o una altra, a una vestimenta característica en funció de la seva mentalitat, manera de ser i estil de vida.

“Saber vestir”, amb gust, de forma bella i amb personalitat pròpia és una virtut que pocs tenen i molts han de recórrer a especialistes en aquest sector o branca de l'estètica; són els anomenats *coolhunters* o també els personals *shoppers* que ajuden a tot aquell que requereixi els seus serveis.

La principal diferència entre aquests dos personatges és que el primer, assessora i vigila la imatge de cert personatge -normalment molt present als mitjans públics- i caça tendències a través d'Internet, xarxes socials, revistes, etc.

El segon expert en la imatge, tant femenina com masculina, acompanya al client a les botigues o bé compra allò que sembla que pot encaixar amb el seu client si aquest no disposa de temps per anar a la botiga; té estudis de moda, de disseny i confecció, d'assessorament personal, ha de conèixer la ciutat i les botigues més prestigioses d'aquesta, etc. En definitiva és un professional molt més qualificat que l'anterior però els dos vetllen per la bona aparença i bellesa física.

Tal com afirmaven alguns filòsofs, allò bell és bo i cal admirar-ho com a art, per tant la manera artística de vestir de cada persona ha de ser apreciada per tothom i respectada de manera lliure. Plató citava en una de les seves reflexions: “tot el bo és bell i tot allò bell és bo; són una mateixa cosa perquè provenen d'un comú”.

Plató

Per tant, davant d'aquesta bellesa i harmonia a l'hora de combinar roba per crear un estil identificador d'un mateix, cal treballar i perfeccionar qualsevol detall, ja que cadascun d'aquests formarà un conjunt tendencial o estilístic que ens representa ja sigui mostrant el nostre interior o l'exterior.

Al llarg del temps, doncs, i depenent de la cultura o les ideologies del moment (molt influenciadores en la caracterització d'un estil) han anat apareixent diferents tendències en funció del canvi de mentalitat de la societat.

4.1 Evolució al llarg de la història

Tot comença amb l'**Homo Sapiens** que es cobria amb pells, extretes dels animals caçats i tractades amb tècniques molt bàsiques per tal de netejar-les i poder-les utilitzar per protegir-se del fred.

Al **neolític** l'ésser humà aprèn a filar i teixir petites peces de roba decorades amb sanefes, per la qual cosa podem afirmar que milloren les tècniques de confecció (igual que moltes altres).

Els **egipcis** confeccionaven vestits amb lli i la base de la seva vestimenta era el shenti –peça de lli que cobria els malucs i estava subjecta amb un cinturó-. Durant l'imperi Nou es va popularitzar el calasiri –túnica luxosa- i la brusa, de diferent color dependent de la classe social a la qual es pertanyia: blanca per als camperols i vermella per als rics (el tint era car en aquella època).

Els **grecs** vestien amb exomis, una tela rectangular lligada sobre l'espatlla esquerra i sota el braç dret, cenyida per un cinturó. Els camperols portaven pells o vestits de llana i les classes benestants utilitzaven el lli i la seda.

Exomis grec

A l'**Antiga Roma**, la vestimenta va evolucionar.

En el període grecoromà la roba era similar a la de Grècia. Primerament totes les peces de vestir eren túniques que després van esdevenir togues - exclusives dels romans, anomenats *gens togata*-. La toga era una àmplia vestimenta feta de llana, tancada per la part superior i oberta fins a la cintura.

El seu color era blanc (càndida) per aquells que aspiraven a la magistratura –d'aquí el terme candidat-; el color lila era per als emperadors a més dels bordats d'or; als nens i magistrats se'ls permetia lluir adornaments púrpures i, per últim, els conquistadors lluien la toga amb brodats de palmes d'or.

A l'**Edat Mitjana** predominen els teixits de punt i malla. Apareixen noves peces de vestir com ara les calces que cobrien les cames i eren similars als actuals pantalons; els nobles les utilitzaven de color vermell com a tret diferenciador.

Un altre canvi notable en comparació amb l'Edat Antiga és la introducció de mànigues annexades a les túniques.

Els bizantins van aportar noves teles, com ara la seda entre els rics i les pedres precioses a més de popularitzar els plecs en els vestits.

Els àrabs conqueridors van imposar una vestimenta composta per pantalons amples (zaragüelles), la faixa, el turbant i la túnica curta de botons.

Quan els espanyols van començar la Reconquesta, van utilitzar les camises com a roba interior i van tornar a utilitzar les túniques com a vestimenta. Aquestes túniques eren denominades *talars*, ja que arribaven fins als talons. Aquests soldats, es vestien amb cotes de malla, armadures, escuts, cinturons i espases per a la guerra que llavors era una lluita cos a cos.

Entre les dones predominaven les faldilles amb quatre pics a la part inferior, també eren usuals les mànigues ajustades i les línies rectes. Aquestes dames es cobrien les cabelleres amb còfies o tocats, subjectes amb cintes que s'enllaçaven sota la barbata.

En l'**Edat moderna**, a principis del segle XVI els homes utilitzen adornaments en forma de flor denominats florons a les calces i les mànigues, a més de capes curtes sense caputxa i barrets de plomes. Les dones, que lluien vestits de moltes capes de tela de gran llargària, en canvi, només duïen florons a les mànigues, ja que no duïen les calces de l'època.

Vestimenta de s.XVIII;
quadre de Goya.

Al segle XVII i XVIII predomina la moda francesa, de manera que s'introdueixen les mitges de seda que substitueixen les calces i els florons passen a convertir-se en pantalons curts fins als genolls.

En caure la dinastia francesa es torna a la simplificació vestint calces i calçons, armilla, corbata i barret de 2 o 3 pics a més de perruques adornades amb un llaç.

L'**Edat Contemporània**, és una etapa històrica que engloba des de finals del segle XVIII (Revolució Francesa) fins a l'actualitat. A causa d'aquesta revolució, apareixen un seguit de canvis en la indumentària que passa de vestits d'estil Rococó a Neoclàssic. Els primers eren característics per un cosset que estilitzava la figura i unes bases circulars que es posicionaven damunt les enaigües i donava una forma arrodonida i voluminosa a la faldilla llarga de dues capes que les cobria. La peça que cobria el cos era un peto triangular amb mànigues també voluminoses als extrems.

Aquests vestits acostumaven a pertànyer a la burgesia i reialesa, ja que eren els únics que podien accedir als elevats preus de confecció i de matèria primera (majoritàriament seda amb adorns florals teixits). Aquesta vestimenta anava acompanyada de guants, ventalls i bosses (petites i rodones); tots aquests adorns, estaven fets de les mateixes teles i amb les mateixes característiques que la peça principal.

Pel que fa als homes, aquests vestien amb camises que quedaven cobertes per una casaca de tafetà blau o variants d'aquesta tonalitat. Aquesta casaca tenia una estructura mitjana-llarga que cobria fins a la meitat les cuixes; aquesta davant tenia un tallat recte i butxaques cosides als laterals.

Vestimenta
masculina

L'estil consegüent, el Neoclàssic, apareix pels volts del 1780 i és considerat una exageració de l'anterior i es caracteritza per la importància i el reconeixement dels modistes que ja començaven a firmar les seves obres i guanyar prestigi. El principal exponent va ser Rose Bertin, creadora de molts dels vestits de Maria Antonieta d'Àustria.

El vestit femení utilitzava amples cercles de metall sostinguts per un cinturó sobre els que s'hi situava la faldilla de la indumentària (amplificada a la del rococó).

Aquestes peces que milloraven l'aparença de la silueta, mitjançant la reducció de la cintura, van popularitzar-se al segle XIX i romandran fins a mitjans del segle XX.

És cert que estilitzava les dones però aquest fet va tenir greus conseqüències a llarg termini perquè realment deformava el cos i dificultava en gran mesura la respiració.

Cotilla

La silueta es tancava doncs, amb l'ús de la cotilla que marcava una cintura molt prima i un escot pronunciat mostrava el pit. Les mànigues eren cenyides i acabaven per sobre del colze; portaven diverses capes de volants d'encaix a més d'algunes decoracions ja fossin cintes o flors artificials.

A la segona meitat del segle XX, les dones comencen a portar pantalons i això va suposar una gran revolució que es va expandir durant la Segona Guerra Mundial.

Pel que fa als homes, són propis el frac (jaqueta masculina d'etiqueta), la levita (peça d'abrigar, llarga fins als genolls) i el pantaló.

Després i durant la **Segona Guerra Mundial** (1939-1945), van aparèixer tot un seguit de canvis en la indumentària de la població que han deixat petjada al llarg de la història.

Tal com he dit, l'aparició dels pantalons en el món de la moda femenina va provocar un gran conflicte moral, ja que les dones lluïen les pertinences dels seus marits per acudir a la feina a causa del racionament de la roba però no estava ben vist per l'església ni la societat.

A la dècada de 1930 actrius com Marlene Dietrich i Katharine Hepburn van ser fotografiades lluint pantalons i aquest fet va provocar que es popularitzessin de tal manera que el 1960 es van crear els primers pantalons expressament per les dones.

Katharine Hpeburn

Aquesta vestimenta va anar sent acceptada en la majoria de països però altres com Sudan i Malawi avui dia encara prohibeixen i castiguen a aquelles dones que porten pantaló; a més tampoc utilitzen aquesta indumentària algunes seguidores de religions com les jueves ortodoxes i les cristianes tradicionals (cristianes basades en el manament bíblic que cita: "No vestirà dona hàbit d'home, ni l'home vestirà vestit de dona").

Una altre revolució van ser els pantalons curts anomenats shorts –de l'anglès que significa curt- o bé culottes –del francès que significa pantaló infantil. Aquestes peces de roba inicialment només eren usades pels nens que al arribar a la maduresa substituïen per pantalons llargs.

Després de la Segona Guerra Mundial, els pantalons curts van començar a ser utilitzats en climes tropicals per homes adults la qual cosa va suposar un gran impacte moral, ja que s'associava a la immaduresa; seguidament les dones també van adoptar aquest costum i a causa de la calor els van anar escurçant fins a esdevenir shorts la qual cosa va suposar un gran escàndol, atès al fet que es considerava que s'ensenyava massa carn.

Aquesta vestimenta es manté en l'actualitat i és molt usada per dones joves mentre que els homes vesteixen les anomenades bermudes, una varietat del pantaló curt que s'estén fins als genolls.

Pel que fa a la religió, gairebé totes les cultures accepten aquesta vestimenta exceptuant aquelles que ja prohibien els pantalons llargs a més de la cultura musulmana que es mostra molt estricte amb aquest tema. També està mal vista aquesta roba en reunions de treball molt formals, ja que es considera una peça informal i no forma part de la vestimenta de treball.

Després dels shorts va aparèixer la minifaldilla; pels volts dels anys 60 es van començar a veure dones vestint versions "mini" de faldilles com a mètode de reivindicació de la sensualitat i la sexualitat.

La minifaldilla va esdevenir peça bàsica per a qualsevol dona, fins i tot l'esposa del primer ministre Eisaku Sato, Hiroko, es va deixar veure en un viatge oficial amb aquesta vestimenta, fins llavors considerada la peça menys formal mai creada. La *mini* va crear tendència però a poc a poc va anar sent substituïda pels pantalons *hippes* del corrent *hippie* de l'època però tot i així aquesta moda ha perdurat fins als nostres temps.

Un altre tret que cal destacar és el fet que en aquestes mateixes dates, va aparèixer el bikini –de l'anglès "bi" (dues), "skin" (pells)-, també deu aquest nom a l'illa Bikini Atol situada al complex d'illes Marshall, on es va provar la primera bomba atòmica i com mètode de sarcasme, es creia que els biquinis causarien aquesta mateixa sensació d'explosió sobre els homes.

Mosaic sicilià. 1600 A.C

Va esdevenir ràpidament nova tendència, ja que era innovadora, però aquesta indumentària ja existia segles enrere; es van trobar mosaics en una vila de Sicília creats l'any 1600 a.C, la qual cosa afirma la seva existència molt abans del que ens pensàvem.

El bikini es va popularitzar entre els anys 50 i 70 amb l'aparició de la licra que en va afavorir la seva fabricació, sobretot a països com Espanya, Portugal i França mentre que a Amèrica no s'utilitzava perquè causava sensació de vergonya i no estava acord amb la moralitat de l'època.

A l'**actualitat** observem gran varietat de roba que podem agrupar en diferents estils.

4.2 Descripció de les tendències de roba més comuns.

Les tendències o estils més propers actualment, destacats i diferenciats són els següents:

4.2.1 EMO

Origen: la paraula “emo” prové d’Emotional Hardcore Music. La cultura que es basa en aquest estil de viure i vestir va néixer durant els anys 80 i es va popularitzar durant els 2000.

Situació actual: els emos estan bastant estesos arreu i molts tenen una actitud pessimista i dramàtica i es mostren negatius davant la vida.

Vestimenta característica: el tret més identificatiu d’aquells que segueix l’estil *emo* és el seu pentinat; porten el cabell engominat i cobrint la major part de la cara, a més de roba fosca igual que el cabell (pot estar tenyit de tons vius). Acostumen a dur bambes Converse, xapes i dessuadores amb caputxa.

Solen ser joves entre 16 i 25 anys que tendeixen a preguntar-se sobre el sentit de l’existència i estan en contra de les modes i la religió.

Imatge d’exemple d’una seguidora d’estil *emo*

4.2.2 GÒTIC

Origen: la cultura gòtica neix al Regne Unit a principis dels 80 com a evolució del gènere punk de l’època i es va anar estenent per tot el món.

Situació actual: avui dia l’estil gòtic s’ha perdut però en ciutats molt poblades amb molta diversitat de persones encara veiem gent que segueix aquesta ideologia.

Vestimenta característica: es caracteritzen per la seva estètica obscura amb rostre pàl·lid, roba negra, normalment de pell o cuir, botes i pírcings a més de tot tipus de complement fosc, cadenes, mitges de reixeta i creus com a símbol religiosos.

Imatge d’exemple de seguidors d’estil *gòtic*

Els gòtics mostren una certa atracció per tot allò relacionat amb la mort, terror, espiritisme i el suspens, tant en pel·lícula com en literatura a més de tenir un estil musical peculiar, basat en el rock gòtic i el Heavy.

Són molt semblants als emos pel que fa a la vestimenta però tenen ideals diferents; els gòtics són religiosos i duen símbols característics, en canvi els seguidors d’estil *emo* no.

4.2.3 HIPPIE

Origen: sorgeixen als anys 60 com a moviment protestant contra la guerra de Vietnam i a partir d'aquí va suposar una gran influència en els joves de l'època.

Situació actual: actualment com a tribu es troba extingit però ha deixat marca a la societat ja sigui per les seves idees antimilitaristes i revolucionaries o per la vestimenta.

Imatge d'exemple de seguidors d'estil *hippie*

Vestimenta característica: la tradicional imatge dels anomenats hippies està composta per llargues cabelleres, roba de colors intensos, ample i amb pedaços, a més de cintes al cabell i complements com bosses de tela fetes a mà.

Els agrada el rock i el pop amb els quals expressen les seves protestes i la seva idea inconformista amb el món. El 1969 es va celebrar el festival de Woodstock al qual van assistir més de 300.000 joves.

Festival de Woodstock 1969.

La seva mentalitat es basa en proclamar la pau i l'amor entre les persones amb el pensament que tots som iguals; molts per aconseguir aquesta pau (interna) recorren a drogues i altres plaers.

4.2.4 HIPSTER

Origen: el moviment *hipster* va aparèixer al segle XX, però no va deixar petjada fins que, al final dels anys 90, va tornar a popularitzar-se fins al 2010 que es va estendre arreu com a cultura urbana molt coneguda i seguida.

Situació actual: és un grup molt estès entre persones de classe mitjana. Normalment apareixen i abunden a les grans ciutats com Nova York, Chicago o San Francisco.

Imatge d'exemple d'un seguidor d'estil *hipster*

Vestimenta característica: es distingeixen per portar un estil personal, bohemí, allunyat de la moda del moment però tot i així n'estan al cas per intentar mesclar els diferents estils si es vol. Solen portar complements antics estil *vintage* i els caracteritzen les ulleres i el bigoti (més usat com a símbol que com a vestimenta).

El terme *hipster* fa referència majoritàriament a joves entre 18 i 30 anys que mostren un pensament independent intentant adaptar-se als models i modes del moment però amb una personalitat pròpia.

A més, escolten música independent, no comercial.

3.3.5 RASTA

Origen: les rastes són un pentinat típic dels originaris rastafaris provinents de l'Àfrica que volien representar el cabell del lleó. La cultura rastafari va néixer pels volts del 1930 a Jamaica i el moviment social es va crear entre les classes socials marginals, majoritàriament negres africans.

Situació actual: la cultura rasta ha deixat marca a la nostra època per la seva filosofia i mentalitat antimaterialista. Els seguidors d'aquest estil de vida són joves de 25 a 35 anys, a les ciutats grans i, sobretot, igual que en temps anteriors, als barris marginals.

Vestimenta característica: els joves "rastes" vesteixen de manera despreocupada amb roba ampla, cabell llarg i pentinat amb rastes que poden estar acompanyades de gorres. També llueixen complements de colors de la bandera d'Etiòpia (groc, vermell i verd).

Un tret molt característic i destacat dels rastafaris és la seva música; el reggae. Aquest, va sorgir als anys 60 a Jamaica; el seu representant més famós és el cantant Bob Marley.

Bob Marley

Els rastes originaris refusaven i evitaven l'alcohol perquè era considerat el causant de la destrucció de l'home i per això recorrien a fumar marihuana, un acte saludable segons la seva mentalitat.

3.2.6 EXTRAVAGANT

Madonna i
Nicky Minaj

Origen: l'estil extravagant és el més modern i té els inicis a l'espectacle i l'escenari; inicialment les primeres peces de roba catalogades per aquest nom van aparèixer pels volts dels anys 80 gràcies a la cantant Madonna i l'han seguit grans estrelles com Lady Gaga, Miley Cyrus o Nicki Minaj.

Situació actual: avui dia aquest estil està augmentant i cada com són més les estrelles de la música o els artistes famosos els que llueixen aquestes peces de roba.

Fent referència a les persones que no es troben en el món de la fama i l'espectacle, també es donen casos puntuals de seguidors d'aquesta moda però en petites quantitats.

Vestimenta característica: no hi ha una vestimenta reglamentada ni concreta per ser considerada extravagant, simplement les peces de roba d'aquest estil estan formades per formes geomètriques i inusuals acompanyades per colors vistosos i en algunes ocasions complements brillants, sigui per llum o purpurina, a més de perruques.

5. CONFECCIÓ DEL VESTIR

Per tal de crear una peça de roba, cal tenir coneixements de disseny i confecció, però sobretot el factor més important i imprescindible, és dotar d'una imaginació exorbitant, ja que el món de la moda és molt competitiu, ple de canvis i tendències sobre les quals s'ha d'actuar amb rapidesa i innovació.

Hi ha dues maneres de crear roba, la tradicional i més costosa és l'artesanal, que competeix diàriament amb la creació industrial, molt més ràpida i barata, per tant molt més consumida.

5.1 Artesanalment

L'artesà que té com a ofici crear indumentària feta a mida i a mà a petició del client a satisfer, és l'anomenat sastre o modista. Aquest mot solia estar associat només a aquells que confeccionaven peces de roba de senyors com els "smokings" però actualment també s'elaboren tot tipus de vestits.

La persona encarregada de dissenyar, tallar i cosir peces de roba té tot un seguit de màquines que faciliten aquesta tasca i segueix un procés preestablert i ordenat per l'elaboració de l'article i finalment, aquest, obté una compensació econòmica per la seva feina; la facturació.

5.1.1 Material i maquinària

Eines i instruments

Per tal de poder confeccionar diferents peces de roba calen tot un seguit de materials que solen estar organitzats en un costurer. Els estris més utilitzats són els següents:

- *Tisores*: utilitzades sigui per tallar patrons de paper o teles.
Hi ha diferents tipus de tisores; les *tisores de sastre* consten d'una fulla inferior dissenyada de tal manera que quedi plana sobre la superfície de treball per tal de poder tallar amb més facilitat la tela (no pot ser usada per tractar el paper).
Les *tisores dentades* són utilitzades per tallar aquells teixits més gruixuts en ziga-zaga i així prescindir del sobrefilat; no és indispensable en el món de la costura però en facilita la feina.
Les *tisores de brodar* són útils per tallar fils, ja que són de dimensions petites, pes moderat i fàcils de manejar. Per aquesta funció també es pot fer servir les *tisores talla-fils* que a més serveixen per obrir costures.
- *Agulles*: cal tenir sempre a mà un joc d'agulles de diferents llargàries i grossors; com més fina és la tela més petita serà l'agulla necessària per tractar-la. També són indispensables les *agulles de cap* a més dels *impendibles*.

- *Agulles de màquina:* les agulles destinades a treballar el punt tenen la punta arrodonida per no malmetre el teixit; les de teixit texà són especialment resistents; les agulles dobles són emprades en teles sintètiques i les agulles destinades a perforar el cuir són molt fines i resistents per tal de no deixar marca a la tela.
- *Fils:* depenent de l'ús que es vulgui donar a aquest material el fil pot ser de *llana, cotó o sintètic* (útils per a qualsevol tipus de teixit). Actualment s'està desenvolupant un nou tipus de fil amb les mateixes característiques que el sintètic; el *reciclat*.
- *Cinta mètrica:* la cinta és l'estri usat per prendre mesures i cal que aquesta sigui molt flexible per tal de poder obtenir major precisió en els càlculs. Per mesurar la cintura es fa servir una cinta amb un passador on es pot veure el nombre de mesura corresponent, aquest mètode s'utilitza també millorar la precisió.
- *Sabonets:* per marcar a tela el patró (sempre pel cantó que no serà visible) es pot utilitzar guix o sabonets de sastre la marca dels quals desapareix després del rentat. Si no es té intenció de rentar la peça abans de ser duta, es pot utilitzar un marcador especial anomenat col·loquialment "màgic" el qual desapareix estones després de ser usat.
- *Paper:* si es vol copiar el patró d'un llibre de patrons, és necessari paper de calcar per a costura; si es vol realitzar també el patró a mà i des de zero és indispensable el paper de seda blanc. Aquests patrons es passaran més endavant a paper més gruixut per finalment poder ser calcats a tela amb els sabonets.
- *Planxa:* planxar bé les peces i les vores o dobles facilita molt la costura per tant cal disposar d'una bona planxa; un dels passos més importants en la confecció és planxar després de cada costura per tal que la tela s'uneixi bé i llavors planxar els marges d'aquesta costura oberts cap a un cantó.
- *Escalímetre:* regle prismàtic de 3 cares amb diferents escales calibrades utilitzat per dibuixar els patrons; també és molt usat en el camp de l'arquitectura per la qual cosa també rep el nom de *regle d'arquitecte*.

Costurers amb material de costura organitzat.

Teles i teixits

Tot taller o fàbrica necessita certa matèria primera; en el cas de la indústria tèxtil aquesta és la tela i els teixits.

Totes les teles tenen com a base dos tipus de fibres: naturals (d'origen vegetal i animal) i sintètiques (producte de diferents processos químics).

Teles naturals. Principals

- **Cotó:** el cotó s'obté d'una planta anomenada també planta de cotó de la qual se n'extreu la part superior per tractar-la i fer-ne fils, que posteriorment seran filats per convertir-se en el teixit de cotó tal com el coneixem.

És un teixit transpirable i molt resistent; a més és absorbent, fet que comporta que sigui lent d'assecar.

El cotó no tractat, el més barat, té una superfície aspra i s'encongeix amb facilitat mentre que quan aquest mateix material és sotmès a un tractament químic, basat en un bany de sosa càustica, anomenat mercerització, aquest producte s'encareix, però adopta certes propietats que el fan més resistent i brillant.

- **Lli:** el lli és un material que s'obté a partir d'un seguit de fibres riques en cel·lulosa i que en teixir-lo manifesta petites arrugues pràcticament impossibles d'eliminar, ja que aquestes marques són provocades per la cola vegetal natural entre les fibres del lli.

Aquest material té una superfície visualment llisa i amb una brillantor mate; és un teixit fort, absorbent i transpirable.

Transformació de la planta de lli a la fibra.

- **Llana:** la llana s'obté principalment de les ovelles, però a vegades es troba barrejada amb pèl de cabra de Cachemira o fins i tot del camell. Es fa servir el terme *llana verge* quan no conté més del 7% d'altres fibres; *llana pura verge* quan no supera el 0,3% i *llana pura* en cas que el teixit estigui compost únicament per llana, independentment de la qualitat i la seva procedència.

Si una peça de llana conté una etiqueta en què es distingeix el segell internacional Woolmark, es tracta d'un material de màxima qualitat i teixit amb llana 100% pura verge.

En general, és un material que gairebé no s'arruga, manté la calor i és transpirable; normalment es recomana rentar-la a mà per evitar l'encongiment.

- **Seda:** la seda és un fil continu que s'obté del capoll dels cucs de seda; aquest fil es teixeix de manera que se'n confecciona una tela de tacte fi i agradable de portar al hivern que fa de teixit càlid i a l'estiu fresc. A més, traspasa la humitat corporal a l'exterior de la indumentària.

A l'hora de rentar aquest teixit cal tenir en compte que les peces tintades amb tonalitats fosques, poden destenyir per la qual cosa cal rentar-les per separat i sempre a mà.

Principals teles sintètiques

- *Viscosa*: la viscosa és un material compost purament per cel·lulosa la qual pateix tot un seguit de tractaments i transformacions químiques en ser banyada en sosa càustica, sulfur de carbó i àcid sulfúric. Gràcies a aquest tractament es poden obtenir resultats que imiten teixits com la seda, el lli i el cotó. Independentment del tractament dut a terme el producte sempre manté una fluida caiguda.
- *Polièster*: actualment s'està donant un gran ús a aquestes fibres, ja que al llarg dels últims anys han anat millorant les seves composicions químiques cosa que ha permès trobar teixits més còmodes de portar fins i tot que les teles naturals. Un dels avenços més importants han estat les microfibras, fibres sintètiques ultrafines de tecnologia avançada. Aquest teixit és ideal per a la confecció de roba funcional: ofereix protecció contra el vent i la pluja i emet la humitat corporal cap a l'exterior per la qual cosa sempre es manté seca. El rentat dels teixits sintètics no requereix gaire cura, però si es tracta de teixits creats a partir de microfibras, cal utilitzar suavitzant, en cas que no fos així, perdrien la propietat impermeable.

Teles mixtes.

Les fibres naturals s'encreuen amb les sintètiques per tal de potenciar les propietats positives i reduir o anul·lar les negatives d'ambdues. Les sintètiques es barregen per tal que el teixit resultant de l'encreuament s'arrugui menys o per augmentar la resistència de les fibres naturals. Per exemple, les barreges del niló i la llana combinen la durabilitat del primer amb la capacitat de conservar la calor del segon. La capacitat de mescla és gairebé infinita i per això els químics i experts en teixits poden desenvolupar al llarg del temps noves teles amb noves propietats, cosa que genera millores en la indumentària.

Forros i entreteles.

A les jaquetes, abrics i vestits se'ls sol afegir forros a la part interior per fer-los més resistents i a més per potenciar la capacitat d'adaptació de la vestimenta al cos.

A l'hora d'escollir una tela per a confeccionar el forro d'una peça de vestir, cal assegurar-se que no produeixi electricitat.

Una bona tela per escollir és la viscosa, sigui pura o barrejada amb fibres sintètiques, en cas que la tela exterior sigui lleugera, es recomana utilitzar tafetà; les peces d'alta costura utilitzen forros de seda.

Frisa termofusible

Pel que fa a l'entretela és imprescindible en algunes peces perquè assegura la forma i fins i tot el caient de la vestimenta a tractar.

Hi ha molts tipus d'entretelles, però les més usades són les voluminoses o bé la frisa que té propietat adhesiva en sotmetre's a calor. Depenent dels gruixos que es desitgi s'aplicarà en més o menys quantitat.

En el cas de jaquetes i abrics cal disminuir la quantitat de tela voluminosa o capitonada emprada a la zona de les mànigues per tal de no dificultar i obstruir la mobilitat de les extremitats superiors.

A les jaquetes, abrics i vestits se'ls hi sol afegir forros a la part interior per fer-los més resistents i a més per potenciar la capacitat d'adaptació de la vestimenta al cos.

Màquines

En el món de la costura i el disseny s'utilitzen tot un seguit de màquines diferents, des de les més senzilles com la plana o l'owerlok fins a màquines especialitzades per dur a terme una funció concreta en el menor temps possible, aquestes últimes només s'usen en les grans empreses, ja que el seu cost és molt elevat.

La primera màquina de cosir va ser inventada a mitjans del segle XVIII i va suposar un gran avenç en el món de la costura; inicialment era un model molt senzill basat en una agulla de doble punta amb un ull en un extrem. La patent d'aquest invent, no s'atorga a cap persona en concret, sinó que es comparteix entre diferents homes gràcies al fet que va aparèixer a diferents zones d'Anglaterra durant la Revolució Industrial.

Els principals influenciadors en la creació d'una màquina de cosir definitiva i funcional van ser l'enginyer alemany Charles Fredrick Wiesenthal, l'anglès Thomas Saint, el sastre francès Barthélemy Thimonier i l'anglès John Fisher construint una màquina capaç de cosir diferents puntades i per últim Elias Howe qui va firmar amb l'anglès Isaac Merritt Singer i la seva empresa d'enginyeria Singer el 1852; marca molt reconeguda avui dia.

En l'àmbit domèstic s'utilitzen màquines de cosir portàtils, una combinació de totes les anteriors, les quals consten de dimensions més petites per tal de ser més àgils i còmodes de transportar. Acostuma a anar guardada dins d'una maleta de transport que la protegeix al mateix temps.

Per tant podem observar i conèixer diferents models de màquines de les quals se'n destaquen les següents:

- **Owerlok:** Màquina capaç de tallar les vores de la tela al mateix temps que aquesta rep les puntades pertinents (pot donar-se el cas de owerlok sense capacitat per tallar però no són les més comunes). Així doncs, les talladores automatitzades li permeten crear terminacions de vores de manera fàcil i ràpida.

Una màquina de cosir owerlock es diferencia d'una tradicional en què la primera utilitza llaços dels fils de 4 bobines diferents en comptes d'una sola; és per això que aquestes màquines disposen de 4 punts d'unió destinats als rodets.

Aquests fils són els encarregats de realitzar la llaçada de costura per tal d'unir dues teles o simplement evitar el desfilament d'un marge (moltes vegades s'utilitza la pròpia filada de l'owerlok com a manera de vora).

Generalment, són molt utilitzades industrialment com a reforç, decoració o constitució d'elements, però a diferència de la màquina tradicional o combinada, no es troba en la majoria de les llars.

- **Recubridora:** utensili de costura plana especialitzada en teixits de punt, té molt bona precisió i permet cosir a altes velocitats, ja que és apte tant en àmbit domèstic com industrial. En aquest segon cas, ha de ser capaç de realitzar les puntades amb rapidesa per poder així produir a gran escala peces com vestits, camises, pantalons, jaquetes, etc.
- **Plana:** variant de la màquina de cosir comuna i domèstica; aquesta presenta les mateixes característiques però no permet el transport a diferents indrets, ja que es troba subjecte i integrada a una taula. Aquesta característica permet una millora del lliscament de la tela sobre la superfície de la taula i així incrementa la rapidesa amb la qual es duu a terme la peça de vestir.
- **Combinada (comuna):** és la màquina més utilitzada a escala domèstica mundial, ja que és eficaç per dur a terme la majoria de tasques quotidianes i senzilla de treballar perquè consta de tot un seguit d'engranatges, rodes i fissures que ajuden al costurer a realitzar tot tipus de puntades i formes.

Les peces principals de la màquina que modifiquen el seu funcionament segons la nostra voluntat i poder així aplicar tot tipus de tècniques a les nostres creacions són les següents:

1: el selector de llarg de la puntada ens permet escollir segons les nostres preferències la longitud del punt dins el marge de variacions de 0 a 5 mm.

2: el selector de puntades ens ofereix gran diversitat de tipologies de puntades (depenent de la complexitat de l'instrument disposarà d'un nombre major o menor d'aquestes).

3: el volant, mitjançant la seva rotació, permet posicionar l'agulla amb precisió en un punt concret i donar puntades individuals prescindint del motor de la màquina.

4: punt de suport de la canilla que està proveïda del fil corresponent (existeixen diferents classes de fils des d'invisibles fins a fluorescents o de tous fins als més resistents que poden suportar pressions molt elevades -aquests últims s'utilitzen per cosir les costures d'elements com els globus aerostàtics entre d'altres-).

5: permet ajustar l'amplada de la puntada, si fiquem per cas la tipologia Zig-Zag, podem fer que les variacions del centre a l'extrem de la puntada siguin més pronunciades o gairebé inapreciables.

6: l'enfilador automàtic; permet enfilat l'agulla sense dificultats i n'agilitza la tasca.

7: taula supletòria on es recullen els diferents accessoris de la màquina (que poden ser usats o intercanviats en qualsevol moment) i a la part posterior, es col·loca la canilla que conté el fil per la costura.

8: regulador de la tensió del fil; això ens permetrà realitzar des d'una puntada forta i resistent fins a una fluixa pel drapejat de la tela que permetrà la fàcil formació de plecs i ondulacions a la tela.

9: palanca de retrocés; en pressionar-la i activar-la, la màquina realitza la puntada al revés, en sentit contrari per tal de rematar la costura a l'inici i al final de cada sèrie, per tal d'evitar que aquesta puntada es desfilii o descusi.

Aquest tipus de màquines també ens faciliten tot un seguit d'indicacions per col·locar en correcta disposició el fil amb el qual cosirem i poder-lo encabir dins l'agulla tot passant espais de la màquina necessaris.

a: col·locar el carret de fil al passador porta-carrets situat a la part superior de la màquina.

b: passar el fil de darrere cap endavant tot recorrent la línia marcada a la part superior, per la guia del fil fins a arribar a la rodeta metàl·lica (majoritàriament aquestes màquines estàndards tenen aquesta recta dibuixada).

c: estirar el fil avall per passar-lo al voltant de la cavitat del tensor del fil recorrent aquest espai de dreta a esquerra.

d: passar el fil per sobre la palanca situada a la part superior esquerra anomenada guiafils seguint la direccionalitat contrària al pas anterior

e: baixar el fil i passar-lo per l'ull de l'agulla amb l'ajuda de l'enfilador.

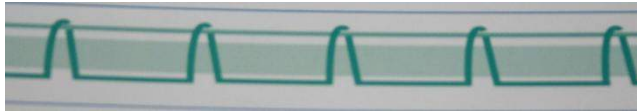
f: col·locar la canilla al porta canilles i insertar-lo a l'interior de la taula supletòria (punt 7 de la numeració anterior).

Fotografia: màquina amb números i lletres corresponents.

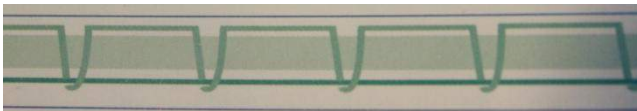
És de gran importància ajustar el fil abans de començar a cosir, tant el superior com l'inferior perquè la unió d'aquests dos quedi a l'entremig de la tela, oculta a la vista; en cas contrari es poden donar dues situacions.

- El fil superior està massa tens i l'inferior és tou per la qual cosa el de dalt quedarà totalment recte i l'enllaç dels dos fils es veurà a la part alta de la tela.

Exemplificació
del cas anterior

- Si qui està tibada és el fil inferior, el superior serà tou per la qual cosa la unió dels dos es veurà a la part de baix de la roba igual que el fil més tensat en forma recte d'aquesta banda de la tela.

Exemplificació
del cas anterior

5.1.2 Procés

El procés de confecció d'una peça de vestir de manera artesanal és molt costós, tant pel que fa a hores invertides com quant a preu, ja que consta de múltiples passos, però és més confortable que l'industrial i sobretot el tret que el caracteritza és que fa una peça única i expressament per a una persona en concret; per tant quan es contracten els seus serveis, es pot estar segur que aquella indumentària amb les seves característiques corresponents no serà mai lluïda per cap altra persona.

1. Pluja d'idees i primers esbossos: primerament cal pensar a qui va dirigida la peça de roba que anem a confeccionar, ja que depenent de quin tipus de persona sigui realitzarem un vestit o un altre sempre tenint en compte els aspectes individuals de cada subjecte que poden ser:

- **Sexe:** depenent de si és home o dona es poden utilitzar uns o altres elements. En el cas del sexe femení, podem confeccionar peces obertes com ara escots davanters i d'esquena o vestits i faldilles. Si volem vestir al sector masculí, realitzarem més pantalons i camises (tot i que les dones també en porten) a més de corbates, característica distintiva d'aquest sector.

Cal estudiar també el color que volem utilitzar per a cada sexe, però també és cert que avui dia ambdós sectors vesteixen amb tonalitats molt semblants sense diferenciar-se els homes de les dones (sempre quedaran, però, els tòpics sexistes presents).

- **Edat:** tots coincidim al afirmar que depenent de l'estat que tingui una persona, vestirà d'una manera o una altra; per exemple, una noia de 18 anys durà minifaldilles o els pantalons coneguts com a shorts, en canvi aquesta quan tingui edat de 65 anys aproximadament, segur que ha canviat la seva indumentària per una faldilla de llargada fins als genolls.

El mateix passa amb els homes que de joves vesteixen actualment amb pantalons estil *skinny*, amb gorres i dessuadores que més endavant de segur que canviaran per boines i jerseis.

Sense diferenciar els sexes, podem posar per exemple els infants que vesteixen amb uniformes escolars o bates; en veure aquesta indumentària ja sabrem a quina franja d'edat va dirigida.

- **Situació econòmica:** depenent de la posició social i del poder adquisitiu de cada persona, podrà permetre's un tipus de roba o una altra. Per tant, a l'hora de dissenyar, hem de tenir en compte el material que emprem per a abaratir costos si fos necessari o si més no, adaptar-los al nivell econòmic de cada subjecte.

Cal citar que a partir de la vestimenta de les persones es pot extreure molta informació referent a la seva vida, entre les quals la seva situació econòmica o si més no la que volen aparentar (tot i que els experts en anàlisi d'imatge sempre acaben arribant a la conclusió correcta).

- Professió: cal distingir i tenir en compte el tipus de professió que duu a terme la persona a la qual confeccionarem el vestit, ja que en el món empresarial, les dones acostumen a dur pantaló i americana o bé faldilla llarga i en aquest mateix món els homes acostumen a adornar les seves camises amb corbates. En canvi, posant per cas l'exemple d'un pastisser, aquest durà roba còmoda i un davantal per tal de no embrutar-se i per mesures d'higiene una reixeta o gorra al cabell perquè estarà manipulant elements alimentaris.
- Localitat, clima d'aquesta i cultura: si volem idear un vestuari per una persona, també hem de tenir en consideració la zona on aquesta habita, el clima i la cultura d'aquesta regió. A Rússia per exemple, es confeccionaran moltes més peces de màniga llarga, jaquetes i abrics mentre que a Tailàndia, on el clima és humit i de temperatures suaus, es duran peces de roba més transpirables.

També cal tenir en compte la cultura, tornant a aquest últim exemple, a la cultura budista, no es permet ensenyar espatlles ni genolls per la qual cosa la indumentària que hem de dissenyar ha de complir amb aquestes ideologies.

Un cop pensat a quin tipus de públic va destinat el nostre disseny, cal realitzar un seguit de dibuixos, diferents entre si, de tipus esbós tenint tots els aspectes condicionants anteriors.

Així doncs, un esbós és un dibuix preliminar que serveix de base per fer una obra. Se sol fer a llapis, carbonet o amb pintura molt diluïda; a l'acció de fer un esbós se li diu esbossar. Els esbossos també es poden considerar obres acabades per si mateixes però la idea final pot basar-se en una modificació d'aquests.

Alguns dels exemples d'esbós podrien ser els següents.

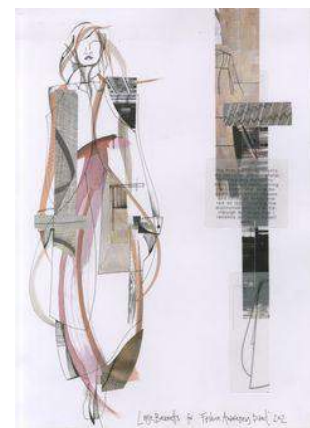

Diferents exemplificacions d'esbossos.

2. Dibuix artístic: després d'haver realitzat certa quantitat d'esbossos, cal seleccionar el més adient o el que agradi més per desenvolupar-lo i dibuixar-lo amb les seves característiques corresponents de manera artística tot incloent-hi els canvis que es creguin apropiats.

Com que parlem de dibuix artístic, aquest no té per què ser exacte al projecte real, però si ha de compartir certs elements diferenciadors tant de la visió frontal davantera com la de darrere i si és necessari amb perspectiva per mostrar el caient o efectes que es volen aconseguir de la tela.

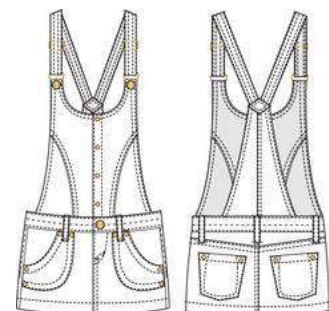
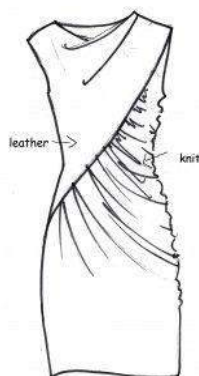
Les tècniques utilitzades per crear aquest dibuix són molt àmplies, des de collage fins a tècniques de pintura seca o molla; sense oblidar-se, però, de la possibilitat d'utilitzar el llapis (útil en tots els processos de dibuix de la peça de vestir).

Diferents exemplicacions de dibuixos artístics

3. Dibuix simple: dibuix de línia el màxim de precís possible amb absència de cromatisme. És un derivat de l'esbós seleccionat i el dibuix artístic però molt més simple (tal com indica el seu nom).

Mostra doncs, una visió molt realista de com serà el projecte final quan a forma i tallat, però no pel que fa al color ni la textura (proprietats exclusives del teixit).

Diferents exemplicacions de dibuixos simples

4. Elecció del teixit: depenent de la voluntat o intencionalitat de forma que vulguem donar a la peça de roba, hem d'escollir una tela més gruixuda, amb més caient, més estable o amb les característiques que ens siguin més útils per obtenir el resultat desitjat i ideat (sempre es poden acceptar petites modificacions). Abans de realitzar el patró, cal tenir molt clar quina tela utilitzarem, ja que hi ha certes teles i efectes que no són compatibles amb tots els patrons.

Existeixen milers tipus de teixits, agrupats en 3 grups: teles de fibres sintètiques, naturals o mixtes.

També es poden classificar segons l'estampat, si són plans o llisos, estampats petits d'un sol color, policromes, amb incrustacions, etc.

Diferents exemplificacions
de teixits

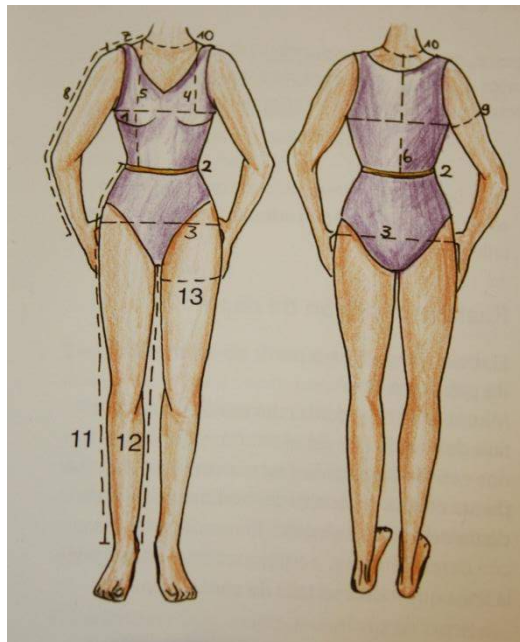
Per tant l'elecció del teixit en funció de la textura i de l'estampat que volem pel nostre vestit, és un pas difícil i fonamental en el procés de confecció. S'haurà d'escollir a partir d'una tria en la qual es proposaran com a mínim cinc teixits diferents, s'estudiaran els pros i els contres i finalment se seleccionarà el més adient.

5. Mides: per prendre nota de les nostres mesures, primerament és necessari disposar d'una cinta mètrica flexible entre 150 i 200 cm de longitud. És recomanable en aquesta fase, disposar de l'ajuda d'una altra persona per tal de precisar més i ajustar més les mides amb el fi d'ometre o disminuir el marge d'error.

Les mides més usuales i necessàries a tenir en compte són:

1. Contorn de pit: tot el voltant de l'esquena i passant per la zona més pronunciada del pit, la que sobresurti més i sigui més alta.
2. Contorn de la cintura: és important mesurar amb el ventre relaxat, ja que quan duen la peça de vestir estarem relaxats. Cal passar la cinta mètrica al voltant de la cintura (part més estreta del cos).
3. Contorn del maluc: passant per la zona més pronunciada del darrere, pels malucs i arribant al centre davanter a l'alçada de les crestes ilíiaques.
4. Altura de pit: des del punt més elevat de l'espatlla fins a la punta del pit.
5. Llarg de tall: des de l'espatlla, repetint l'acció anterior, passant per l'extrem del pit i allargant la cinta mètrica fins a la cintura (on s'uniria amb el punt 2).
6. Llarg d'esquena: des de la vèrtebra cervical inferior (fàcil de trobar perquè sobresurt lleugerament) fins a coincidir amb el punt 2 per la part del darrere.

7. Amplada d'espatlla: des del naixement del coll fins al vèrtex de l'espatlla.
8. Llarg de màniga: del vèrtex anterior (punt més exterior de l'espatlla) fins al canell passant sempre per la part exterior del braç, per sobre el colze (lleugerament flexionat).
9. Contorn del braç: medir al voltant de la part més gruixuda del braç tot formant un anell (aquesta part acostuma a ser la part inicial superior de l'extremitat).
10. Contorn del coll: al voltant del naixement del coll (part més ample).
11. Llarg lateral del pantaló: des de la cintura (punt 2) fins al turmell passant sempre per la part externa de la cama.
12. Llarg interior del pantaló: passant pel lateral interior de la cama, naixent a l'entrecreix i arribant també fins al turmell. Tant en el punt 11 com 12 és indispensable que la cama estigui en posició de repòs, més aviat tensada que no flexionada.
13. Contorn de la cuixa: al voltant del punt més pronunciat de la cuixa, acostuma a ser bastant a l'inici d'aquesta.
14. Altura de les lumbar: començant pel punt 2, la cintura, fins al seient. Per tant, per prendre aquesta mesura és indispensable que el subjecte a qui s'està prenent mides, es trobi en posició asseguda i amb l'esquena recta.

Fotografia amb figura humana
acompanyada de números i
lletres per seguir l'explicació

6. Càlcul de mides i fitxa tècnica: Un cop tenim totes les mides, cal realitzar un seguit de càlculs per aconseguir altres dades ajustades i útils pel patró. Els càlculs més freqüents són:

- Cintura:
 - davant: $\frac{1}{4}$ de cintura + 1cm + profunditat de pinces.
 - darrere: $\frac{1}{4}$ de cintura - 1cm + profunditat de pinces.

- Maluc:
 - davant: $\frac{1}{4}$ de maluc + 1cm + 1/4 folgada.
 - darrere: $\frac{1}{4}$ de maluc - 1cm + 1/4 folgada.

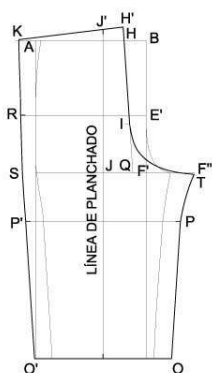
- Alçada de pit:
 - davant: mides preses.
 - darrere: mides preses - 1, 2 o 3 cm (depenent de la copa -diferència entre naixement del pit i el punt més pronunciat d'aquests-).

- Ample caixa:
 - davant: maluc + $\frac{1}{20}$ perímetre maluc + $\frac{1}{20}$ folgada.
 - darrere: maluc + $\frac{1}{10}$ perímetre maluc + $\frac{1}{10}$ folgada.

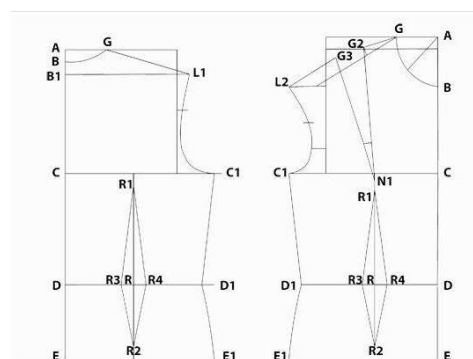
- Alt de caixa:
 - davant: $\frac{1}{6}$ perímetre maluc + $\frac{1}{6}$ folgada + 2 cm.
 - darrere: $\frac{1}{6}$ perímetre maluc + $\frac{1}{6}$ folgada + 2 cm.

7. Patró base a paper din A4 (a escala): a partir de les mides i els càlculs realitzats gràcies a aquestes, podem fer un patró dibuixat a escala i sobre suport paper, el qual denominarem "base". Aquest no mostrarà els elements característics del nostre projecte sinó les d'un cas general però amb les mides del nostre model. Posteriorment es realitzarà una transformació d'aquest.

Els patrons base consten d'un dibuix de línia simple i un seguit de lletres (com més complexa sigui la peça de vestir, més lletres hi haurà). Aquestes grafies (amb l'ajuda d'una breu frase instructiva) seran les encarregades de guiar el procés pas a pas de construcció del patró base.

Exemples de diferents patrons; pantaló i cos
(cada persona fa servir la nomenclatura i l'ordre d'aquestes al seu gust)

Es divideix el procés de patronatge en dues fases per tal de veure el canvi i l'evolució de l'estàndard al personalitzat al gust de consumidor; per exemple el patró base pot ser un pantaló llarg el qual s'escurçarà per crear un pantaló d'estiu o bé podem partir d'una samarreta que eixamplarem i allargarem les mànigues per tal de realitzar una jaqueta; així amb múltiples propostes.

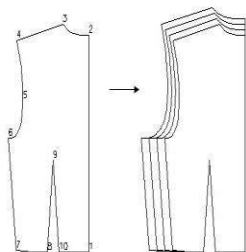
La fase comentada anteriorment era la primera; la segona, s'anomenarà fase de transformació o adaptació, que tal com indica el nom, es basa en la remodelació del patró base i inicial.

8. Transformació patró din A4 (a escala): A partir del patró base que hem dibuixat, realitzarem un seguit de modificacions per tal d'aconseguir el patró exacte, únic i personalitzat de la nostra peça de vestir. Aquest patró, a escala petita, serà el que utilitzarem de model per fer el definitiu sobre paper de dibuix a mida real.

9. Especejament: procés en el qual es separen les diferents parts del vestit, partint del pas 8. Aquesta tasca serà possible gràcies al paper de seda, que situarem sobre de la plantilla original, obtinguda al pas anterior i calcarem els diferents trossos; després els enganxarem en un altre suport.

Posem per cas que fem un vestit, haurem de separar la part del cos (i totes les seves components que estarien separades si no fos per les costures) i la part de la faldilla (si tingués butxaques, aquestes també s'haurien de separar). Es tracta doncs de fraccionar la peça en totes les seves diferents parts.

10. Escalat: a partir del pas anterior, realitzarem un escalat a cada part de la peça de vestir per si algun dia fos necessari repetir la peça però per a una persona d'altres dimensions.

En aquest procés realitzarem un seguit de marques al contorn de cada fragment, distanciades 1 cm cadascuna d'elles (a certs vèrtexs aquesta mesura es redueix com per exemple a l'alçada de les aixelles fins a arribar al punt on convergeixen, per tant, no se separen per cap centímetre; aquestes distàncies es calculen amb fórmules matemàtiques si volen ser molt precises), de manera que cadascuna d'aquestes marques es convertirà en ratlles i quedarà la imatge d'un acordió.

Si volem augmentar una talla, serà necessari delimitar la figura a la posició de la línia següent a la nostra talla actual, i si volem estrènyer la peça, haurem de retrocedir una línia.

11. Ampliació per costures: Un cop tenim totes les parts separades i hem seleccionat la talla que ens pertoca, cal que calquem el contorn de cada fragment altre cop amb paper de seda que després enganxarem sobre una altra superfície de paper. Seguidament, als marges de tots aquests, hi farem una petita ampliació que serà per a la costura (si és una peça que va a l'om, sense costura, no es realitzarà cap modificació). Les ampliacions a les quals fem referència acostumen a ser de 2 cm, depenent de la zona, si és per fer una vora, serà de 4 o més cm.

Un cop acabat aquest pas ja podem tenir una idea de la quantitat de roba que ens serà necessària i juntament amb el pas d'elecció del teixit, ja podem comprar-lo o bé esperar finalitzar el pas 11 (l'alteració d'aquest ordre no alterarà el resultat).

12. Patró mides reals: aquesta fase consisteix a repetir l'operació número 7 i 8 però ara utilitzant les mides reals de la persona a qui confeccionem la peça de vestir. El suport en aquest cas serà paper especialitzat per dibuix o patronatge el qual consta d'un format de gran magnitud.

Ens serà de gran ajuda seguir les explicacions del patró base (fase 7) tot combinant-les amb el patró modificat (punt 8). El patró que obtinguem serà el definitiu i el que utilitzarem per seguir el procés i aconseguir el tall a tela.

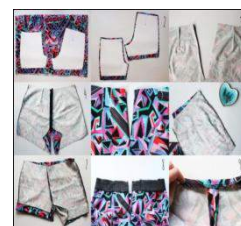
13. Especejament mides reals: repetició del procés 9, en el qual es separen les diferents parts del vestit; però ara, a diferència de la primera vegada, seguirem el model de mida real del qual en calcarem les diferents parts amb l'ajuda del paper de seda. Aquest paper serà retallat pel contorn de la figura que constitueixi el vestit i enganxat a un segon paper.

14. Ampliació per costures mides reals: quan es tracta del patró real a mides grans, com que ja estem segurs de per qui serà el vestit, ometem el pas de l'escalat. Així doncs, en aquesta operació tornarem a dur a terme el pas número 11; als marges de tots els fragments obtinguts, hi farem certa ampliació destinada a la costura (de 2 cm a 4 cm o més). Un cop finalitzat aquest procés ja tindrem el patró dividit en trossos definitius els quals posicionarem sobre la tela i podrem realitzar el tall. Abans d'avançar cap al següent pas, però, cal marcar el dret fil (direcció de la tela) amb una fletxa per tal que en situar-la sobre la tela, vagin totes les peces en la mateixa direcció i no n'hi hagi una de discordant. També hem de deixar escrit el nombre d'unitats que cal tallar de cada subpeça.

Per exemple, en el cas de les butxaques, pot ser que n'hi hagi més d'una per tant, s'haurà d'especificar al paper.

15. Tall a tela: procés que consisteix a estirar la tela sobre una superfície, preferiblement una taula i posar les plantilles retallades obtingudes al pas 14 sobre d'aquesta tela.

Per tal de fixar els papers amb la tela i evitar-ne el desplaçament quan tallem, utilitzarem agulles de cap fent una passada que ajunti les dues parts (el nombre d'agulles per peça és variable i depèn de cada subjecte i de la pràctica d'aquest). Hem de parar molta atenció i seguir les indicacions marcades a cada peça (llom, dret fil i unitats entre d'altres).

Un cop tot preparat, és el moment de començar a tallar seguint el dibuix del paper amb unes tisores especials per a tela (si en tallar la tela veieu que queda una serreta, proveu de posicionar el patró a la dreta i tallar pel cantó esquerre; aquesta s'eliminarà).

16. Confecció: aquest pas consisteix a ordenar els diferents trossos de tela (que a priori haurem separat del paper) i ajuntar-los amb els altres fragments de manera ordenada i lògica; mirant la direccionalitat de la tela i si no recordem on van les peces, sempre podrem mirar el dibuix inicial del patró, a mida petita (més còmode) o real.

En el cas d'inexperts o per treballar zones molt complicades, primerament amb una agulla i fil (prescindint de màquines) realitzarem un punt d'embasta per unir la tela fàcilment i un cop cosit a màquina, tot resseguint la línia dibuixada per aquesta embasta, es retirarà el fil sobrant fàcilment estirant un extrem d'aquest.

S'aniran repetint les operacions per tal que la peça de vestir agafi forma i sempre tenint en compte que certes parts del vestit comporten un tipus de puntada diferent. Per exemple el forro intern d'una americana té costura invisible en l'alta costura (normalment feta a mà); les vores d'uns texans es realitzen amb fil gruixut i resistent i normalment d'un color que destaquí per donar joc i atractiu a la peça o bé el cas d'un jersei de punt que necessitarà forçadament una puntada amb la recobridora perquè aquest teixit amb la màquina plana es donarà.

17. Ajustaments necessaris: un cop finalitzat el procés de confecció cal provar la peça que hem realitzat al model o la persona a qui va destinada per veure si s'adapta bé al cos o cal realitzar alguna modificació. Per exemple, si s'ha de fer alguna pinça, es marcarà amb agulles de cap el tros de tela que es vol retirar i posteriorment es cosirà de nou.

Aquesta operació es repetirà el nombre de vegades necessàries per a precisar al màxim l'ajustament de la confecció.

5.1.3 Facturació

L'economia és un altre factor a tenir en compte a l'hora de confeccionar, ja que s'ha de fer un estudi previ per saber si aquella peça de roba que estem construint i que portarà tanta feina serà factible i donarà beneficis. Per tant s'ha de tenir en compte un dels principals criteris del disseny, la factibilitat.

A escala petita, artesanalment, no cal un estudi molt complex que controli centenars de peces, ja que tenint en compte les hores invertides en cada peça, sabem segur que no se n'hauran realitzat moltes a final de mes. El que sí és essencial és portar els comptes de manera minuciosa de cada unitat que es produeixi i tots els elements que han intervingut en la producció d'aquesta.

Els principals factors condicionants de la confecció artesana (de més general a més específic de la peça de roba en qüestió) són:

- **Capital (maquinària):** A l'apartat de maquinària ja s'ha fet referència a les 3 màquines essencials d'un taller de sastreria; l'owerlock, la plana i la recobridora.

Per tant, cal tenir en compte el preu d'aquests artefactes a l'hora de calcular el pressupost de cada producte que confeccionem (aquest import tan elevat es reduirà a un molt petit tant per cent que s'aplicarà al preu final del producte). Els preus d'aquestes màquines són molt variables:

- **Plana:** pot ser adquirida a partir de 350,00 euros (senzilla), però pot assolir preus de fins a 10.000,00 euros (catalogada dins la categoria de taller especialitzat però molt propera a les industrials, per la qual cosa les indústries tèxtils també treballen amb aquest exemplar).
 - **Owerlock:** depenent de la quantitat de fils, la velocitat i la varietat de traus, pot assolir preus variants des de 400,00 euros fins als 15.000,00 (molt especialitzades) aproximadament.
 - **Recobridora:** menys costosa que l'owerlock, ascendeix a un preu de 300,00 a 3.500,00 euros. També cal dir que és la menys usada de les tres pel que fa al general.
- **Lloguer del local:** la majoria d'autònoms no disposen d'un local propi i paguen cert lloguer (serà més elevat depenent de la situació i els metres quadrats d'aquest). Per exemple el preu estimat d'un lloguer de 25m² al centre Barcelona equivaldria a un preu entre 1.500 i 2.500 mensuals. En canvi el mateix local a un poble seria de 300 al mes. Aquesta diferència també es veurà reflectida en el preu del producte.
 - **Altres despeses:** en aquest apartat cal fer referència a totes aquelles despeses externes al mateix ofici com ara l'electricitat, el gas i l'aigua del local on es treballa, ja que a final de més l'autònom també haurà de saldar aquestes despeses.

- **Matèria primera:** la tela és un dels materials indispensables i primers a l'hora de confeccionar i depenent de cada tipus, del nombre de fils que conté, de la qualitat, de la lluentor, de l'estampat, etc., tindrà un valor o un altre.

Com que a l'apartat de material he citat algunes teles més usuals, aquí faré constar el seu preu aproximat (el preu de la tela sempre s'expressa en €/metre i aquest variarà depenent de a quina escala la comprem i a quin establiment).

- **Cotó:** material molt usat que ascendeix a un preu de 3,00 fins a 10,00 euros el metre, depenent de la quantitat i de la qualitat. Aquest producte té un preu variant, és a dir, cada dia augmenta o disminueix de preu però aquest fet on es veu reflectit, és a l'hora d'anar a comprar-lo a la seva corresponent botiga.
 - **Lli:** preu que s'estén des de 6,00 a 25,00 euros per metre en relació al nombre de fils i la complexitat de l'estampat.
 - **Llana:** depenent de la classe de llana pot arribar a valdre des de 2,00 a 10,00 euros per cabdell de llana ,el qual acostuma a tenir una extensió de 110-120 metres. Aquest preu s'incrementa en funció del nombre de rentats que ha rebut la llana perquè durant el procediment de producció, el tractat de la llana pot ser diferent en cada cas.
 - **Seda:** és un dels materials més cars; el seu preu pot ser des de 7,00 € el metre fins a 30,00 €. Aquesta xifra sempre variarà en funció de la qualitat i procedència; depenent del país on es compri, es pot trobar molt més econòmica.
 - **Viscosa:** el preu que cal pagar per metre de viscosa varia entre els 4,50 a 20,00 euros el metre. Depenent de la qualitat i la textura d'aquesta.
 - **Polièster:** depenent amb quines fibres s'entrecreu pot assolir imports de 3,00 a 13,00 euros per metre.
- **Hores invertides a cada peça:** depenent de la complexitat de la peça, dels ajustaments necessaris un cop finalitzada, la realització d'una peça pot ocupar gran part de temps, ja que no és el mateix confeccionar una samarreta que no té per què anar entallada (realització en una hora) que una americana a mida amb el seu forro corresponent i les butxaques amagades (confecció en 10 hores o més).

Per tant, aquest és un altre factor condicionat del preu final del producte; a més hores treballades, més cara sortirà la peça. El nombre d'hores, per tant, en l'àmbit artesà és molt elevat mentre que industrialment es realitza un producte en tan sols uns minuts.

- **IVA:** impost indirecte; percebut pel venedor en el moment de tota transacció comercial, per tant és el comprador qui paga aquest impost. Molts comerços calculen el preu dels seus productes sense aquesta taxa i la hi sumen a l'hora de cobrar; es podria dir que és una estratègia per atraure els clients, ja que primerament els preus semblen més baixos que la competència. El fet de no cobrar aquest impost comporta una penalització perquè és il·legal.

Aquesta taxa varia en funció del país i pot augmentar cada cert temps, actualment Espanya té una taxa del 21 % d'impost de valor afegit.

Exemplificació de la pujada de l'IVA en els darrers anys.

Per tant, un empresari a petita escala d'aquest sector tèxtil, un sastre o bé un modista, ha de tenir en compte tots aquests factors. Calcular de manera individual (ja que cada comerç té les seves despeses individuals -lleï de la individualitat-) i arribar a una suma total. Aquesta xifra es doblarà i un cop finalitzada s'hi afegirà l'IVA.

Aquesta és la tècnica més usual a l'hora d'atribuir preus, ja que el venedor incrementa el preu més d'un 100% però cada comerciant és lliure d'administrar de la manera que consideri més adient així que la tècnica pot variar.

5.1.4 Publicitat

En l'àmbit artesà, el factor publicitat no té un pes gaire important pel fet que no tenen un abast tan ampli com una gran indústria que exporta a diferents ciutats i/o països.

Per tant a petita escala, els botiguers artesans tan sols utilitzen cartells o targetes per tal de promocionar i en casos excepcionals; la gran majoria no utilitzen publicitat perquè això suposa una despesa afegida o bé perquè ja creuen suficient el fet de ser coneguts a la seva zona corresponent; com que acostumen a treballar en locals petits amb poc personal, la seva producció és reduïda i no necessiten molta clientela perquè no la podrien satisfer dins dels terminis acordats, com a conseqüència hi hauria una sobre demanda que no es podria complir i s'alteraria la llei d'oferta i demanda portant així el negoci a la ruïna.

Un cartell es pot definir com a un gran full manuscrit o imprès que es col·loca en llocs públics per anunciar alguna cosa. Sempre ha estat un mitjà de comunicació molt poderós, ja que des de fa més d'un segle ja s'utilitzava per atreure a les masses.

És cert que el mitjà de producció d'aquest cartell ha variat i evolucionat amb la incrementació del poder de la tecnologia i els ordinadors però l'essència ha estat sempre la mateixa.

Exemples de cartells del segle passat

Exemples de cartells de l'actualitat

L'altre element utilitzat amb la finalitat d'atreure o mantenir el contacte amb clients són les targetes. Aquestes acostumen a ser cartolines de dimensions petites (capaces de ser contingudes als moneders o butxaques); hi consta el nom, adreça i telèfon del comerç o empresari; avui dia també és molt usual que s'hi adjunti una imatge identificativa, una imatge corporativa identificadora d'aquell comerç concret; un logotip personalitzat.

Aquestes targetes són lliurades a aquells que visiten la botiga en cerca d'informació o aquells qui contacten amb l'autònom en qualsevol indret, ja que gràcies al seu format, sempre es poden portar exemplars a sobre perquè no se sap quan poden ser de menester.

Així doncs, tant els artesans, sastres i modistes, del segle passat com els d'avui dia s'anuncien de la mateixa manera però ara, més complexa.

5.2 Industrialment

A nivell industrial, es confeccionen un gran nombre de peces diàries i per tant, es necessiten infraestructures, material i maquinària adaptats a aquesta voluminositat. A més el personal que duu a terme aquesta tasca acostuma a estar seleccionat per treballar en equip; a diferència de l'àmbit artesà, industrialment una persona s'especialitza a produir una part del procés de creació d'una peça de vestir (dibuix, disseny, patró, cosir, etc.) però en pocs casos una indústria pot permetre's el luxe de tenir personal capaç de fer tot el procés per si sol, ja que és molt més econòmic el treball en cadena. Així doncs una empresa pot constar de diferents sectors amb personal especialitzat en diferents funcions i parts del procés de creació i d'organització de l'empresa.

Els sectors més importants d'una empresa de grans dimensions són els següents:

- Disseny
- Patronatge
- Confecció
- Compres
- Imatge
- Merchandising
- Financers
- Aparadorisme
- Control de qualitat
- Relacions externes
- Botiga
- Obres
- entre d'altres

Cal citar també que moltes de les indústries i marques que coneixem, no produeixen ells mateixos els centenars d'exemplars que treuen al mercat sinó que exporten a tercers un prototip o simplement els dissenyen amb les indicacions corresponents perquè un tercer ho pugui interpretar i després, un cop confeccionat, ho importen acabat.

Depenent de quin tipus de peça es vulgui confeccionar, s'enviarà a un país o altre. Per exemple les peces d'ús quotidià o de fons d'armari, conegudes com a bàsiques (segures de venda) s'envien a països com la Xina, lents quan a producció però barats i de qualitat.

Les peces de fantasia o de temporada s'envien a altres zones de velocitat més ràpida a l'hora de produir però més cara (Turquia i Egipte); els circuits que es formen es denominen circuit llarg (primer cas) o circuit curt (últim cas esmentat).

Entre aquestes dues possibilitats s'estableix una relació harmònica i gràcies a la qual s'aconseguiran beneficis.

5.2.1 Material i maquinària

Eines i instruments

Per tal de poder confeccionar diferents peces de roba calen tot un seguit de materials que solen estar organitzats en una taula de treball, ja que a causa de la seva magnitud, no encabeixen dins d'un costurer. Els instruments utilitzats són els següents:

- **Tisores elèctriques:** modificació de les tisores clàssiques però amb la introducció d'un petit motor que les converteix en elèctriques; per la qual cosa són molt més ràpides i fàcils d'usar. Alguns models tenen la capacitat d'intercanviar les fulles en funció de la necessitat de l'operador (si hi ha més gruix -capes- o menys de tela a tallar).
- **Agulles:** No tan utilitzades com en el món artesanal, ja que a gran escala no es fan ajustaments, però també de gran importància per tractar certes teles; com més fina és la tela amb què treballem, més petita serà l'agulla necessària per manipular-la. També són indispensables les agulles de cap a més dels imperdibles. S'utilitzen en el sector de tall i confecció (uns dels molts sectors components d'una gran indústria).
- **Agulles de màquina:** n'hi ha de molts models, marques i formes: les agulles destinades a treballar el punt tenen la punta arrodonida per no malmetre el teixit; les de teixit texà són especialment resistents; les dobles són emprades en teles sintètiques i les destinades a tractar el cuir són molt fines i resistents per tal d'intentar no marcar la tela a la qual realitzen les perforacions. S'utilitzen per encabir els fils per tant ambdós estris es poden localitzar junts al sector de confecció.
- **Fils:** aquest material acostuma a trobar-se enrotllat formant una bobina de dimensions reduïdes però en el cas de la indústria especialitzada, aquestes bobines són de grans dimensions (optimització de costos). Existeixen de moltes mides, colors, textures, etc. Els tres tipus de fils més usuals són la llana, el cotó i els fils sintètics que varien en funció de la voluntat del dissenyador i de quin tipus de tela hagin d'acompanyar.
- **Cinta mètrica:** en l'àmbit industrial no s'utilitza per prendre mides del cos humà, ja que es treballa amb models estàndards els quan intenten complir amb el principi d'ergonomia. Sí es fan servir per comprovar les mesures a la zona de tall de tela o a la de costura i confecció; per tant, és utilitzada en aquests sectors.
- **Paper d'impressora:** el patró es dissenya a partir de mitjans electrònics o tecnològics, un cop finalitzats s'envien a unes impressores especialitzades per imprimir patrons de grans dimensions (mides reals). Per tant el paper ha de ser prou ampli per englobar tot un patró amb els seus apartats i ampliacions corresponents per costures.

- **Planxa:** eina poc utilitzada al sector industrial per culpa de la falta de temps; serveix per millorar o facilitar la costura però no és indispensable. També s'utilitza per afavorir l'acabat però les grans empreses reben els seus productes importats per la qual cosa no han de planxar-los perquè la gran majoria no els confeccionen ells mateixos.
- **Ordinador:** utilitzat en el sector de disseny per mirar pàgines web de tendències (per exemple Stylesight i Wgsn que ofereixen *presummers* del 2015) i agafar idees o per idear una nova peça mitjançant programes informàtics de collage o de plantilles de dissenys. Dins el camp de la gran indústria, els dissenyadors tenen poca llibertat d'expressió i imaginació, ja que estan sotmesos a seguir les tendències i assegurar-se que aquell disseny es vendrà; aquest un cop finalitzat va a junta (alts càrrecs de disseny la formen) i s'aprova o es descarta seguint certs criteris.

També s'utilitza a l'hora d'elaborar patrons, ja que els programes informàtics doten de tot de fórmules matemàtiques internes que generen patrons amb rapidesa; després el tècnic en patronatge els modifica si és necessari.

Teles i teixits.

Igual que els artesans els industrials també treballen amb teles com a matèria primera. Tal com s'ha mencionat anteriorment, aquests teixits es divideixen en tres grans grups depenent de les fibres que les componen: les naturals, sintètiques i les teles mixtes.

A diferència dels artesans (qui compren quantitats reduïdes); els grans empresaris tèxtils aconseguen millors preus, ja que compren grans quantitats gràcies al fet que tenen i venen en un mercat molt ampli. Contacten amb proveïdors que els subministren tot els materials necessaris, des de botons fins a accessoris variats perquè l'empresari en pugui seleccionar un entre els múltiples suggerits i enviats.

És cert que altres empreses molt grans, com per exemple el grup INDITEX, no confeccionen ells mateixos totes les peces; sinó tan sols un exemplar que posteriorment envien a un taller especialitzat a l'estranger (més econòmic) on en realitzen múltiples còpies exactes.

Aquest exemplar model, a priori també ha estat analitzat i tots els seus detalls han estat tractats de la mateixa manera que una indústria de menors dimensions. Per aquest motiu, el destinatari de l'exemplar a multiplicar, també reben una fitxa tècnica amb el tipus teixit, color exacte d'aquest, material dels botons, color i textura de la cremallera, etc. per tal de realitzar la còpia, de manera més idèntica possible a la primera.

Màquines

Les màquines són un dels elements indispensables per treballar les teles i depenent del tractat que s'hi vulgui donar, s'utilitzarà una màquina de cosir o una altra.

A nivell industrial, caracteritzat per crear moltes unitats en poc temps, aquestes màquines són diferents que en l'àmbit artesà tot i que també s'utilitzen la plana, l'owerlock i la recobridora degut a la seva gran capacitat d'adaptació; aquestes tres últimes, però, són molt més sofisticades a més de comptar amb velocitats elevades, fet essencial per treballar en les grans indústries.

Fins i tot s'ha arribat a crear màquines per dur a terme una funció simple i concreta però en el menor temps possible per tal d'optimitzar i dinamitzar el treball en cadena. Un exemple poden ser les màquines utilitzades a l'empresa Senyor dedicades únicament a realitzar les costures de les ombreres o les màquines més usuals com les especialitzades en realització de traus per a botons.

Altres màquines utilitzades i específiques d'aquest món tèxtil són:

- **Impressora de grans dimensions (plòter):** és una eina de gran format utilitzada per imprimir els patrons definitius i desglossats per parts (amb les ampliacions corresponents) a escala real.

Aquests s'envien via sense cables des del programa informàtic on s'ha dissenyat. Un cop imprès, serà transportat a la zona de tall on es copiarà a tela.

- **Màquina d'inspecció i mesurament de teixit:** màquina ideada per comprovar qualitat, rebobinar i tornar a medir la tela. El llum de la pantalla brilla a través de la tela mòbil per permetre la comprovació d'absència d'errors, el dany mecànic o contaminació.
Té un motor trifàsic que permet la fixació de la velocitat a la qual un usuari vol rebobinar el material.
- **Ordidora:** És una màquina de tall del làser que fa ús, tal com indica el seu nom, d'un làser de diòxid de carboni i del xassís de l'eina-nivell de la màquina per assegurar estabilitat i exactitud, fins i tot mentre que treballa a alta velocitat. Quan la velocitat de tall de la màquina és molt elevada, cal que sigui refrigerada per mitjà d'aigua.
La màquina de tall làser s'integra amb un sistema d'alimentació automàtic.
- **Màquina de cosir amb capçal mòbil:** màquina que consta d'una planta de costura semiautomàtica per muntar i doblegar de manera exacta la longitud d'una tela. El cap de costura amb els dispositius de guia per realitzar la tasca anterior, viatja al llarg de la taula mentre que cus; aquest fet provoca un tallat i costura de la tela de manera recta. Degut a aquests resultats, s'atorga la classificació d'alta qualitat al producte per satisfer les demandes dels clients.

- **Màquina de tall de teixit per mostrari:** Les talladores de mostrari s'utilitzen de manera manual però al mateix temps el tall és automàtic; un cop pressionada amb lleugeresa la tapa, aquesta segueix el seu recorregut automàticament. A priori, però, s'ha de comprovar que les mides de les mostres siguin adequades, quan a gruix i l'amplada; també és necessari saber quantes mostres són necessàries.

Són màquines utilitzades sobretot per proveïdors de teixits per promocionar i exposar el seu producte o bé per aquelles empreses que envien les seves col·leccions a tercers perquè les copiïn i produeixin en sèrie seguint la carta de teixits i indicacions on adjunten aquestes mostres. És una màquina que agilitza el procés però no és indispensable.

- **Màquines especialitzades:** són aquelles a les quals ja s'ha fet referència anteriorment; aquestes han estat creades amb la finalitat de dur a terme una tasca concreta de manera ràpida per així augmentar la velocitat de producció.

Posant el cas de les botes country; existeix una màquina específica per realitzar el gravat sobre la pell formant així els gravats ètnics de manera àgil (aproximadament 1'5 min) mentre que un treballador hi invertiria entre 6 i 8 minuts; d'aquesta manera s'optimitza el temps i es redueixen els costos.

- **Empaquetadora:** màquina utilitzada i especialitzada a empaquetar el producte un cop finalitzat; aquest primerament passa a través d'una cinta que el condueix a certa zona on és embolicat pel material corresponent (normalment plàstic) i segueix avançant fins a la zona de segellat (amb escalfor que fon una franja del plàstic) i talla la part sobrant.

La disposició programable per al producte proporciona la precisió addicional, així com la velocitat, que s'avalua aproximadament 100 paquets per minut.

5.2.2 Procés.

Les indústries tèxtils segueixen la base del mateix sistema de producció que els artesans però l'adapten a la seva voluntat depenent dels seus interessos; o bé afegeixen passos o els anul·len per guanyar rapidesa, també es pot donar el cas que apliquin els mateixos tràmits però amb diferents tècniques; la més usada en aquesta branca del món tèxtil és la informàtica i les relacions amb l'estranger.

- 1. Pluja d'idees i primers esbossos:** per tal de començar a idear un disseny cal una recollida d'idees prèvia per tal d'organitzar-les igual i tenint en compte els mateixos aspectes condicionants que en el cas artesanal (edat, localització, nivell econòmic, cultura, etc.).

A nivell industrial aquesta pluja d'idees rarament es fa en forma d'esbós; sinó que el procés consisteix a consultar diferents pàgines web dels dissenyadors més rellevants del moment i extreure'n els trets que el treballador de la indústria tèxtil considera més importants o més favorables per a la seva empresa.

Així doncs, el procés de pluja d'idees en aquest sector consisteix a captar o "copiar tendències" ja creades a fi de modificar-les i personalitzar-les d'acord amb la imatge de cada empresa fent-les així pròpies; és una feina que consisteix a crear i modificar un collage extret de diferents pàgines web.

Exemples de collages de tendències

Aquest fet es dona sobretot a les grans indústries com per exemple el grup Inditex; dins d'aquests els dissenys es basen en la productivitat i factibilitat.

Per exemple, els dissenyadors estan obligats a crear peces ja dissenyades i produïdes en temporades anteriors però que és segur que sempre es vendran; són les denominades com a "bàsics" (samarretes monocromes, vestits negres en temporada de Nadal, etc.).

Aquestes són enviades a l'exterior a països on confeccionen a baix preu però en un període de temps molt llarg, per tant es creen amb 3 o 4 mesos d'antelació.

En canvi, altres peces són trameses a països de filosofia i tipologia de treball ràpid però més costós; són les que coneixem com a “fantasia”, que equivaldria a la roba de temporada seguint el llenguatge quotidià.

És aquí on els dissenyadors poden deixar anar la seva creativitat basant-se amb les tendències del moment; cal esperar i dissenyar amb tan sols 1 o 2 mesos d'antelació per estar segur i informat d'aquestes tendències.

Per tant, tenint en compte aquestes dues possibilitats, s'estableix un joc amb terminis i diferents classes de productes al que cal saber jugar per tenir els productes dins el termini necessari i adquirir beneficis.

Altres empreses, a diferència de les anteriors, sí realitzen part del procés clàssic igual que els artesans, dibuixant diferents propostes que més endavant seran analitzades i modificades per arribar a assolir un disseny òptim que serà la base del dibuix artístic.

Fantasia

Bàsic

2. Dibuix artístic: diferenciant les dues tipologies d'indústries; les més àmplies no realitzen aquest procés, sinó que salten directament al pas 3, on realitzaran un dibuix simple i entenedor per tal de poder ser enviat a confeccionar a l'estranger, acostuma a ser de tipologia bàsica. En casos excepcionals es realitza un estudi i dibuix artístic amb textures i exemplars de teixits (fantasia).

Les altres empreses, que sí tenen la moralitat i filosofia clàssica (quan a procediment), realitzen un dibuix dotat de color, expressió i creativitat que tindrà certa semblança amb el producte final (no té per què ser exacte a la peça de vestir un cop acabada de confeccionar).

3. Dibuix simple: és l'extracció dels trets més característics de la idea de com serà el nostre producte. Es podria definir com un dibuix simple de línia, tal com hem mencionat en l'apartat d'artesanía. A diferència d'aquest, al món industrial es realitza a través de suports informàtics.

Les empreses més conservadores realitzen també aquest dibuix a paper però per contra, les de més gran abast i amb un ritme de producció molt més àgil, realitzen aquest dibuix per ordinador i normalment utilitzen plantilles preestablertes que es poden unir i complementar entre si.

4. Elecció del teixit: les empreses tèxtils compren rotlles de teixits a gran escala i a baix preu degut a la gran quantitat que els permet tractar amb el proveïdor. Aquest baix preu és un dels factors diferenciadors de la confecció en mans de sastre que compra poca tela a preu més elevat, per tant el preu final de producte també ho serà.

Normalment a les zones de treball de les empreses tèxtils, al departament de disseny i confecció hi ha centenars de teles de diferents textures, colors i estampats per escollir i no haver d'esperar cert temps perquè arribin les mostres dels proveïdors.

Els dissenyadors amb l'ajuda dels tècnics de teixit i les màquines de tall de tela per mostrar, seleccionen 5 propostes de teixit pel seu disseny amb les característiques que es considerin apropiades i posteriorment (després d'haver realitzat el patró) s'envia a l'empresa de confecció (exportació) on es realitzen prototips de la peça amb cadascun d'aquests i es retornen a l'empresa on s'han dissenyat (pot donar-se el cas que aquesta tasca es realitzi a la mateixa empresa sense necessitat d'exportació).

D'aquestes 5 peces se seleccionerà la més òptima en funció dels teixits; per tant l'última selecció abans de produir en sèrie es basa en la tria de la tela.

Les empreses més petites també fan provatures de teixits però sense realitzar tants prototips; simplement creen diverses possibilitats i n'escullen una amb la qual treballaran a partir d'ara i en compraran grans quantitats, ja que aquests tipus d'empreses produeixen ells mateixos ometent l'exportació.

5. Mides: en aquest cas, no cal diferenciar les empreses convencionals de les més modernes (pel que fa al procediment de producció), ja que ambdues treballen de la mateixa manera.

Les mides són estàndards i s'extreuen d'una base de dades; aquestes acostumen a estar elaborades a partir de la ciència que estudia estadísticament les mesures i relacions mètriques del cos humà; l'antropometria i han de ser adaptables a tothom; han de complir doncs amb el concepte d'ergonomia.

6. Càlcul de mides i fitxa tècnica: com que en el cas anterior ja s'ha obtingut les mides estandarditzades de la base de dades, no és necessari realitzar càlculs amb fórmules matemàtiques.

Aquestes fórmules ja es troben integrades al mateix programa i es realitzen tots els càlculs de manera automàtica. Les fórmules que segueixen aquests programes són les mateixes o molt similars a les utilitzades en el camp d'artesanía.

7. Patró base din A4 (a escala): és cert que s'utilitzen patrons a mida reduïda (guardats i extrets d'una base de dades), ja que aquest ha de ser observat de manera detallada en una pantalla d'ordinador, però a deferència de l'altra tipologia de creació, esmentada en l'apartat 5.1, no hi ha suport de paper, sinó informàtic.

8. Transformació patró base DIN A4: al ser un procés informatitzat, no es realitzen dibuixos i modificacions de patrons. En cas que fos necessari una transformació a mida petita, aquest es pot realitzar amb tan sols prémer un botó de l'ordinador que reconfigura totes les línies seleccionades a petició del tècnic de patronatge.

9. Especejament: separació de tots els components del patró, procés realitzat també amb ordinador i programes especialitzats; aquest especejament serà la base per realitzar l'escalat en diferents talles.

10. Escalat: a partir de les peces obtingudes en el pas 9, es realitzen tot un seguit d'ampliacions als marges per tal d'establir un seguit de peces de diferents talles. Igual que en el món artesà, on els sastres realitzen aquesta tasca a mà i a paper, els industrials ho fan de manera molt més exacta i precisa a un ordinador. L'escalat és doncs, automatitzat.

11. Ampliació per costures: depenent de la intencionalitat del dissenyador, i del nombre de costures que vulgui realitzar i l'amplada d'aquestes, es realitzarà més o menys ampliació de patró per tal d'encabir-les. És el mateix procediment que en el cas artesanal però a partir de l'ordinador.

12. Patró mides reals: un cop realitzat el patró a la pantalla de l'ordinador, s'envia a una impressora de grans dimensions on serà imprès per tal que posteriorment pugui ser retallat i posicionat sobre tela per tal de calcar el patró a tela i obtenir els trossos amb forma necessària per començar el procés de confecció; començar doncs amb la costura.

En aquest procés, en el qual es transporta el patró, automàticament es realitza l'ampliació i la impressió surt en format real (quan a mides).

13. Especejament mides reals: aquest procés també es realitza automàticament i simultàniament amb el pas 12. Per tant no es fa cap modificació, sinó que simplement es copia del de la pantalla però augmentant les dimensions.

14. Ampliació per costures mides reals: en el cas industrial, tal com he dit, no es tornen a repetir els passos anteriorment realitzats a mides reduïdes, sinó que es fan a dimensions reals de manera automàtica gràcies a la impressora (tot i que tant el patró a mida real, l'especejament com l'ampliació per costures es poden realitzar en gran format a l'ordinador).

15. Tall a tela: a partir de les diferents parts del patró, es calca la silueta sobre la tela escollida en el procés d'escollir el teixit i aquesta es retalla amb l'ajuda de les tisores electròniques.

És indispensable fer ús de les marques realitzades al patró (paper) així com el nombre de vegades que cal tallar cada exemplar del patró o la direccionalitat de la tela, seguint el dret fil.

16. Confecció: procés en el qual s'utilitzen les màquines de cosir per tal de cosir i ajuntar els diferents fragments del patró (tal com he dit, ara a tela).

En aquest procés cal tenir en compte totes les indicacions i anotacions fetes prèviament, tenint en compte la direccionalitat de la tela i adjuntant les diferents parts amb l'ordre correcte (si és necessari, es pot fer una petita marca a les ampliacions de costura amb els diferents aploms més importants (punts d'unió de dues peces).

17. Ajustaments necessaris: com que aquest sector s'especialitza en la producció en cadena i a gran escala; reduint els costos, és impossible i innecessari fer ajustaments atès que tampoc es coneix el propietari del producte.

Així doncs no es realitza cap ajustament, per tant, la producció industrial és molt menys precisa per a un subjecte en concret però al mateix temps compleix amb el concepte d'ergonomia per la qual cosa s'adaptarà en més o menys mesura a tots els individus.

5.2.3 Facturació:

L'economia tal com hem mencionat en l'apartat 5.1.3 també és molt important i més en una empresa de gran monumentalitat, que es juga i inverteix molts diners i que un sol error de comptabilitat pot portar a la ruïna a l'empresa.

Per tant l'estudi de tots els factors que intervenen en la producció ha de ser molt detallat i afectarà molts més camps com ara el de transport i distribució; l'exportació (en la botiga o taller no és necessari l'exportació, per tant aquest camp s'omet o si cal portar un producte a un client de localitat llunyana, es sumen els ports al cost del producte i aquests aniran a càrrec del client però no s'aplicarà una taxa global a tots els productes com en les grans empreses).

Així doncs, és necessari comptar amb un departament de comptabilitat i gestió i un de compres que serà l'encarregat de buscar els millors preus i negociar-los per tal d'aconseguir el màxim benefici possible.

Les empreses de la indústria tèxtil, en produir a gran escala i per tant reduir molt els costos de la peça; poden arribar a confeccionar samarretes per menys de 5 euros i les ven a més de 10 (un 100% d'increment del preu), per tant per cada unitat produeixen més de 5 euros de benefici.

Aquest fet es dona sobretot en aquelles empreses orientades a clients de classe mitjana o fins i tot baixa, ja que els preus són assequibles per a tothom; un exemple podria ser l'empresa Inditex.

En canvi, altres empreses de filosofia més dirigida a les classes benestants, les grans marques, augmenten aquest percentatge de manera desorbitada arribant a xifres del 600% i produeixen grans beneficis (cal dir també que venen i produeixen en menys quantitat que les del cas anterior). Posant l'exemple de la mateixa samarreta de l'exemple anterior, aquesta, tenint en compte l'explicació realitzada, es vendria per 35 euros.

En el món artesanal, la facturació també consistia a sumar costos, multiplicar-los per 2 i seguidament afegir l'IVA; però tenint en compte que les grans empreses produeixen en sèrie i generen milers de peces, els seus beneficis també s'estenen a xifres de miler.

Així doncs, pel que fa als aspectes que cal tenir en compte a l'hora de calcular les despeses per poder establir un preu de venda, trobem els següents apartats.

- **Capital (maquinària):** A l'apartat de maquinària ja s'ha fet referència a les màquines utilitzades en les indústries de confecció tèxtil. En conseqüència, cal tenir present l'import d'aquestes màquines, sumar-lo i fraccionar-lo en quantitats molt petites que es sumaran al preu de l'article en concret.

Els preus d'aquestes màquines són molt variables; aquí es mostren les mateixes que s'utilitzen en el món artesanal per poder contrastar-les entre si.

- Plana: el seu preu oscil·la entre els 10.000,00 i 25.000,00 depenent del model de la màquina, la marca i el preu que el comerciant faci al comprador, ja que com que en comprarà certa quantitat considerable, se li aplicarà certa rebaixa o descompte.
- Owerlock: depenent també del nombre de fils, la velocitat i les múltiples opcions, els preus de les màquines mínimament especialitzades i aptes per a la indústria, poden variar bastant entre els 4.000,00 fins a xifres de 20.000,00 (de molt bona qualitat i precisió).
- Recobridora: anteriorment ja s'ha mencionat que és menys costosa i menys usada que les dues anteriors (depenent a quina empresa es faci referència), però tot i així, si es destina a una empresa gran, el seu preu es mou entre els 3.000,00 i els 8.000,00 euros.

Pel que fa als altres exemples esmentats quan es citaven les màquines més usades, totes elles tenen preus bastant elevats atès al fet que són màquines molt complexes i amb tecnologia avançada, fet que també encareix el producte. Aquestes xifres poden trobar-se dins el marge de 20.000,00 a 100.000,00 euros depenent de la seva dimensió i finalitat.

- **Lloguer del local:** igual que els artesans, aquests no disposen de botigues al centre de la ciutat i han de pagar una quota de lloguer; com que les dimensions de les seves botigues són més grans a causa de la magnitud de l'empresa i la quantitat de peces que cal vendre, l'import que cal pagar és molt més alt, ja que es parla de més metres quadrats.

Així doncs, posant el mateix exemple d'un local de 25 m² al centre de Barcelona costaria uns 1.500-2.500 euros mensuals, però si es tracta d'una botiga més gran, per exemple de 50 metres quadrats el preu oscil·laria al voltant dels 4.000 euros mensuals.

Els artesans treballen en un petit taller que poden encabir dins dels espais esmentats però el treball a escala industrial, els diferents sectors i les màquines corresponents formen un conjunt que ocupa molt volum i es necessita una altra zona (normalment una nau o central industrial) de dimensions enormes.

Posant el cas del grup Inditex, té botigues escampades per tot el món i una gran central a diferents localitats (una per cada sub-marca de l'empresa: Zara, Stradivarius, Oysho, Bershka, Massimo Dutti, Pull and Bear i Uterqüe).

L'empresa Stradivarius, per exemple, té la central a Cabrianes i ocupa una àrea de 80.000 m² aproximadament (pendent d'una ampliació) i el cost d'aquesta també se suma a les altres despeses i encareixen el producte.

Empresa Stradivarius

- **Altres despeses:** en aquest apartat, a part de l'electricitat, el gas i l'aigua del local on es treballa, cal sumar les despeses del transport, de la publicitat, de la seguretat (càmeres), aparadorisme, entre d'altres. Per tant la suma total de tots aquests aspectes serà molt elevada.
- **Matèria primera:** el material utilitzat per confeccionar la roba, és la tela tal com ja s'ha mencionat en altres apartats i el preu d'aquesta varia en funció del nombre de fils, del tint, qualitat, estampat, etc.
Les teles usades són les mateixes que en l'artesania, ja que el mercat de teles és el mateix però els preus per metre de tela són més reduïts (encara que ens referim exactament al mateix teixit) a causa que les grans indústries, compren grans quantitats a majoristes i no a intermediaris i s'hi apliquen descomptes que redueixen el preu per metre de tela (es pot arribar a comprar a meitat de preu que si es tractés d'un comprador de petita escala).
- **Hores invertides a cada peça:** és un altre factor condicionant del preu final del producte; a més hores treballades, més cara sortirà la peça. El nombre d'hores, en l'àmbit artesà és molt elevat mentre que industrialment es realitza un producte en tan sols uns minuts.
- **Assalariats:** al ser empreses tan grans, i tan productives, han de comptar amb un gran nombre de treballadors ja sigui per treballar a la cadena, per dissenyar les peces que cal confeccionar, per gestionar el capital, la publicitat, etc. Per tant, a l'hora de fer una anàlisi de totes les despeses que té certa indústria cal tenir en compte el sou de tots aquests treballadors. Seguint amb el mateix exemple (empresa Stradivarius) compta amb aproximadament 7000 treballadors (amb sous diferents depenent del càrrec).
- **IVA:** aquest procediment d'aplicació d'un impost indirecte es fa de la mateixa manera que en l'explicació realitzada en l'apartat artesanal; es pot donar el cas que una empresa apliqui la suma un cop calculat el preu final d'un producte tenint en compte els aspectes anteriorment esmentats o bé ja es mostra el preu amb l'IVA inclòs (més utilitzada en el món tèxtil industrial).

Per tant, és necessari calcular i controlar molt bé tots aquests factors i tenir un sector o departament de compres, de comptabilitat atès que tots aquests factors intervenen en el cost d'un producte i per tant, en el benefici final que se'n treu.

5.2.4 Publicitat

En l'àmbit industrial, el factor publicitat té un pes important pel fet que tenen un abast molt ampli i que es porten a diferents ciutats i/o països, a més a gran escala, és un mercat molt competitiu i cal promocionar i anunciar la teva empresa per donar-se a conèixer i atraure els clients.

Per tant, necessiten medis i suports per realitzar aquesta tasca; utilitzant tant campanyes publicitàries com els anuncis televisius, esdeveniments, revistes de moda fins a les pròpies bosses de compra amb una imatge corporativa representativa de cada marca o empresa en concret. També utilitzen els cartells igual que els artesans, sigui per anunciar-se o anunciar un esdeveniment que organitzen.

Primer dia de
rebaixes Desigual

Un exemple d'un esdeveniment important és el cas del primer dia de rebaixes en què l'empresa Desigual intenta atraure clients i promocionar l'empresa mitjançant la donació de roba a un grup reduït de persones les quals han d'anar vestides tan sols en roba interior per vestir-se amb la roba de la botiga de manera totalment gratuïta. Criden l'atenció dels mitjans de comunicació televisius que remeten certes imatges als televisius informatius i també creen cartells sota la campanya: "*entra quasi despullat i surt totalment vestit gratuïtament*".

Un altre exemple també podria ser el cas de la marca H&M que realitza *spots* televisius amb models promocionant la seva roba mitjançant músiques agradables i enganxoses o bé la imatge d'un famós per tal d'establir ràpidament una relació entre aquest personatge i la marca de roba.

Com aquests casos se'n troben milers, ja que si una empresa ho fa i es posiciona un pas per endavant, la resta l'ha de seguir per tal de no quedar-se enrere i caure a la ruïna.

Els encarregats de realitzar aquestes imatges comercials són els dissenyadors gràfics, els experts en cultura audiovisual i curmetratge, cartellistes, etc.

6. POSTURA

La paraula postura prové del llatí “*positura*” i fa referència a la manera en què una cosa, animal o objecte està posicionada, com està posada en un espai determinat i un temps concret. És la posició adoptada per algú en un cert moment o respecte d'algun assumpte; també es refereix en el seu sentir físic a la relació entre extremitats i tronc i a les seves posicions.

Així doncs, la postura corporal és la relació entre aquestes articulacions, és l'alineació simètrica i proporcional de tot el cos o d'un segment corporal, en relació amb l'eix de gravetat i mostra com es relaciona el subjecte amb l'entorn i es reflecteix a través d'aquesta, a causa de diversos factors: culturals, hereditaris, professionals, hàbits (pautes de comportament), modes, psicològics, força, flexibilitat, etc.

Existeixen tres tipus bàsics de postures: la correcta (tothom l'hauria d'adoptar, ja que és basa en no malmetre cap element del cos ni sobrecarregar-lo); la postura viciosa (ningú l'hauria de concebre atès que carrega i malmet els ossos i altres elements del cos humà -sobretot els ossos-) i la postura harmònica (la més propera a la correcta que tothom pot adquirir depenent de les seves capacitats).

6.2 Postures més usuales. Simbologia

Diàriament veiem milers de persones que adopten postures diferents depenent del moment pel qual estan passant en aquell mateix instant i la seva posició varia en funció de cada situació concreta viscuda.

Les postures més usuales que podem observar en una persona són les següents:

- Dits entrecruats: indiquen hostilitat; com més estrenyen els dits, major pot ser el grau de defensa, fins i tot es pot arribar a notar que els artells estan blancs de tanta pressió.

- Polzes: indiquen dominància; Si el polze està fora de la butxaca davantera del pantaló, inconscientment es vol mostrar aquesta dominància. Si està dins de la butxaca o sobresurt de la butxaca del darrere, la dominància s'oculta.
- Encreuament de braços: generalment vol dir que la persona està i/o és tancada i al mateix temps protegeix la zona del cor aportant sensació de benestar. En cas que només hi hagi un braç entrecruat i l'altre tan sols es mantingui amb contacte i es sostingui, s'interpreta com la recerca d'autocontrolar-se.
- Fregar-se les mans: és típic d'aquelles persones impacients o d'algú que es troba en una situació d'ansia, impaciència.

- Seure amb les mans agafant el cap per darrere: aporta una visió de seguretat en un mateix però al mateix temps de superioritat, ja que en mantenir els braços oberts, s'incita o convida als altres a apropar-se sense tenir por.
- Gest d'inclinar el cap: és un moviment inconscient que mostra cert interès per una conversa o cert esforç per escoltar; al mateix temps es dóna la visió a l'altra persona que està sent entesa i compresa.
- Mirar cap avall: és típic d'aquelles persones en escenes de conversa amb altres i que no creuen correcte el que s'escolta o el que se'ls està explicant.
- Tocar-se a prop de l'orella: mostra certa inseguretat.

- Jugar amb el cabell: igual que el cas anterior; aporta certa visió de manca de confiança en si mateix i inseguretat al mateix temps.
- Mans una posicionada sobre de l'altre: bondat i tendresa, intent de comunicació pausada i comprensibilitat.
- Menjar-se les ungles: també és característic de la inseguretat i dels nervis per algun motiu. (molt usual entre els joves).
- Creuar les cames, balancejant lleugerament el peu: símptoma d'avorriment o bé inquietud en cas que una de les dues cames estigui en moviment. Si estan estàtiques, es podria atribuir el significat de comoditat.
- Fregar un ull: dubtes per part d'un participant d'una conversa o per un pensament profund. També es relaciona amb la son.

1. BOOK DE TENDÈNCIES I CONFECCIÓ D'UNA PEÇA DE VESTIR:

1.1 INTRODUCCIÓ DEL TEMA

Com a part pràctica i a tall d'introduir els coneixements obtinguts durant la recerca d'informació per tal de realitzar la part teòrica, he volgut aplicar el procés de confecció artesanal i confeccionar una peça de vestir seguint tots els passos estudiats però abans m'ha estat necessari elaborar un *book* de tendències a partir de les quals poder dissenyar un nou producte inspirat en aquestes.

He escollit realitzar aquesta part pràctica pels següents motius:

- El tema moda, roba i imatge han estat sempre un tema de gran interès per a mi (igual que per a la majoria de noies adolescents del nostre entorn), i a conseqüència, sempre l'he tractat amb especial cura intentant adoptar una bona estètica (la qual engloba, tal com he dit, el pentinat, la indumentària i la postura).
- Gràcies al fet que m'agrada la temàtica moda, he volgut orientar el meu futur acadèmic de cara al grau de confecció i patronatge per això, realitzo aquest projecte de confecció d'una peça de vestir com a part pràctica del treball de recerca, com a pas previ per a un futur basat en aquesta feina.
- He estat rebent classes de disseny i confecció extraescolarment (tot i que he ajornat les classes per quan hagi finalitzat el batxillerat a causa de la falta d'hores) i ja conec el procediment degut al fet que ja he realitzat certs projectes de confecció els quals he ampliat i millorat per tal d'introduir-los com a annex del treball de recerca.

Així doncs, a causa de les raons esmentades i de l'ampliació de coneixements, he seguit les indicacions del procés de confecció (amb certes ampliacions) per dur a terme el següent projecte final acompanyat de les corresponents memòries.

1.2 BOOK DE TENDÈNCIES.

La paraula tendència és considerada sinònim de moda, com a manera de tractar-la com a un tipus de mecanisme social que regula les seleccions de les persones. Una tendència és un estil o un costum que deixa una empremta, marca o influència en un període temporal o en un lloc.

Al llarg del temps les tendències han anar variant, tal com s'ha exposat a la part teòrica del treball en la qual s'ha mostrat tan tendències *punks* com *hipsters* o en la dècada del '60 els hippies la tendència dels quals marcava l'ús de roba molt acolorida, amb grans estampats i pantalons de campana.

Pel que fa a vestimenta, actualment no hi ha una gran tendència dominant; però és cert que se segueixen diferents dissenyadors famosos a l'hora de dissenyar una nova peça de vestir per a altres empreses; és a dir, s'observa amb detall el treball d'altres dissenyadors, les facultats dels quals són òptimes, per tal d'adaptar la seva feina a la teva o per tal de dotar de noves inspiracions.

Així doncs, les tendències, de tota manera varien amb el pas dels anys però també amb el pas de les temporades i al gust o marcades pels millors en aquesta feina, pels models a seguir que es poden trobar a les grans passarel·les i les millors revistes de moda.

Aquestes seran més endavant seguides inconscientment pels compradors, ja que la gran majoria de botigues oferiran certa roba, el disseny de les quals estarà prèviament estudiat i basat en les grans firmes dels millors dissenyadors del moment. La tasca de buscar i caçar tendències es tradueix en anglès com a *coolhunting* i la persona que la realitza és l'especialista *coolhunter*.

Al mateix temps, però, tota tendència sol deixar fora a un grup de gent i no per aquest motiu els exclosos han de sentir-se apartats, ja que és un fet natural i lògic atès al fet que resulta impossible que tots els éssers humans del planeta comparteixin un gust o necessitat; cada individu és únic i prefereix un estil o un altre, per tant té dret a seguir altres tendències, potser no tan comercialitzades.

Per tal de realitzar un disseny adequat a l'època i moment tendencial actual, s'ha realitzat una recopilació de les futures modes pel que fa tant al color, l'estampat, la forma, etc., basades en les marques i idees dels dissenyadors del moment. Per tant s'ha elaborat un *book* de tendències tot seguint una sèrie de passos.

Aquests passos es troben recollits en forma de memòria dins el cos del treball i el *book* editat i finalitzat es troba en forma de llibre o revista tal com indica el seu nom, per tant, no forma part del cos del treball, sinó que el complementa.

MEMÒRIA DE LA CREACIÓ D'UN BOOK DE TENDÈNCIES.

1. Introducció

Primerament cal acotar i seleccionar la tipologia de persona a qui es vol destinar el vestit o a quin tipus de públic es vol atreure per tal de buscar dissenyadors especialitzats en aquest camp.

També és molt important definir quina temporada volem tractar (hivern, primavera, estiu o tardor).

En el meu cas, he decidit dissenyar una peça de roba per poder ser usada durant el període d'estiu per tant serà de cames i braços descoberts o de teles molt transpirables. Aquest disseny va destinat a noies entre 15 i 25 anys aproximadament per tant, he cercat tendències que es puguin englobar dins d'aquests paràmetres.

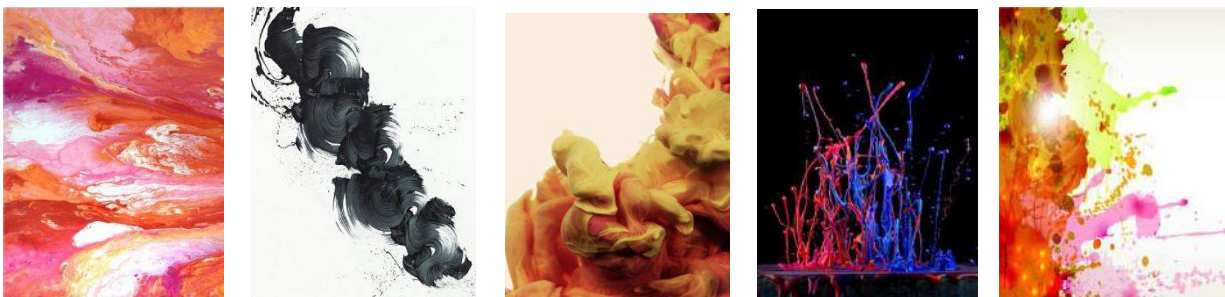
2. Elaboració de la portada

La portada d'una revista, un llibre o simplement la imatge d'un cartell, és una manera de vendre's a un mateix i de vendre un producte, ja que si aquesta ha estat treballada amb detall, mostra una presentació impecable i transmet (mitjançant llenguatge no verbal) certs aspectes i certes aptituds del creador.

Per tant és necessari elaborar un seguit de proves i modificacions per tal d'arribar a crear un resultat òptim i d'acord amb la personalitat de cada individu.

Així doncs, la portada del meu *book* de tendències ha estat creada a partir dels següents passos i prototips:

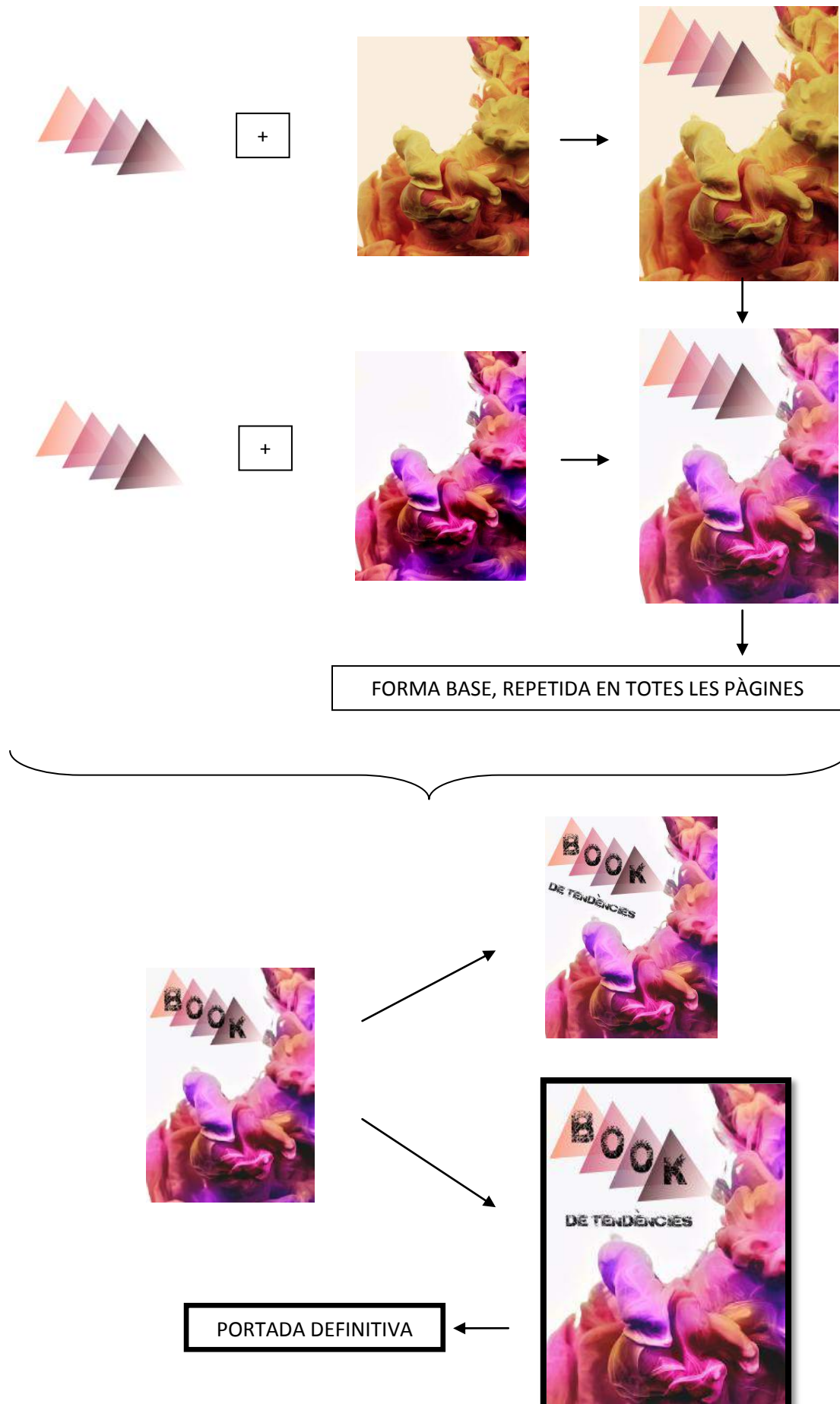
2.1 Elecció del color de base:

SELECCIONAT I MODIFICAT

2.2 Introducció de complements i tipografia:

3. Recerca

Per tal de recopilar informació sobre les futures tendències de l'estiu del 2015, m'ha estat necessari comptar amb l'ajuda de pàgines web com Pinterest i Wgsn a més de la consulta de múltiples revistes de moda com per exemple Vogue.

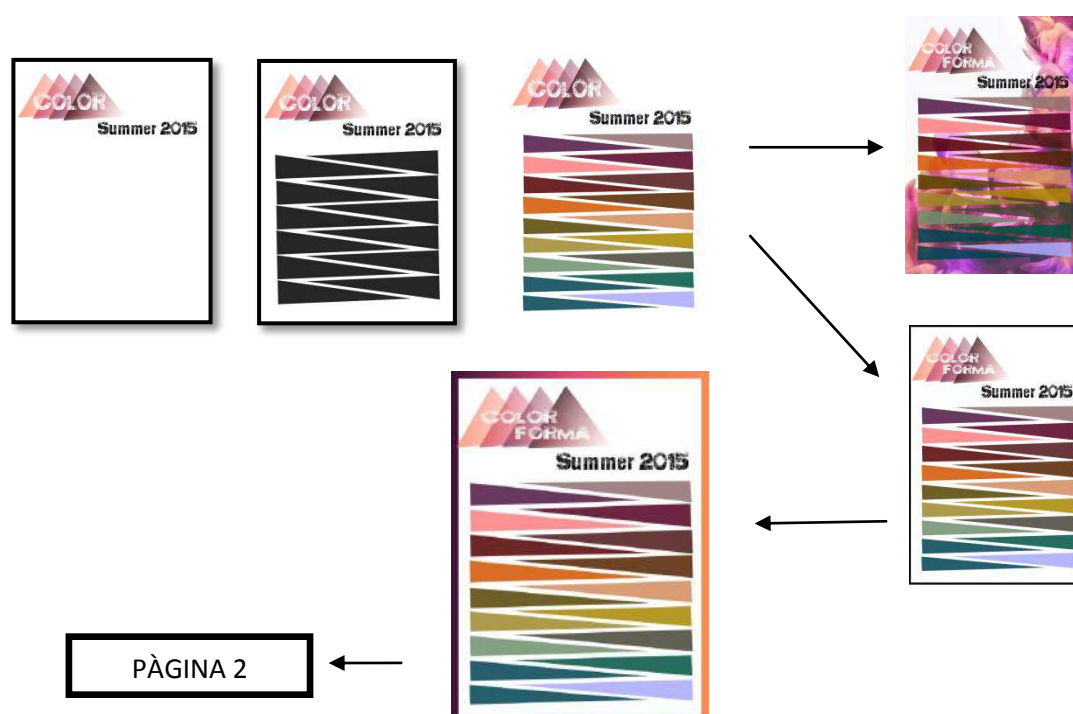
He classificat la recerca i els resultats obtinguts distanciant-los per diferents paràmetres que volia tenir en compte:

-color i forma
-estampats

-sabates
-braçalets
-collarets
-pírcings i arracades
-anells
-bosses de mà
-maquillatge

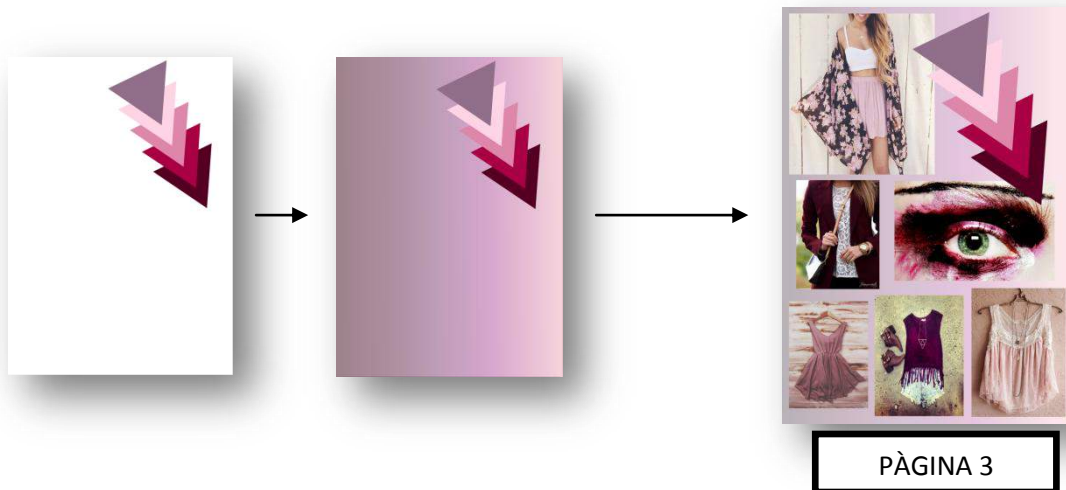
- **Color i forma:** els colors i la forma són un dels elements més importants a l'hora de confeccionar una peça de vestir per a una temporada concreta, ja que depenent de l'any i de l'època d'aquest, es porten uns colors o unes formes. Els colors seleccionats per la temporada d'estiu 2015 es troben representats en franges triangulars en l'apartat de color del *book* de tendències.

La pàgina inicial de color i forma, també ha estat creada a partir d'un seguit de proves i passos per arribar a realitzar la pàgina final i definitiva i utilitzant el programa informàtic Inkscape.

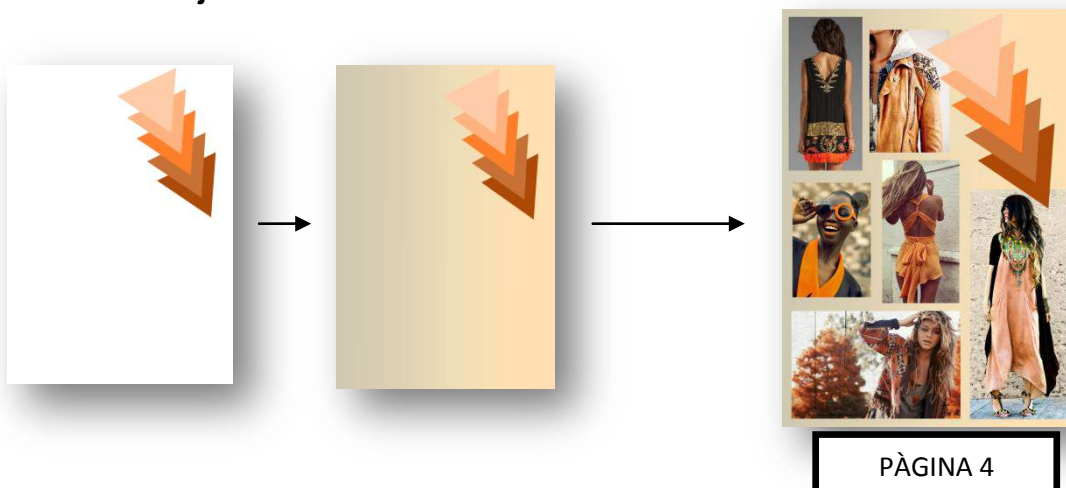

Així doncs, reagrupant els colors mostrats anteriorment, es poden establir sis grans grups: rosa, taronja, marró, caqui, gris i blau. Aquests colors estan representats a partir de fotografies mostrant diferents indumentàries de diferents formes i tonalitats; aquestes formes també són característiques del 2015.

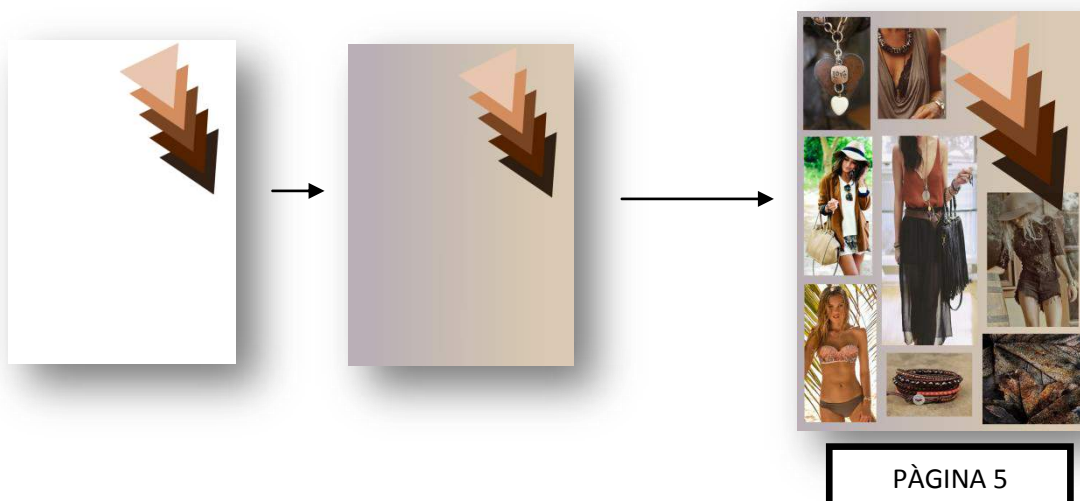
○ Rosa:

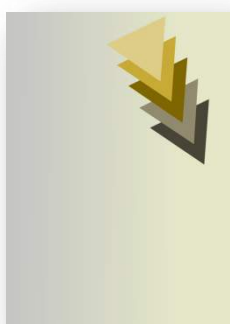
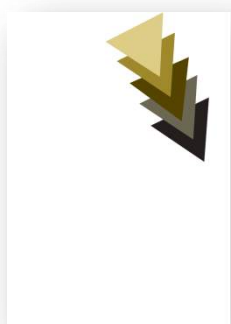
○ Taronja:

○ Marró:

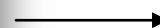
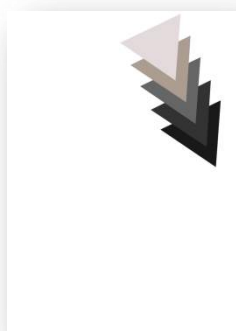

○ **Caqui:**

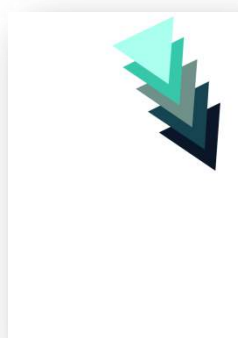
PÀGINA 6

○ **Gris:**

PÀGINA 7

○ **Blau:**

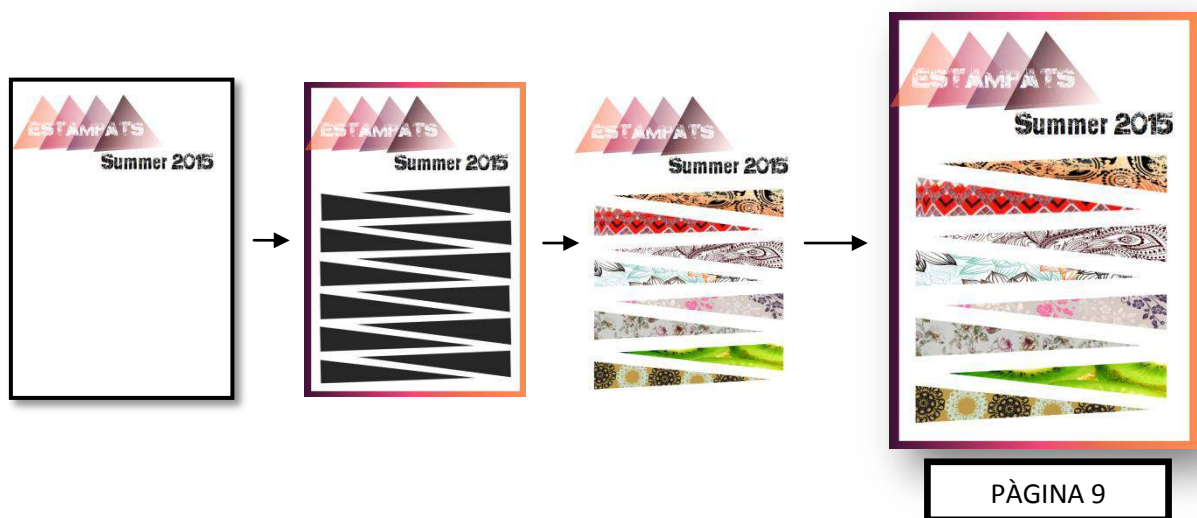

PÀGINA 8

- **Estampat:** els estampats són una característica rellevant en un disseny que port combinat diferents colors (per aquest motiu han estat separats de l'apartat de color i forma).

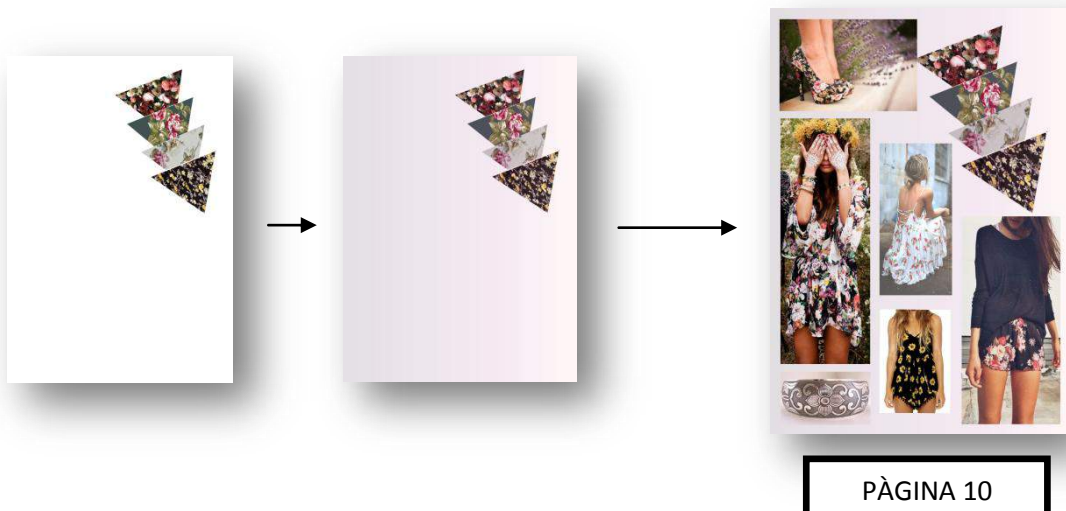
Tot i que s'està representant els estampats de la temporada d'estiu del 2015, també es poden apreciar diferents formes, atès al fet que els estampats van acompanyats de diferents indumentàries.

Els estampats més usats per a la temporada seleccionada es troben representats en franges triangulars en l'apartat d'estampat del *book* de tendències. La pàgina inicial de color i forma, igual que totes les anteriors, també ha patit cert procés de creació amb l'ajuda del programa informàtic Inkscape.

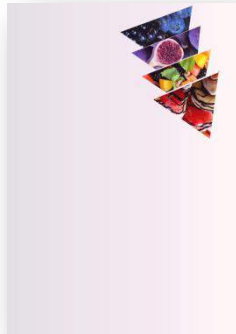
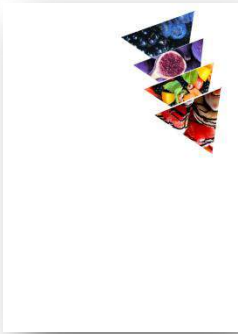

Entre els estampats anteriors, s'ha establert una agrupació per motius: florals, ètnics, animalístics i de fruites. Aquests estampats, es troben impresos a la diferent vestimenta que mostren les fotografies, per la qual cosa també s'apreciarà la forma d'aquesta roba.

o **Floral:**

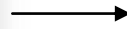
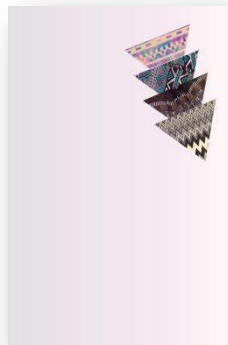
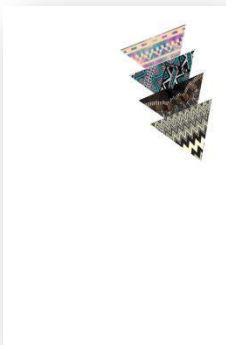

○ **Fruites:**

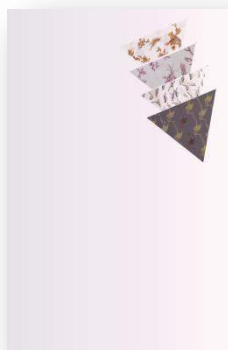
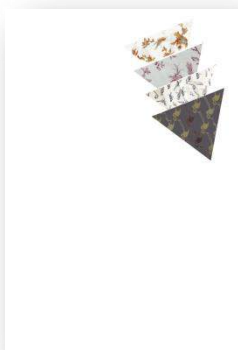
PÀGINA 11

○ **Ètnic:**

PÀGINA 12

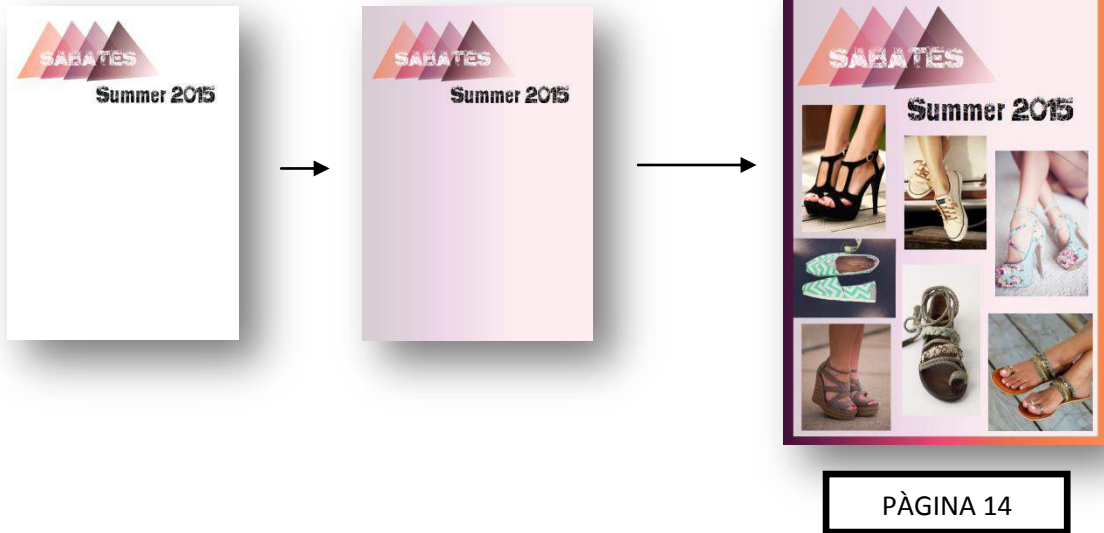
○ **Animalístic:**

PÀGINA 13

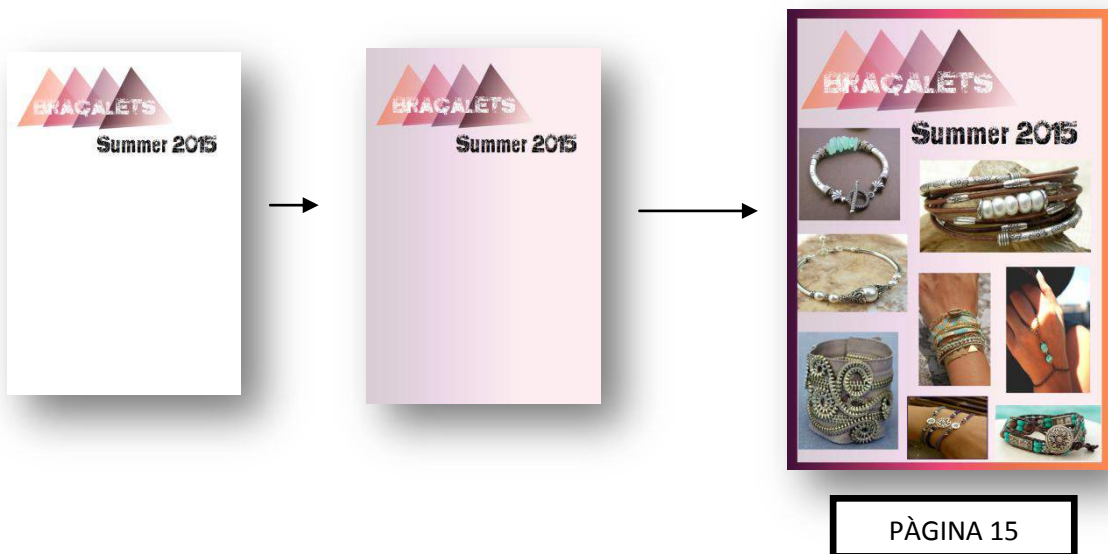
- **Sabates:** les sabates es poden englobar dins del grup de complements i no de vestimenta, però tot al conjunt forma part de la indumentària d'una persona a través de la qual expressa la seva personalitat. Igual que la roba, les sabates també es presenten en múltiples colors i formes depenent de la funcionalitat o de cada subjecte.

Per realitzar la pàgina on es mostrarà un seguit de fotografies també s'ha seguit un procés de creació.

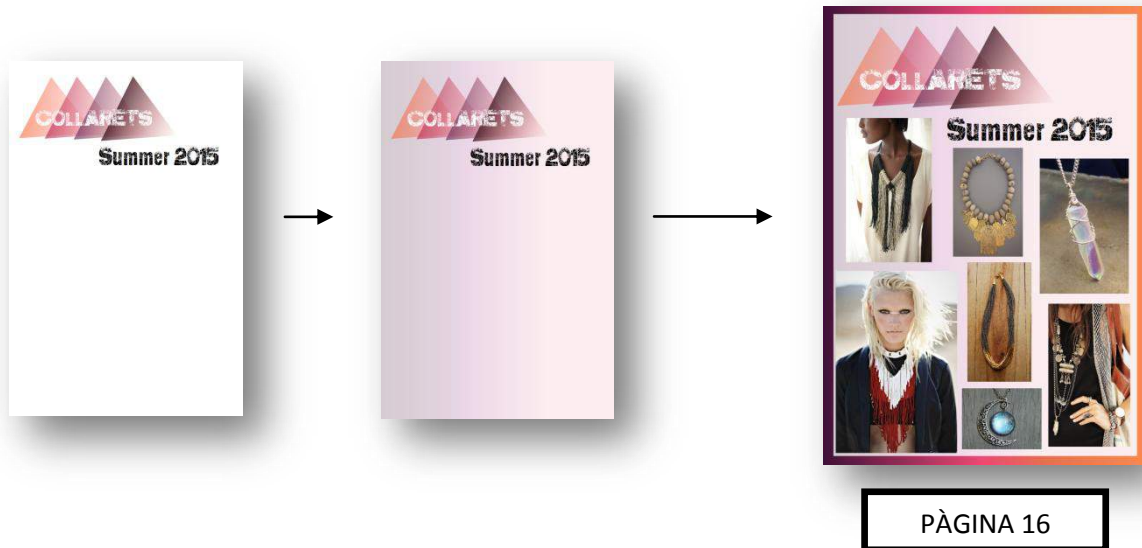
- **Braçalets:** els braçalets són un complement molt usual entre les noies; depenent de la temporada predominen uns braçalets o uns altres creats a partir de materials i colors diversos però els que sempre romanen al mercat són els de plata, or i altres metalls; la temporada 2015, però, predominarà l'argent combinat amb turquesa i cuir.

Igual que en el cas anterior, també s'ha seguit un procés de tres passos per dissenyar la pàgina de braçalets.

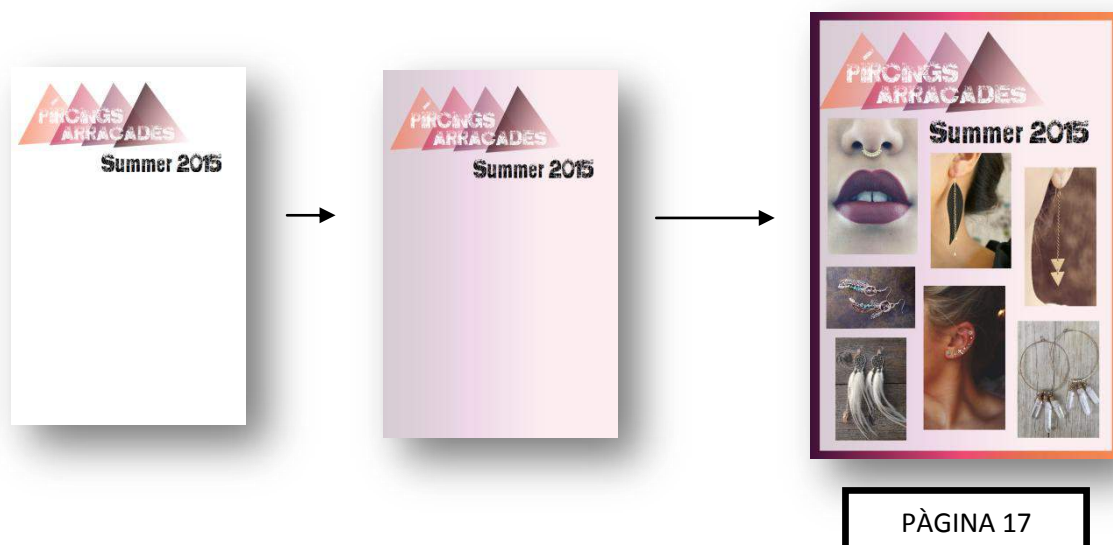
- **Collarets:** els collarets, igual que els braçalets, són molt comuns a l'hora d'idear una imatge personal, hi ha exemplars de moltes llargades, gruixos, colors i matèries diferents i acostumen a anar conjuntats o bé amb els braçalets o amb les arracades.

A continuació s'exposen un seguit d'imatges de la creació de la pàgina corresponent dins del book de tendències.

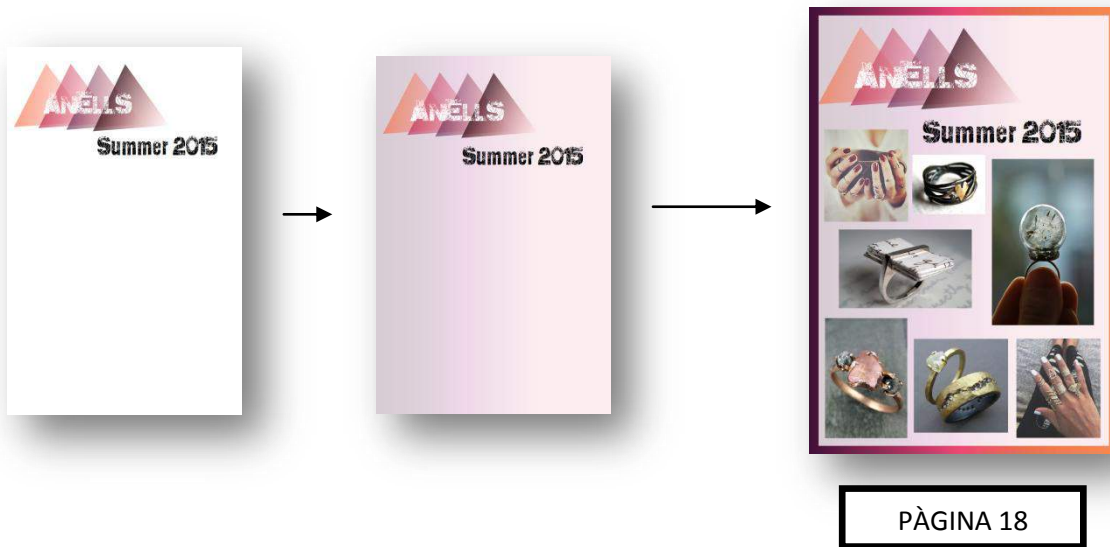

- **Pírcings i arracades:** gairebé totes les noies duen arracades de naixement però entre les adolescents, s'ha establert la moda durant els últims cinc anys de fer-se dues o més arracades a continuació de les de naixement.

Les arracades igual que tots als accessoris són combinables en funció de la vestimenta i personalitat de cada persona. La selecció d'imatges a tall d'exemple és la següent:

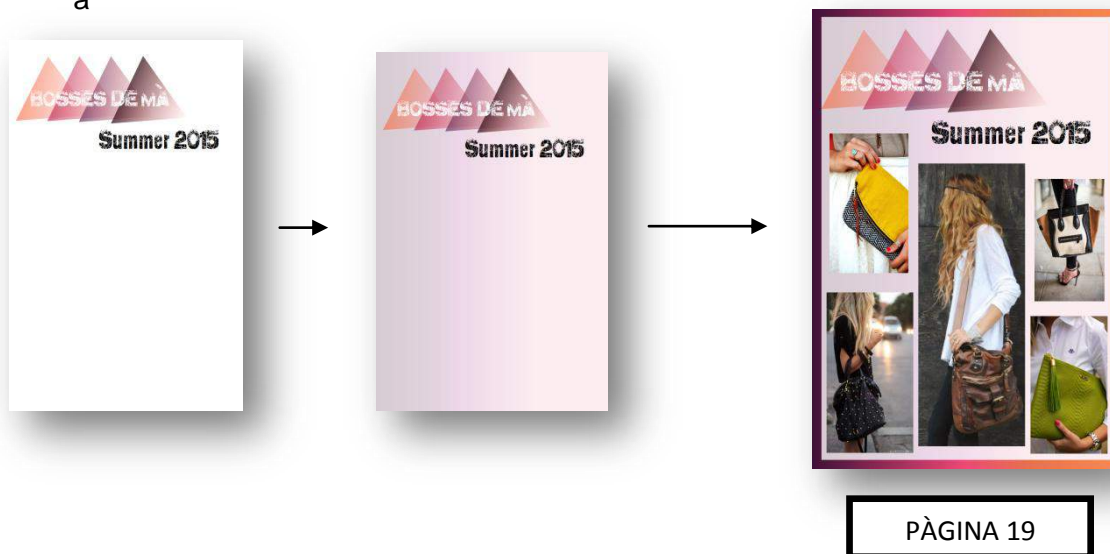

- **Anells:** gairebé totes les noies duen arracades de naixement però entre les adolescents, s'ha establert la moda durant els últims cinc anys de fer-se dues o més arracades a continuació de les de naixement. Les arracades igual que tots als accessoris són combinables en funció de la vestimenta i personalitat de cada persona. La selecció d'imatges a mode d'exemple és la següent:

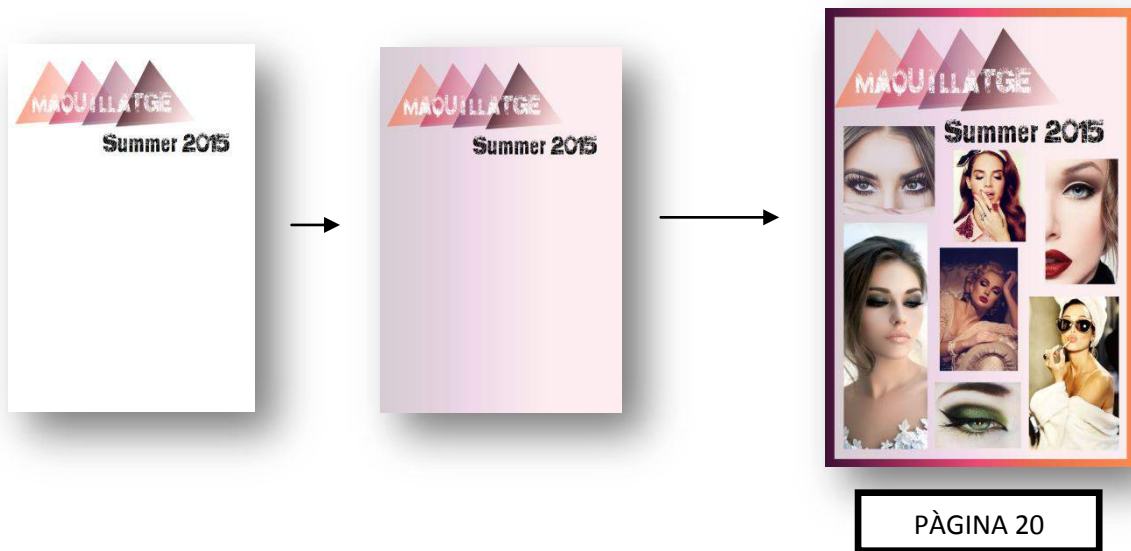
- **Bosses de mà:** les bosses de mà són un element opcional i molt variable quant a forma i mida; depenent de l'ocasió es durà un tipus de bossa o un altre. Per exemple, per les festes de nit es fa servir un moneder amb corretja per penjar, per tant una bossa de dimensions reduïdes; en canvi per tot portar la mida és al gust de cada persona. A continuació es mostra una tria de diferents bosses de colors i formes variades.

a

- **Maquillatge:** avui dia, i sobretot pel que fa a les noies joves, el maquillatge és un tret indispensable per aquelles més presumides. Aquestes utilitzen des de pintallavis fins a rímels i ombres d'ulls de múltiples tonalitats per tal d'afavorir la seva imatge.

La combinació d'aquests cosmètics es veu influenciada pels colors de la roba i també per la circumstància en concret; tornant a l'exemple de l'apartat anterior, per una festa de nit, s'acostumen a utilitzar colors foscos com ara el negre.

1.3 PROCÉS DE CONFECCIÓ ARTESANAL:

La confecció artesanal és un procés llarg i costós tant a nivell econòmic com d'esforç atès al fet que es compren petites quantitats de material perquè es creen peces específiques i el preu és elevat. A causa de ser peces úniques, s'ha de dissenyar sempre un patró des de zero o transformar-lo del "patró base" i aquest fet suma hores a la feina del modista.

Un avantatge, però, és que si un mateix té coneixements de tall i confecció, pot dissenyar les seves pròpies creacions amb les seves mides corporals i així disposar de peces úniques i no trobar-se amb l'inconvenient que pateix la gran majoria de la població de trobar més d'una persona vestida de la mateixa manera i amb la mateixa indumentària.

Així doncs, per realitzar aquesta tasca de tal magnitud és necessari seguir certs passos per no descuidar cap detall.

(tots els passos que es consideren estrictament de dibuix, s'han realitzat en fulls din A4 que es troben adjunts, darrere de les breus explicacions del procés, amb la numeració corresponent)

1. Pluja d'idees: tal com s'ha citat a la part de teoria, cal tenir en compte certs factors depenent del tipus de persona a qui vagi destinada la peça de vestir.

En aquest cas, la meua peça de vestir anirà destinada a persones del sexe femení, d'edat entre 15 i 25 anys a causa del fet que s'incorporarà cert escot i la part baixa de la peça de vestir serà curta (inapropiada per a persones d'edat avançada).

Tampoc serà apropiada per a cultures de mentalitat i ideologia budista ni musulmana, excloent també totes aquelles que prohibeixin ensenyar a les dones els genolls i les espatlles. A més cal tenir en compte que els possibles clients tampoc podran viure en regions molt fresques a causa que la vestimenta que es dissenyarà està destinada a ser utilitzada a l'estiu (època en què vaig començar el treball de recerca).

Pel que fa al nivell econòmic no va destinat a cap classe social en concret, en referir-me anteriorment a persones més aviat joves, es dona per suposat que el seu nivell d'adquisició no serà molt elevat atès al fet que la majoria són estudiants i no treballadors amb nòmina, per tant, tothom pot adquirir-lo.

És cert però, que a l'estar realitzat artesanalment, el preu del producte s'encarirà notablement atès al nombre d'hores invertides treballant tant el patró des de zero com el tall de teixit.

És una peça pensada per dur a diari (més aviat en ocasions de vestir, no per dur a l'escola suposant que el client assistís a aquesta), per tant, no fa referència a cap persona de cap professió en concert, no parlem doncs, ni d'un davantal ni un vestit de neoprè per a submarinistes; sinó per una peça de vestir de tot portar.

També es podria utilitzar de nit, ja que les tonalitats escollides ho permeten i inciten, sempre i quan es porti algun tipus de xal o jaqueta per combatre la lleugera brisa fresca de les nits d'estiu.

Un cop acotats aquests paràmetres, es comencen a realitzar els primers dibuixos, si cal, degut a la falta d'imaginació, es pot recórrer a l'ajuda de pàgines web d'estètica, imatge i moda. En el meu projecte jo he consultat la pàgina web Pinterest i Wgsn per tal de tenir informació sobre les futures tendències (les quals he aplicat al meu projecte).

Algunes imatges de tendències de l'estiu 2015 han estat modificades i adaptades al meu gust i criteri per tal de poder realitzar un producte final amb identitat del dissenyador, en aquest cas, adoptant certs aspectes que m'atreuen.

Aquestes tendències es troben recollides en l'apartat de book de tendències i els trets més rellevants d'aquest book amb els quals m'he inspirat són els següents:

Tonalitats més aviat fosques, tractant-se doncs, de colors com ara el negre o el gris per tal de fer la peça més portable.

En escollir aquesta gama de colors, es dóna més vida (quan a durada) a la peça atès al fet que podrà ser utilitzada a l'estiu però també en altres estacions com ara la tardor o la primavera (sempre que les temperatures ho permetin).

+

Estampats ètnics i florals; els dos els considero adients per a la meva peça i apropiats per combinar amb les tonalitats seleccionades.

Personalment, també són dos motius que m'atrauen i que em criden molt l'atenció.

(alguns primers esbossos realitzats, basats en les imatges anteriors, es troben adjunts a l'apartat de dibuixos –a continuació de la memòria del procés- senyalats amb el número del pas 1.)

2. Dibuix artístic: un cop observats tots els esbossos en conjunt, he realitzat un dibuix artístic seleccionant aquells trets que considerava més encertats i apropiats per al meu projecte i els he il·lustrat en un suport de paper específic per dibuix amb cera acrílica la qual m'ha permès treballar en profunditat les textures i tonalitats degradades.

(resultat adjunt amb el número 2 identificatiu)

3. Dibuix simple: passant per alt les textures i tonalitats, centrant-me només en la forma, he realitzat un dibuix simple a partir de l'artístic i els esbossos el quals reflectiran amb exactitud la idea de com serà el mono un cop confeccionat.

Tenint de base aquest dibuix, es podrà realitzar la transformació del patró base

(dibuix adjunt amb el número 3)

4. Elecció del teixit: després d'haver cercat diferents establiments on venen tela a metres, he escollit una tela d'estampat ètnic-floral i tonalitats de la gama de grisos i negres (tal com s'ha citat en el punt 1)

El teixit ha estat tractat un cop comprat i abans de ser tallat atès al fet que era una tela amb poc caient o insuficient per la peça que volia confeccionar. En aplicar-hi suavitzant i diversos rentats, aquesta tela s'ha desgastat i així ha adoptat les propietats que li mancaven i necessàries per ser apta pel meu projecte.

Sempre que es tria un teixit per a confecció (tant en l'àmbit artesanal com a l'industrial) es realitza una fitxa tècnica i a més, una sèrie de proves de teixits abans de l'elecció del definitiu.

Així doncs, aquestes dues fitxes es troben adjuntes acompanyades del número 4.

5. Mides: les mides normalment es prenen al client però en aquest cas he utilitzat les meves per poder realitzar una vestimenta que posteriorment pugui utilitzar.

Les mides necessàries han estat les de tot el cos exceptuant les extremitats superiors i les he dividit segons si pertanyen a la peça superior (cos) o a la inferior (pantalons).

Aquestes es troben recollides juntament amb els dibuixos per tal de poder seguir tot el procés a part, sense haver de fer salts de l'explicació de la pràctica a la mateixa pràctica.

(adjuntes amb el número 5)

6. Càlcul de mides i fitxa tècnica: a partir de les mides anteriors he aplicat un seguit de fórmules matemàtiques per arribar a obtenir xifres necessàries per a l'elaboració del patró; aquestes fórmules i els resultats obtinguts es troben adjuntes a continuació de les mides –en el bloc a part- amb el número 6.

7. Patró base mida din A4: un cop es tenen totes les mides, ja es pot començar a dibuixar el patró. Primerament, seguint les indicacions guiades per lletres vaig aplicar totes les dades i traçar les línies corresponents per arribar a obtenir un patró bàsic que equivaldria a una samarreta de forma simple.

(adjunt amb el número 7)

8. Transformació patró base mida din A4: per tal d'apreciar la transformació en format din A4, he repetit l'operació número 7 però aplicant-hi certs canvis marcats amb un altre color per tal que s'apreciïn amb major claredat.

Així doncs, els canvis realitzats han estat els següents:

- Cos: pel que fa a la part davantera s'han aplicat certs canvis com ara una transformació del coll rodó que passa a ser en forma de pic amb una obertura que arriba fins a 2cm per sobre de la línia de pit. També ha estat necessari estrènyer els tirants que passen per les espatlles.
Per altra banda, al revers del cos, al patró de l'esquena s'ha ampliat l'obertura del coll creant una "U" que s'estén fins a 5 cm més amunt del límit de la cintura. Al centre de l'esquena s'hi afegirà una tira elàstica per tal d'assegurar que l'obertura amb el vent o moviment del cos no varia la seva forma i no resulta incòmode dur la peça; el fet que sigui elàstica també permet la substitució de les suposades cremalleres pel material elàstic adjunt.
- Pantalons: aquests pantalons estan pensats per ser curts i amb dos annexos laterals, per la qual cosa s'ha hagut de transformar el patró base perquè s'adapti a aquests requisits. En aquest cas, a la part posterior tan sols s'ha aplicat un escurçament del patró; a la lateral, a la zona de costures, s'hi han afegit dos fragments de tela que cauran per la part davantera i aniran també cosides per la zona superior dels pantalons. Aquesta zona superior anirà doblegada en forma de costura àmplia i buida per tal de poder encabir un cordó que frunzirà la tela i farà la funció de cinturó.

(dibuixos adjunts, acompanyats del número 8)

9. Especejament din A4: separació de les diferents parts del patró que posteriorment aniran unides per les costures.

En aquest cas les diferents parts són:

- o Cos: dues parts; la davantera amb les transformacions corresponents i la del revers.
- o Pantalons 1: quatre parts; les centrals estretes del patró transformat (tant del davant com la del darrere) i els dos annexos laterals.

(dibuix adjunt amb la numeració que pertoca -9-)

10. Escalat din A4: un cop totes les parts separades, si es creu que es tornarà a realitzar una peça amb la mateixa forma i per tant amb el mateix patró però per a una altra persona que usa una talla diferent, és necessari fer un escalat per crear un patró de diferents talles que si algun dia es necessita, tan sols cal copiar-lo en dimensions reals i passar a tela.

Per tant jo he realitzat la tasca de fer ampliacions escalades entre si per poder tenir un mateix patró en múltiples talles; aquestes noves línies dibuixades es diferencien de la resta degut al color usat per traçar-les.

(el resultat es troba adjunt en el bloc a part amb el número 10 d'identificació).

11. Ampliació per costures din A4: a partir del resultat de l'apartat anterior, es calca la talla necessària i es copia en un altre full; en el meu cas, no és necessari utilitzar l'escalat, ja que la peça de vestir ja ha estat inicialment dissenyada amb les meves mides per tant, la talla resultant ja és la correcta.

Així doncs, a partir de les peces separades del patró, es realitzen un seguit d'ampliacions a la zona de costura que acostumen a ser entre 1,5 i 5 cm depenent de si es necessita realitzar vora o no.

En el meu cas, les ampliacions més àmplies són les de la part inferior dels pantalons per encabir la vora, per tant he deixat un espai de 4 cm.

La resta (costures laterals i tirants) són de dimensions més petites -1,5 i 2cm- atès al fet que només s'utilitzen per unir els diferents fragments entre si.

(dibuix adjunt amb mides cotes anotades i acompanyat del número 11)

12. Patró mides reals: aquest pas consisteix a copiar el patró del full DIN A4 ja amb les transformacions fetes però sense escalímetre, per tant amb les mides reals.

El procediment ha estat el següent:

1. Còpia del patró base seguint les indicacions guiades per les lletres i observant els dibuixos obtinguts al pas 7 i 8.

Procediment de dibuix del patró seguint les indicacions marcades per lletres

2. Aplicar les transformacions corresponents (esmentades a l'apartat 8) tot seguint el dibuix número 8.

Les més apreciables al patró en mides reals han estat les següents:

- Obertura de pinça central per salvar el desnivell creat per la forma de la copa al patró del cos; s'ha hagut de tallar el patró per la cisa dibuixada a la part esquerra de patró i enganxar-la amb la línia situada damunt d'aquesta.

Obertura causada per la transformació de la pinça

En realitzar aquesta operació es crea una prominència a la zona de la copa, per tal de tornar a obtenir un patró pla sobre el qual poder treballar, és necessari realitzar un tall vertical des de la punta de la copa fins a la part inferior de patró creant així un espai buit triangular.

En acabar aquestes modificacions, es pot dir que s'ha transformat la pinça de la copa.

- Eскурçament dels pantalons a una alçada de 30 cm (al gust del client, en aquest cas he considerat els 30 cm una bona mesura tot i que la idea inicial era de fer-los més curts; per aquest motiu he decidit començar a tractar els pantalons amb la llargada esmentada i si fos necessari, als ajustaments necessaris finals, ja s'escurçarien).

Eскурçament dels pantalons

- Ajustament tant de la part superior del cos com del patró inferior per tal de poder-los unir i que la zona de la cintura coincideixi (quant a amplada). El patró superior gairebé no rep ajustaments, tan sols es treuen uns 3 cm del lateral esquerre del patró davanter (degut a l'ampliació d'aquest a causa de la modificació de la cisa); la part superior del patró dels pantalons sí ha estat modificada. Per tal de poder coincidir amb la seva superior corresponent ha estat necessari afegir de 2 a 4 cm laterals (al ser una peça que té caient i vol al mateix temps, aquestes modificacions no malmeten el resultat, sinó que l'accentuen).

- També s'han aplicat altres canvis al patró, seguint el meu criteri, per tal de fer-lo més atractiu i funcional, corregint així petits detalls que podrien haver passat desapercebuts.
En cas de no haver dut a terme aquestes modificacions el patró seguiria sent apte però per tal de donar una imatge d'acabat , és aconsellable revisar-lo abans d'executar el tall a tela.

(aquest pas NO es troba adjunt ja, que he utilitzat aquest patró com a base de l'especejament i per tant, dispo de dels fragments d'aquest patró ja separats i amb les ampliacions corresponents)

13. Especejament: a partir del patró realitzat al pas 12 és necessari separar tots els fragments del patró per la línia de costura i calcar-los amb paper de seda. Aquest cal enganxar-lo en un altre paper com l'inicial de dibuix (marró) amb separacions prou àmplies per posteriorment poder afegir-hi l'ampliació per costures.

En el meu cas no ha estat necessari el paper de seda atès al fet que he utilitzat els patrons ja transformats (al no haver-hi moltes peces, ni butxaques ni ornamentacions variades, a vegades es pot ometre d'utilització del paper de seda).

Especejament cos + pantalons

(l'especejament en si, NO està adjunt, sinó que té també les ampliacions per les costures corresponents)

14. Ampliació per costures: tal com s'ha realitzat al pas 11 (en format din A4), he copiat les ampliacions per les costures sobre el mateix suport on hi havia l'especejament per tal de no haver de tornar a copiar els patrons en format gran, ja que aquest fet faria el treball massa feixuc i carregat.

Aquestes ampliacions han estat de 4 cm a la part inferior dels pantalons, d'1,5 als laterals i als escots i tirants de tan sols 1 cm.

Ampliacions per les costures

(el patró mida real amb especejament i ampliació per costures, es troba adjunt dins d'una funda de plàstic identificada amb els números dels passos 12, 13 i 14, ja que tots tres estan aplicats en aquest mateix resultat)

15. Tall a tela: a partir dels fragments de patró anteriors (en format paper), els he posicionat sobre la tela i marcat el dret fil a més de la quantitat de “còpies” que cal tallar i el tipus de tallats (a llong –doblegat per la meitat i per tant amb absència de costures- o normal).

En aquest pas han estat necessàries un seguit d’agulles de cap per tal d’ajuntar temporalment el patró de paper amb la tela i així perfeccionar el tallat i les dimensions d’aquests. En el cas d’aquelles peces que necessiten ser tallades dos cops, es poden utilitzar diferents tècniques:

- Doblegar la tela i crear dues capes que es tallaran al mateix temps i obtindrem dues còpies idèntiques
- Calcar el patró a tela amb guix o algun marcadore fàcil d’esborrar
- Retallar primer un exemplar, extreure el patró i repetir l’operació en un altre tros de tela.

En el meu cas, jo he utilitzat la primera opció.

Fotografia de tots els fragments de patró sobre tela, a punt per ser tallada

Tots els fragments de tela tallats a punt per la confecció

16. Confecció: unió dels diferents fragments de tela amb l’ordre corresponent i sobretot respectant l’ampliació per costures que és per on s’ha de cosir. En cas que no es tingui en compte aquesta ampliació, la peça de vestir pot quedar o bé ample o bé estreta i per tant, no es podrà utilitzar.

L’ordre de confecció de la meva peça de vestir ha estat el següent:

1. Primerament cal passar totes les peces per l'owerlock (màquina que talla al mateix temps que cus el patró).
2. A continuació, es pot començar a cosir amb la plana els annexos laterals (primer una capa amb el cordó de boles i després amb l'altra capa adjuntada) a partir d'una costura lateral.
3. Cosir els annexos al patró sencer (per la part de davant) i fer una filada per enganxar-los a la superfície del davant (zona de dalt que anirà tapada amb la cinta de la cintura i la costura lateral)
4. Posicionar les dues parts del patró del davant encarades i cosir per la vora a 1cm de l'extrem, creant així la costura central. Seguidament, es repeteix l'operació amb els patrons de l'esquena. Ara ja tenim dues peces de dimensions considerables (tota la cara del davant i la del darrere).
5. Cal marcar la línia de la cintura amb els sabonets o un marcador per tal de, a posteriori, poder-hi cosir la cinta que farà de canal del cinturó
6. Adjuntar els patrons (el davant amb el darrere) cosint per les costures laterals.
7. Un cop formada tota una peça, cal obrir el patró per la zona inferior i fer una vora a la cinta, cosir-la per damunt de la línia de la cintura, anteriorment esmentada; deixant 1cm per banda a la zona central, que és per on sortirà el cordó.
Un cop finalitzada aquesta tasca, quedaran units el davant i el darrere totalment.
8. Cosir els tirants fent un repunt i repetir l'operació a l'espai inferior obert de l'entrecreixa.
9. Unir les peces petites del patró –les quals tenen la forma de la cisa- entre elles per la part inferior (mantenint-les a part de l'altre peça –mono-)
10. Unir per la part de les espatlles les peces de davant amb les del darrere.
11. Adjuntar cises i un cop tenim la peça reclutant, amb la peça gran amb aparença ja de mono, cal cosir per la zona de l'escot.
12. A la zona on ha d'anar la cinta elàstica, es deixa un espai sense cosir (posteriorment, s'hi encabirà la cinta i es cosirà de manera bastant atacada perquè no es pugui descosir al realitzar l'operació de treure i posar el mono).
13. És el moment d'emprovar el mono per veure què cal modificar.
14. Introduir i ajustar la goma de la part superior de l'esquena.
15. Cosir les peces petites de les espatlles amb l'operació "cosit i tombat" que aporta un millor aspecte; posteriorment es realitza un altre repunt a la cara visible de l'escot per tal d'evitar que la peça es pugui descosir.
16. Cosir la cisa dels tirants (donar la volta només als tirants però no a la peça sencera i cosir-los per dins), de tal amera que el repunt quedi a l'interior dels tirants i no es vegi a simple vista.

És l'operació més difícil de tot el procés a causa de les dimensions estretes dels tirants i la precisió que requereix la tasca.

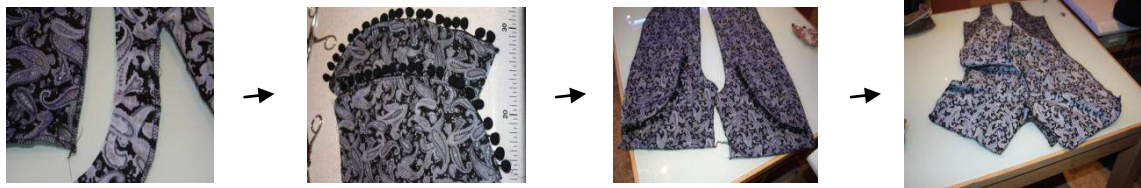
17. Passar un repunt a la zona anteriorment treballada, igual que ho he fet a l'escot, per tal de millorar l'aspecte i mantenir la peça adjunta, fixa cap a l'interior del mono. Aquest fet provoca que a l'hora de ser dut, no voleï.

18. Per tal que no es mogui i quedi agafat, busquem les dues costures de la part de sota l'aixella i les cosim entre si (la tira estreta de la cisa amb la del patró gran del mono). Repetim l'operació amb les costures de davant l'escot; aquesta tècnica s'anomena "punts de subjecció".

19. Repetició del pas anterior però, ara a la zona de l'esquena. Es dóna la volta al tirant i es cus tota la peça amb l'aplicació de les tècniques anteriors. A la part inferior del darrere, a la zona on hi ha goma, es fa un repunt a tota la zona afectada per assegurar-la.

20. Afegir boles a la goma de l'esquena i planxar la peça per mantenir les costures fixes i immòbils

21. Un cop acabats aquests passos, es torna a emprovar el mono i es dóna el vistiplau.

17. Ajustaments necessaris: un cop acabada la peça, l'he provat i comprovat que tots els aspectes d'aquesta estiguessin al meu gust i d'acord amb allò que havia dibuixat i pensat inicialment. En cas que algun element no sigui correcte, cal inspeccionar-lo en detall i buscar una solució.

Els ajustaments en el món de la confecció artesanal són molt útils i freqüents, ja que cada persona té una constitució única i és cert que les fórmules aplicades han estat realitzades amb les mides de la persona a qui va dirigida la peça, però són fórmules estàndards i cal individualitzar-les.

(La peça confeccionada es mostrarà a amb detall, ja que serà enviada com a material adjunt)

1.3.1 COMPLEMENTS

Per tal d'ampliar el treball pràctic i artístic, a més de tenir afició per les manualitats i sobretot pels complements, he volgut introduir una breu pràctica que ha consistit en dissenyar un total de 5 braçalets combinables entre si i un anell (tot això, tenint en compte les tonalitats del vestit i basant-me també en el book de tendències)

(tant el book com els complements seran enviats com a material adicional).

Així doncs he escollit per aquesta pràctica els colors turqueses i negres a més del gris, el marró i el caqui.

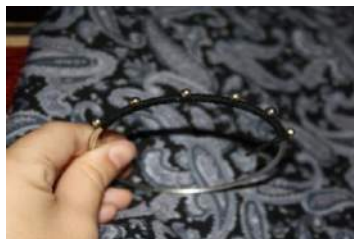

A partir de diferents materials, la majoria reutilitzats, he confeccionat els següents conjunts:

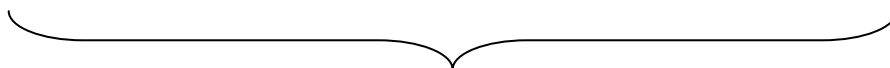
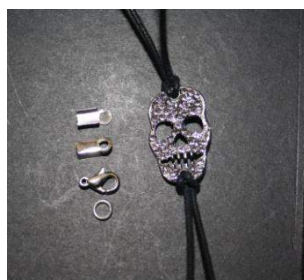
1. Braçalet + anell: conjunt de dues peces de tonalitats negres, turqueses amb boles d'ornamentació platejada adjuntades sobre les franges negres.

El procediment ha estat el següent:

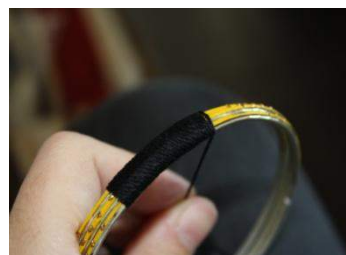
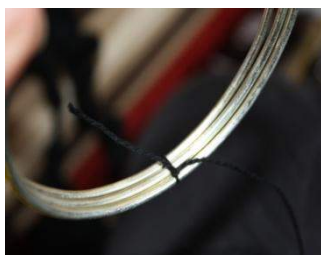

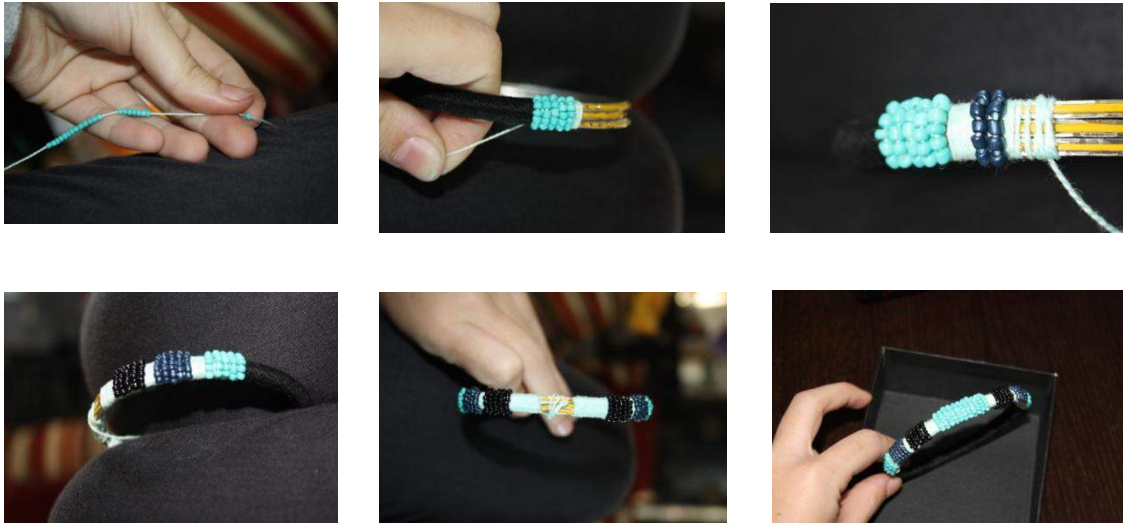

2. Braçalet calavera: format a partir d'una peça metàl·lica amb peces brillants i cordó negre acabat amb una tanca i una anella (a aquesta anella s'hi poden afegir altres peces com aquesta per tal d'allargar el braçalet a la mida del consumidor; en aquest cas al estar dissenyat per a mi, he utilitzat la mida del meu canell).

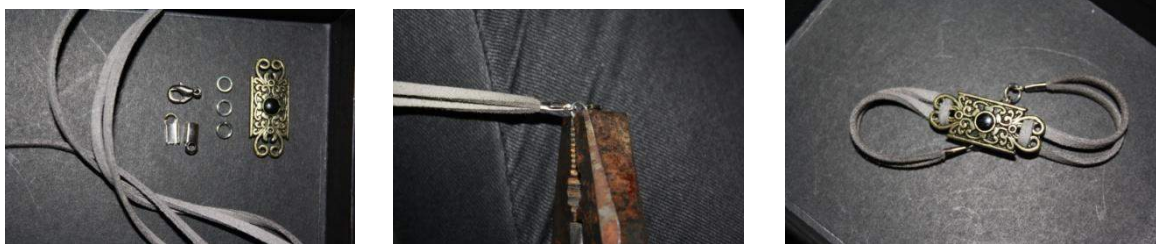

3. Braçalet amb boles: format a partir de tres anelles circulars inicials folrades de fils de colors negre i turquesa. Sobre d'aquests fils hi ha posicionades un seguit de franges de boles petites de color negre, turquesa i blau marí.

4. Braçalet vintage: format a partir d'un cordó marró-grisós el qual subjecta una peça metàl·lica de colors daurats i negre. Aquests cordons es troben units a partir d'una tanca metàl·lica també ajustable a la mida del consumidor sempre i quan s'hi afegixin més anelles (tasca poc difícil).

5. Braçalet de doble volta amb ornamentació: conjunt format a partir d'una tira trenada de 3 colors diferents (blau turquesa, negre i marró-grisós) on s'hi ha afegit un seguit de peces ornamentals com ara estrelles i rodones que pengen quan el client porta posat el braçalet.

Pel que fa al conjunt, he realitzat un total de 5 targetes identificatives que juntament amb el complement corresponent, han estat encabits d'uns d'una bossa de tela sedosa i amb transparència per tal de millorar la presentació i al mateix temps poder veure què hi ha en el seu interior.

Per tant, aquests conjunts de cinc paquets, han estat agrupats i embalats dins d'una segona bossa de dimensions més grans. Aquesta bossa ha estat decorada de tal manera que simula una bossa de botiga, atès al fet que té la mateixa forma i una targeta identificativa amb el meu nom (equivaldria al nom de la botiga).

Aquest ha estat el resultat:

Esboços . Número 1

Handwritten signature or initials.

Dibuix artistic

Número 2

Handwritten signature

2

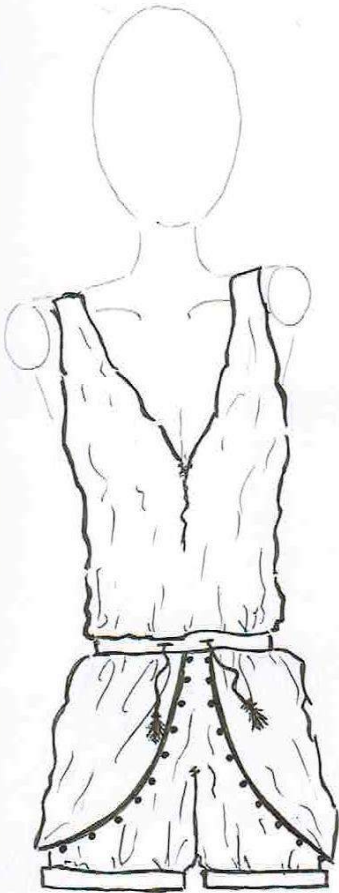
Dibuix artístic
Número 2.2

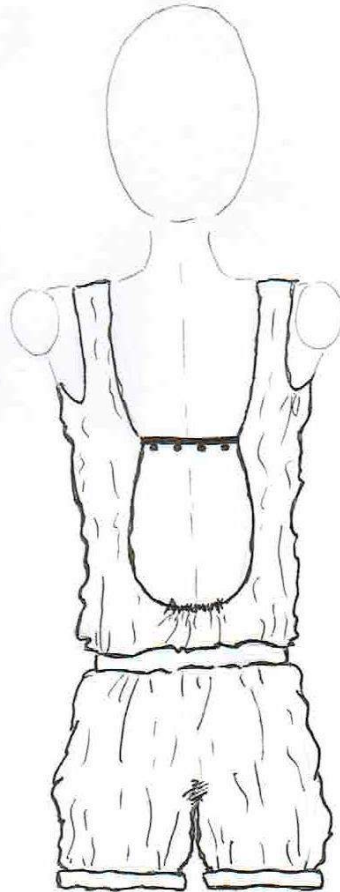
alalala in

3. DIBUJ SIMPLE

x

xx

x devant
xx derriere

4. CARTA TEIXITS

(Al treball en format imprès, es pot apreciar la textura i transparències de les diferents opcions a escollir ja que per a la peça ideada era de gran importància la textura i el caient de la tela).

4. FITXA TÈCNICA TEIXIT ESCOLLIT.

Número de teixit: teixit núm. 3

Nom: -

Pes: comprat: 250 grams
utilitzat (net, només patró): 120 grams

Metres: han estat comprats 1,5 metres de llargada (tela de doble capa), però només s'han utilitzat 1'3 metres de llargada (contant els buits entre els diferents fragments dels patrons).

Disposició del color: color repartit per tota la superfície, equilibrant les tonalitats negres (a mode de base), grises i blavoses (estampació).

Descripció del teixit: teixit de pes mitjà amb cos i caient considerable; poc gruixut i fàcil de tallar.

Descripció de l'estampat: estampat que segueix dues tendències, ètnica i floral. La base de rerefons és de color negre i a sobre hi ha un seguit de figures en forma de llàgrima de color gris-blavós. Aquestes figures són de dimensions petites però són abundants per la qual cosa predomina el gris sobre el negre.

Aplicacions i usos: aquest teixit, gràcies al seu caient, pot ser utilitzat per confeccionar tan bruses com faldilles i pantalons –llargs i curts-. A causa de les seves tonalitats, pot ser lluït de dia però també de nit atès que el rerefons és de base negra i el negre s'atribueix a un color de nit. Per aquest mateix motiu, pot ser usat en ocasions de vestir, ja que és un color formal però també en ocasions diàries (depenent de la peça que es confeccioni).

5. MIDES

Aquest és el llistat complet de mides necessàries per a poder realitzar, a posteriori, els càlculs necessaris per a la confecció del patró del mono.

- **Cos:**
 - Davant:
 - Llarg de tall: 50 cm
 - Alçada de pit: 21 cm
 - Base: 45 cm
 - Folgada: 4 cm
 - Copa: 2 cm
 - Darrere:
 - Llarg de tall: 48 cm
 - Alçada de pit: 19 cm
 - Base: 43 cm
 - Folgada: 4 cm
 - Copa: -

- **Pantalons:**
 - Davant:
 - Ample baix pantaló: 28 cm
 - Perímetre cintura: 63 cm
 - Perímetre maluc: 94 cm
 - Folgada: 4 cm
 - Alt genoll: 48 cm
 - Llarg pantaló: 92 cm
 - Pinces 2 o 3 cm
 - Davant:
 - Ample baix pantaló: 28 cm
 - Perímetre cintura: 63 cm
 - Perímetre maluc: 94 cm
 - Folgada: 4 cm
 - Alt genoll: -
 - Llarg pantaló: 92 cm
 - Pinces 1 cm

*Explicacions necessàries:

Llarg de tall: mida presa des de l'espatlla fins a les crestes ilfaques de la cintura, passant per la part més pronunciada del pit.

6. CÀLCULS:

- **Cos:**

- Davant:
 - $\frac{1}{2}$ de la base: 24,5 cm
 - $\frac{1}{10}$ de la base: 4,5 cm
 - Coll: $4,5+3= 7,5$ cm
- Darrere:
 - $\frac{1}{2}$ de la base: 22,5 cm
 - $\frac{1}{10}$ de la base: 4,5 cm
 - Coll: $4,5+3= 6,5$ cm

- **Pantalons:**

- Davant:
 - Cintura: $\frac{1}{4}$ de cintura + 1cm + profunditat de pinces = 18'75 cm
 - Maluc: $\frac{1}{4}$ de maluc + 1cm + $\frac{1}{4}$ folgada = 25'2 cm
 - Ample caixa: maluc + $\frac{1}{20}$ perímetre maluc + $\frac{1}{20}$ folgada = 28'85 cm
 - Alt de caixa: $\frac{1}{6}$ perímetre maluc + $\frac{1}{6}$ folgada + 2 cm = 18'87 cm
- Darrere:
 - Cintura: $\frac{1}{4}$ de cintura - 1cm + profunditat de pinces = 17'75 cm
 - Maluc: $\frac{1}{4}$ de maluc - 1cm + $\frac{1}{4}$ folgada = 23'75 cm
 - Ample caixa: maluc + $\frac{1}{10}$ perímetre maluc + $\frac{1}{10}$ folgada = 33'1 cm
 - Alt de caixa: $\frac{1}{6}$ perímetre maluc + $\frac{1}{6}$ folgada + 2 cm = 18'87 cm

	1/2	1/4	1/6	1/10	1/20
Cintura	31'5	15,75	10,5	6,3	1,15
Maluc	47	23,5	15,67	9,4	4,7
Folgada	2	1	0,6	0,4	0,2

EXPLICACIÓ PATRÓ BASE

Darrere:

A-B: llarg de tall

A-C: alçada de pit

C-D: 1/2 de base

D-E = C-B

D-F: 1/10 de base

F-G = A-C

A-G = C-F

G-H: 1/10 de base

A-I: mida del coll del darrere

Unir H-I

A-J: baixar 1,5 cm

Unió J-I

Unió H-D

Davant:

A-B: llarg de tall

A-C: alçada de pit

C-D: 1/2 de base

D-E=C-B

D-F: 1/10 de base

F-G = A-C

A-G = C-F

G-H: escairar + 1/10 de base

A-I: mida del coll del davant

A-J: mida de coll

Unió I-J

Unió H-I

K= meitat de F-C

D-F: 1/10 de base

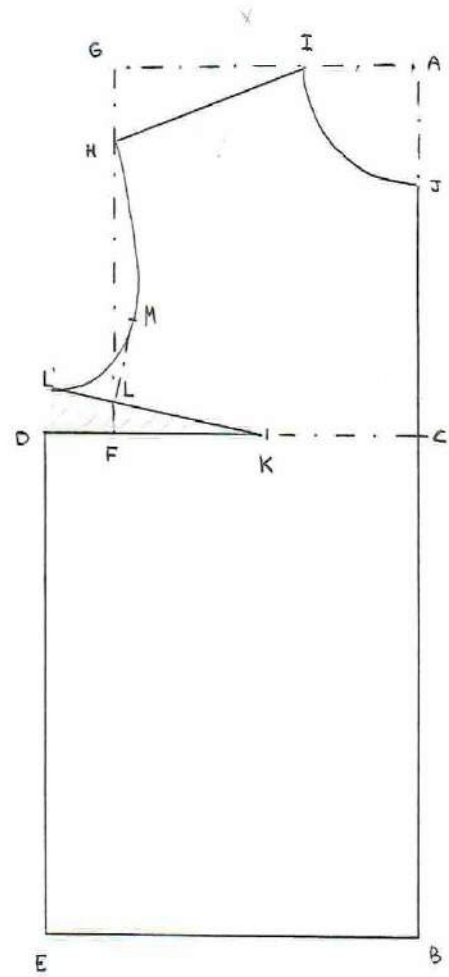
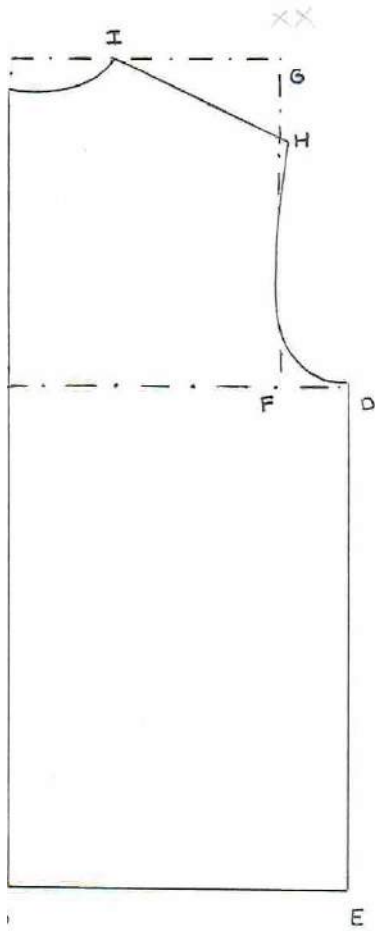
F-L: mida de la copa (2 cm)

Unir K-L-L' amb allargament
(mateixa llargada que K-D)

L-M: 1/10 base

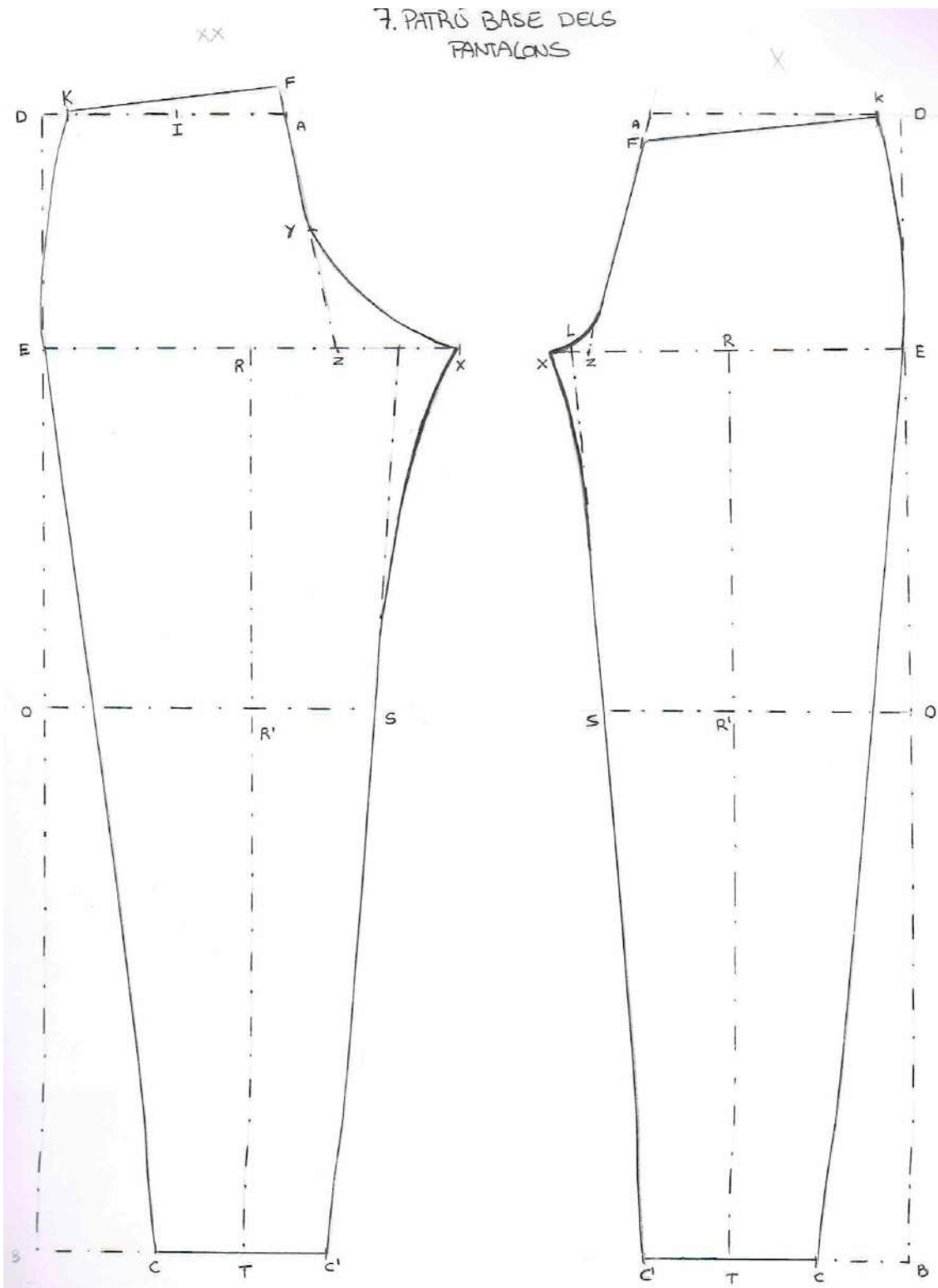
Unió L'-M-H

7. PATRÓN BASE COS.

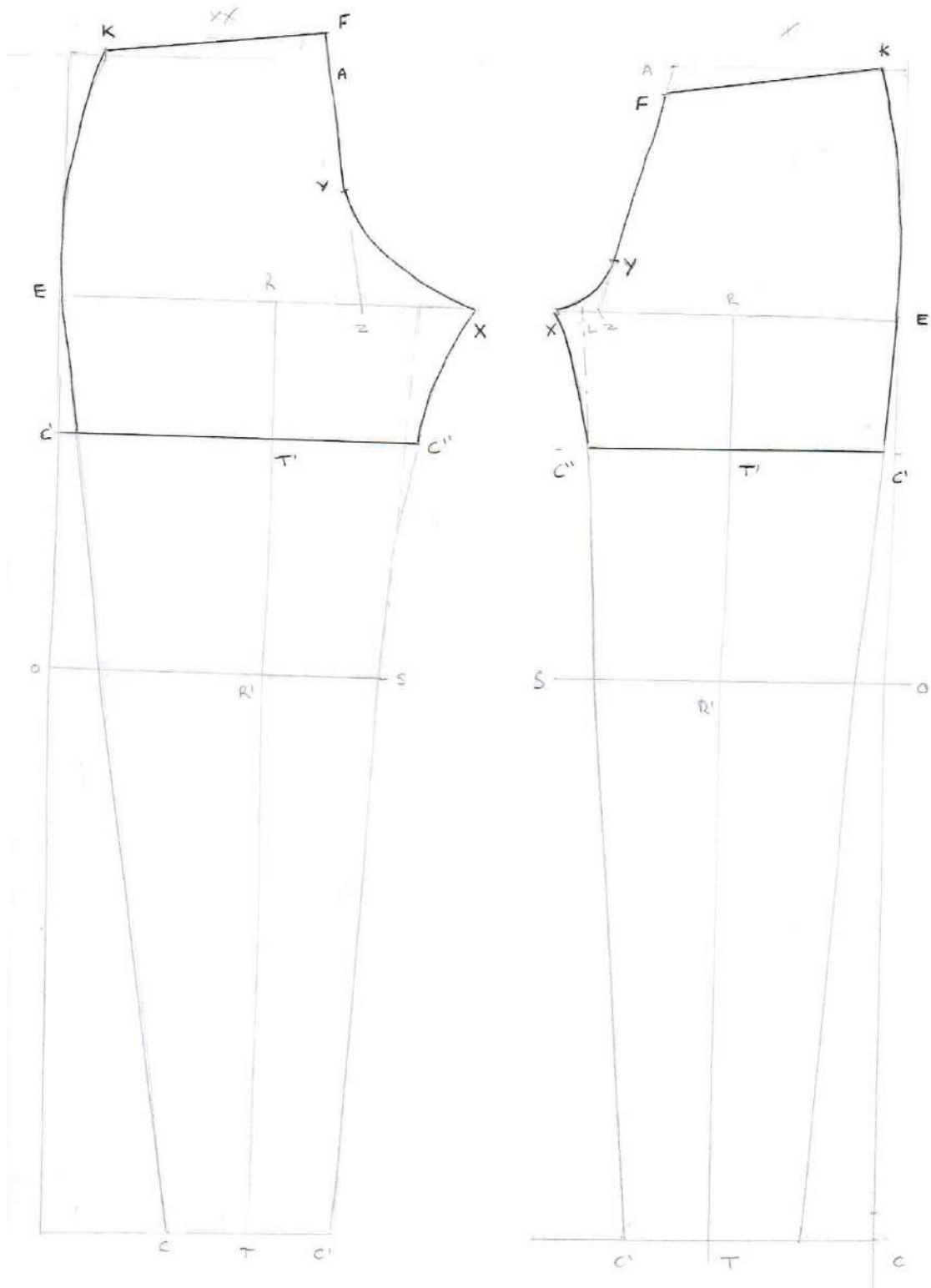
ESCALA 1:400

7. PATRÓ BASE DELS
FANTALONS

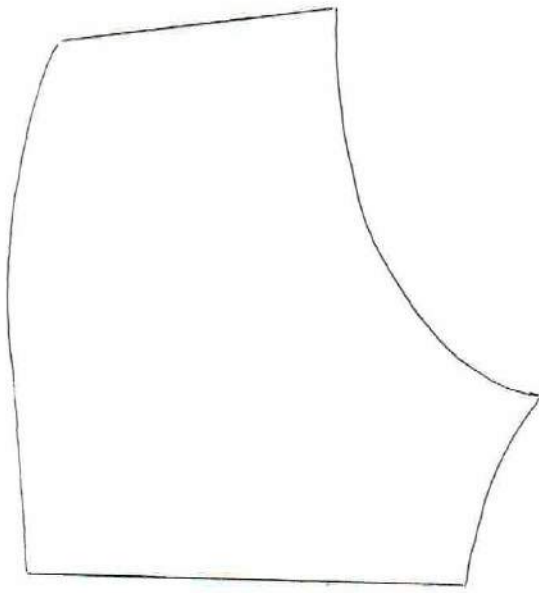

ESCALA 1:400

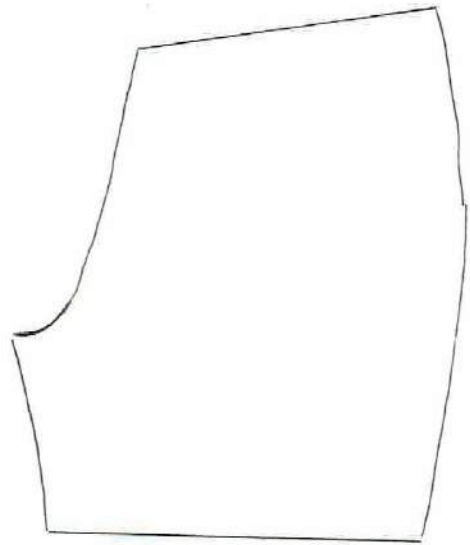
8. TRANSFORMACIÓ

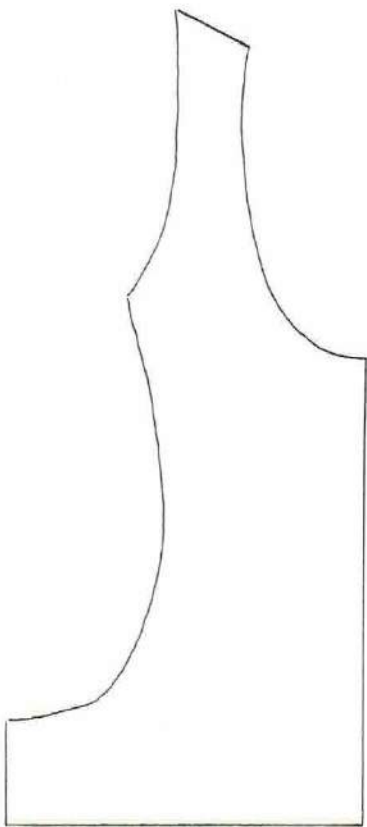
9 ESPECEJAMENT

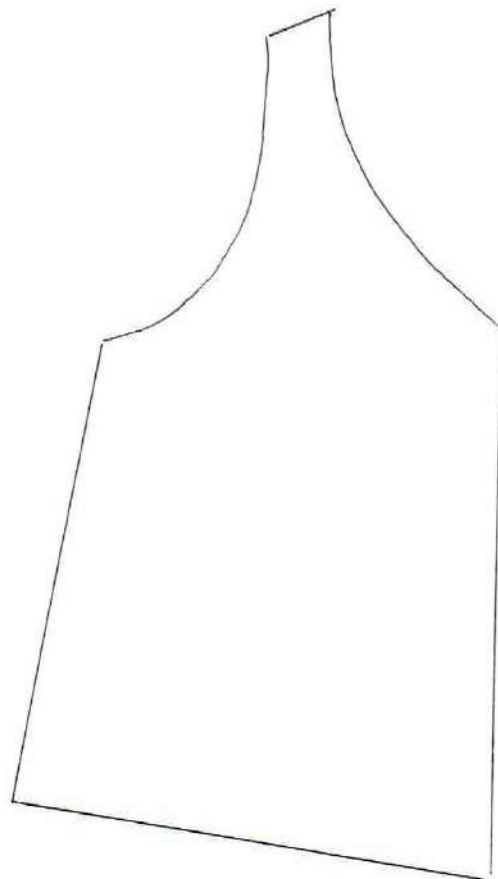
x 2

x 2

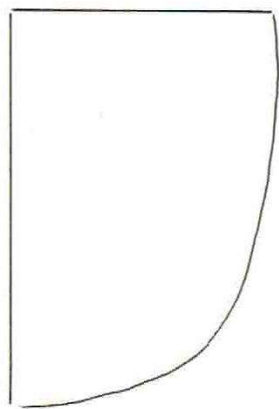
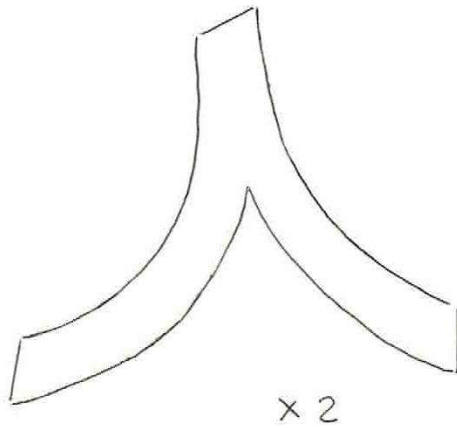
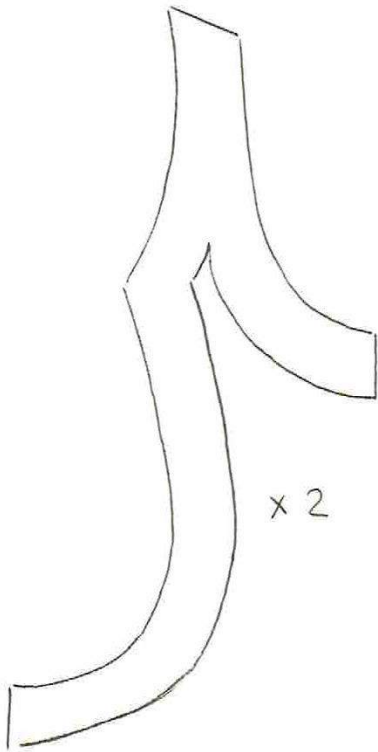

x 2

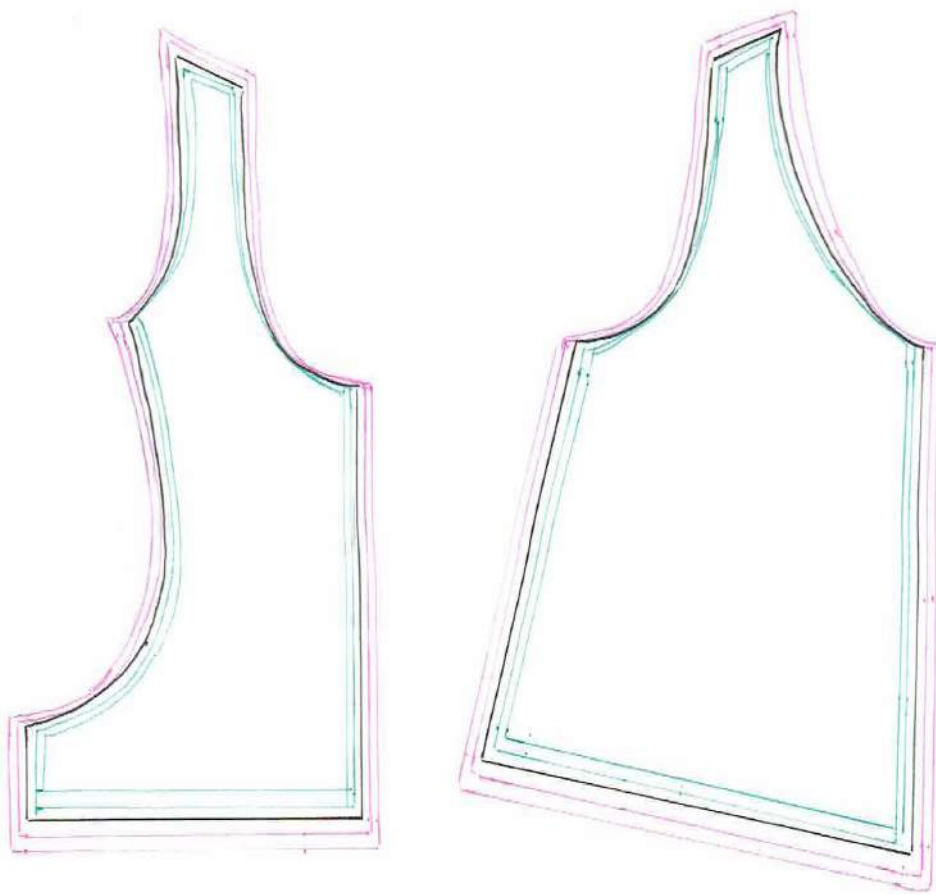
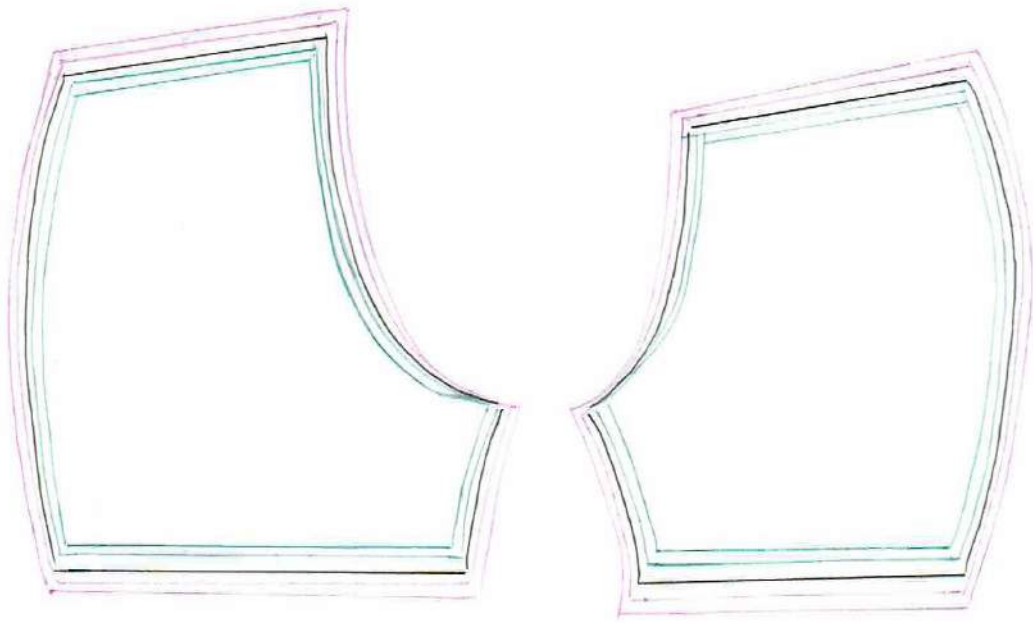

x 2

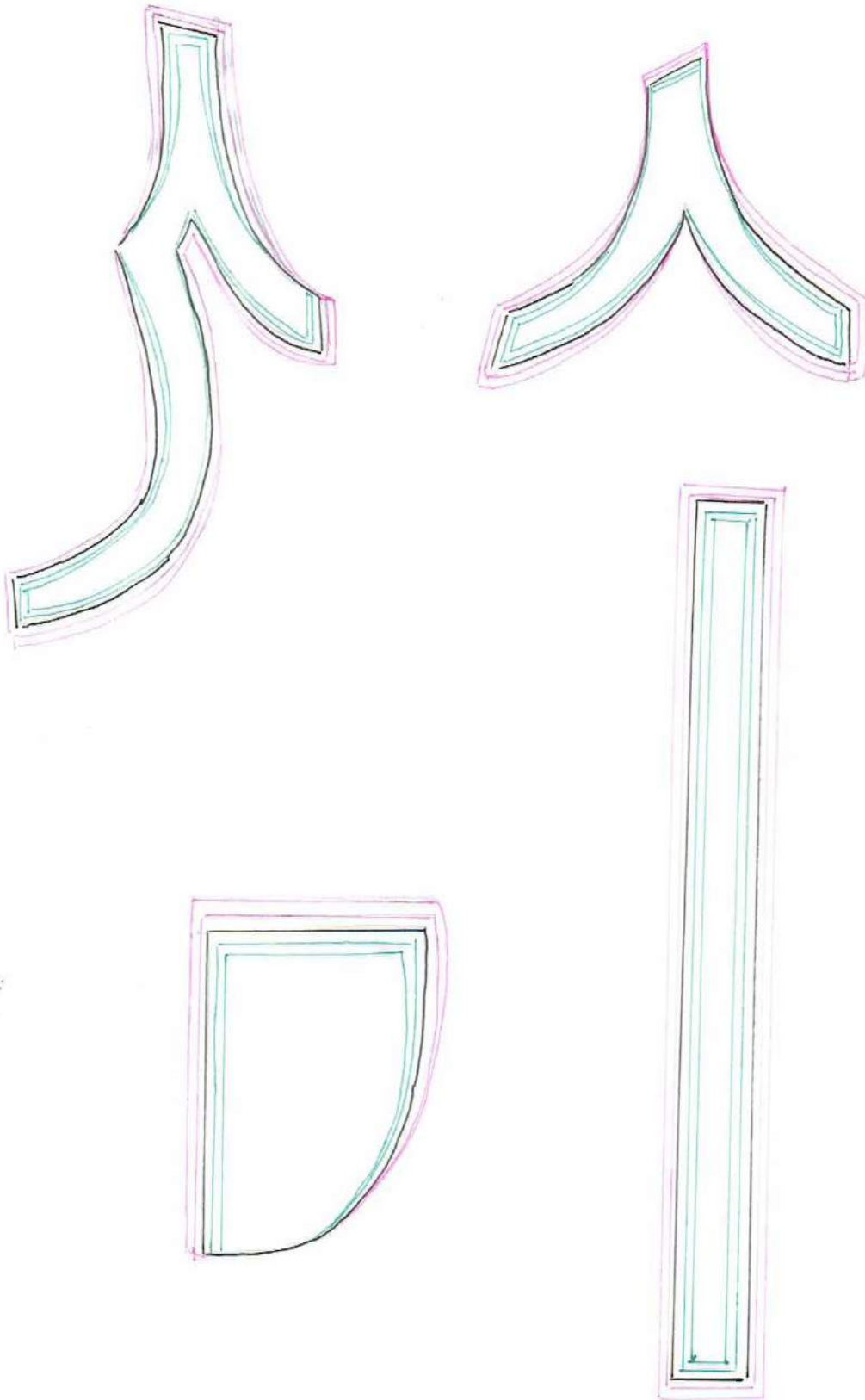
9. ESTEPEJAMENT

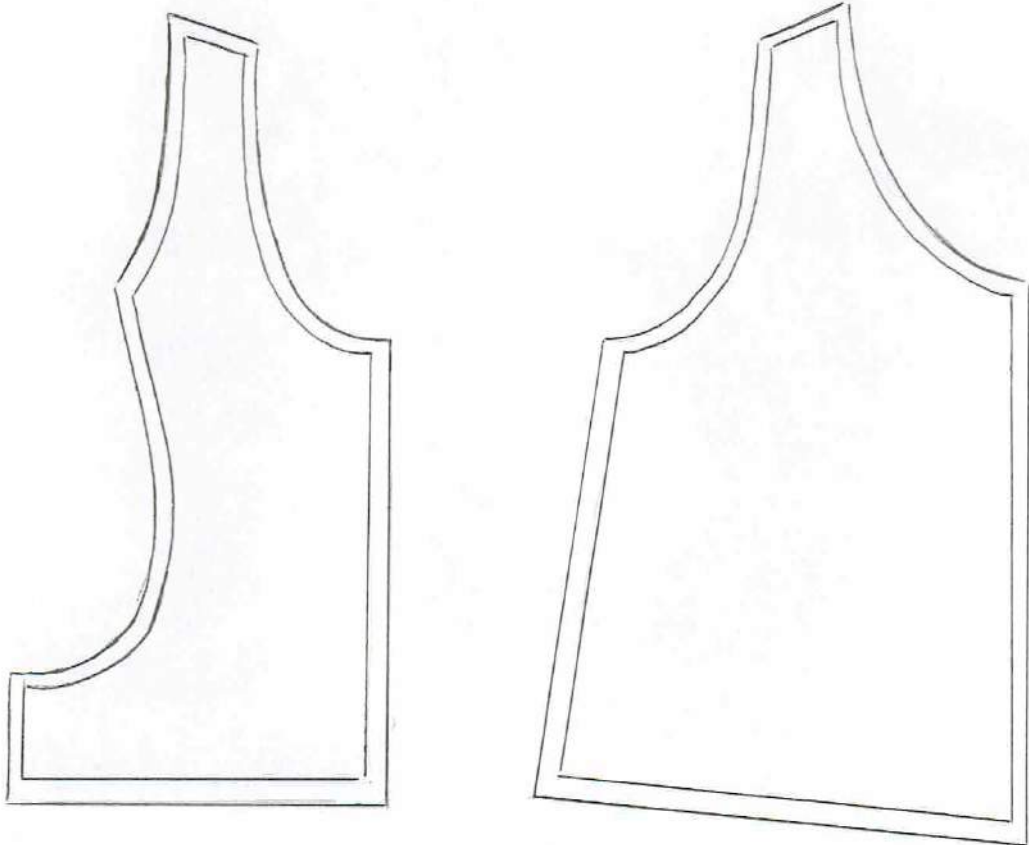
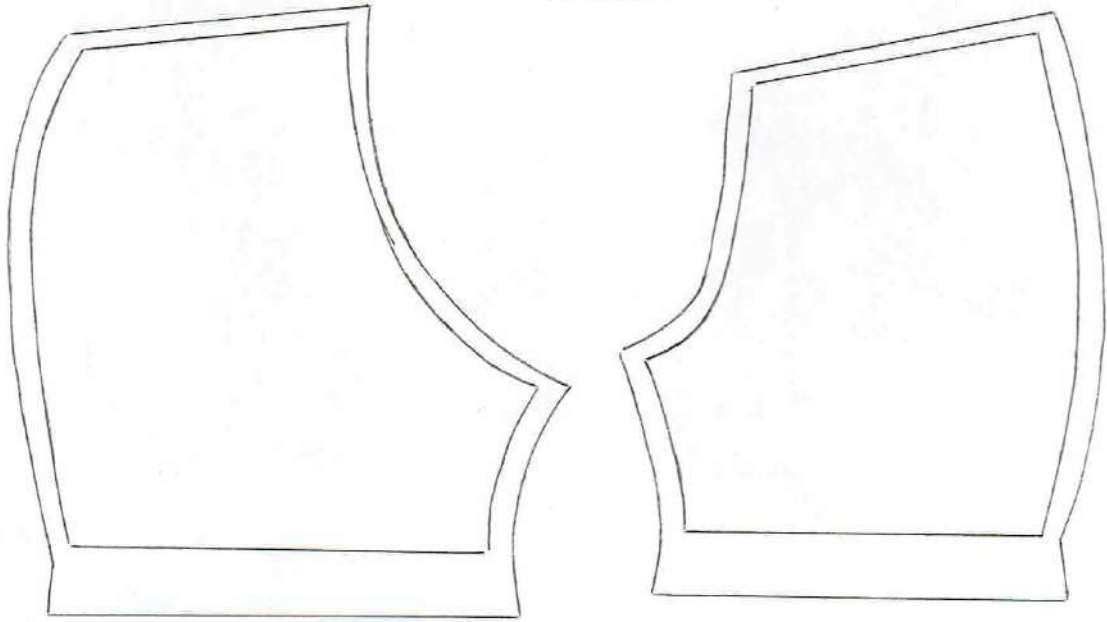
10. ESCALAT

10. ESCALAT

11 AMPLIACIÓ PER
COSTURES

2. ANÀLISI D'UNA IMATGE

Com a pràctica que no fos de tipologia totalment artística i amb fins productius, he volgut realitzar una pràctica més experimental partint d'imatges d'un mateix individu i dels coneixements prèviament estudiats, tan referent a la forma del cabell com a la postura del cos.

Així doncs aquesta pràctica consisteix a realitzar una anàlisi dels diferents trets identificatius de la personalitat d'una persona i posteriorment contrarestar-los amb la seva opinió referent als mateixos aspectes.

El subjecte escollit per realitzar l'anàlisi és la periodista Queralt Casals, presentadora del canal informatiu TV Manresa. L'he triat pels següents motius:

- Per treballar el terme *coolhunter* (persona encarregada de cuidar la imatge d'una altra) era necessari contactar amb certa persona la imatge de la qual tingui un gran abast, per tant vull descobrir els límits d'aquest abast i saber si una presentadora d'una cadena petita com TV Manresa, disposa de tal especialista al seu càrrec.
Primerament analitzaré la seva imatge i al contactar amb la persona en concret, hauré de comprovar si realment és una imatge pròpia o una prèviament estudiada. En cas que sigui així, podria donar-se el cas que les meves expectatives (basades en la teoria recopilada a l'apartat de pentinat i postura) no coincideixin amb la verdadera personalitat de la dona entrevistada sinó que coincideixi amb la que es vol aparentar.
- Al residir en una zona propera a la meva localitat, em resulta de més fàcil abast i el contacte amb ella no ha estat gaire difícil. He provat d'establir contacte amb altres personalitats més famoses però cap dels intents ha donat resultat.
- Al ser una persona d'edat mitjana, es pot donar per suposat que el que contesti a l'enquesta serà amb el major grau de sinceritat possible; per altra banda, si hagués escollit una persona adolescent, més condicionada pel que diran o pensaran els lectors, possiblement moltes respostes haurien estat contestades segons què fos més atractiu o segons la imatge que ells mateix tenen d'ells i no segons la seva verdadera personalitat.
Des del meu punt de vista, per poder donar com a vàlida la meva pràctica, he donat tota credibilitat a les respostes obtingudes, ja que al tractar-se d'una pràctica realitzada a una persona madura, les respostes haurien de tenir aquestes mateixes característiques ; maduresa i certesa.

Així doncs aquesta pràctica s'ha realitzat seguint una sèrie de passos per extreure informació que un cop contrarestada pugui conduir a unes conclusions.

L'objectiu de la pràctica és saber si els aspectes estudiats són certs i vàlids per a tots els subjectes o són massa globals per generar resultats vàlids. La hipòtesi que vull corroborar o desmentir és que els aspectes treballats al cos teòric del treball són certs; per tant, el llenguatge no verbal reflecteix la personalitat de cada persona.

1. Obtenció de fotografies per a l'anàlisi.

2. Anàlisi dels aspectes estudiats.

CABELL:

Paràmetres extrets de l'apartat de teoria.

- *Color ros*: persones amb certa dolçor, delicades, dèbils a simple vista, lliures i pures; és l'ideal de bellesa femenina per excel·lència, la imatge de la perfecció, però alhora es mostra com una figura falsa igual que la persona que la mostra.
- *Cabell curt*: menor feminitat, a través del cabell curt s'intenta trencar esquemes, barreres entre sexes; el llueixen persones segures, modernes, joves i sense complexes ni prejudicis.
- *Cabell llis*: estàtic, transmet serietat, rigidesa i seguretat; a més, és característic de persones amb formalitat i un cert control.
- *Serrell*: persones amb personalitat pròpia, coquetes, tímides; en alguns casos, utilitzen aquest recurs expressiu per tal d'intentar ocultar algun defecte.

POSTURA:

- *Creuar les cames, estàtiques*: símptoma que es pot atribuir el significat de comoditat.
- *Mans una posicionada sobre de l'altre*: bondat i tendresa, intent de comunicació pausada i comprensibilitat.

3. Extracció de dades

A partir dels punts anteriors, he realitzat un llistat d'adjectius que descriuen a la Queralt Casals i gràcies a aquests i d'altres afegits, he confeccionat una graella on a l'esquerra d'aquesta hi figuren els adjectius i aspectes característics d'una persona i a la dreta hi ha dues opcions a marcar: Sí o No.

A partir d'aquí, jo ompliré els buits de la graella amb les respostes obtingudes gràcies al punt 2 i enviaré el mateix formulari a la dona analitzada perquè realitzi la mateixa tasca responnent amb certesa tots els paràmetres qüestionats.

4. Graella estimada

Totes aquestes dades han estat omplertes per mi, per tant no tenen per què ser totes certes, però corroborant la meva hipòtesi; aquesta seria la personalitat de la Queralt Casals.

Característiques pròpies del subjecte en qüestió	SÍ	NO
Et consideres una persona <i>dolça</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>delicada</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>dèbil</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>lliure</i> ?	X	
Et consideres una persona formal?	X	
Et consideres una persona <i>falsa en certs aspectes</i> ?	X	
Et consideres una persona serena?	X	
Et consideres una persona <i>que trenca esquemes</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>femenina</i> ?		X
Et consideres una persona <i>segura de tu mateixa</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>moderna</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>segura amb la teva professió</i> ?	X	
Et consideres una persona amb complexos i prejudicis?		X
Et consideres una persona <i>seria</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que controla les situacions</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que es deixa influenciar per la personalitat d'altres</i> ?		X
Et consideres una persona <i>que es deixa portar</i> ?		X
Et consideres una persona sincera?	X	
Et consideres una persona <i>coqueta</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>tímida</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que intenta amagar defectes si pot</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que treballa amb comoditat</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>tendra</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>amb molta bondat</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que es comunica pausadament</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que es comunica amb rapidesa</i> ?		X
Et consideres una persona <i>comprendiva</i> ?	X	

5. Graella respecte a les respostes de Queralt Casals.

A partir de l'entrevista realitzada a la dona que vull analitzar, he repetit l'operació anterior però ara no fent cas a la teoria estudiada, sinó, a les seves respostes respecte a la seva personalitat, considerant el fet que totes les preguntes han estat contestades amb total sinceritat.

Característiques pròpies del subjecte en qüestió	SÍ	NO
Et consideres una persona <i>dolça</i> ?		X
Et consideres una persona <i>delicada</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>dèbil</i> ?		X
Et consideres una persona <i>lliure</i> ?	X	
Et consideres una persona formal?	X	
Et consideres una persona <i>falsa en certs aspectes</i> ?		X
Et consideres una persona serena?	X	
Et consideres una persona <i>que trenca esquemes</i> ?		X
Et consideres una persona <i>femenina</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>segura de tu mateixa</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>moderna</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>segura amb la teva professió</i> ?	X	
Et consideres una persona amb complexos i prejudicis?		X
Et consideres una persona <i>seria</i> ?		X
Et consideres una persona <i>que controla les situacions</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que es deixa influenciar per la personalitat d'altres</i> ?		X
Et consideres una persona <i>que es deixa portar</i> ?		X
Et consideres una persona sincera?	X	
Et consideres una persona <i>coqueta</i> ?		X
Et consideres una persona <i>tímida</i> ?		X
Et consideres una persona <i>que intenta amagar defectes si pot</i> ?		X
Et consideres una persona <i>que treballa amb comoditat</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>tendra</i> ?		X
Et consideres una persona <i>amb molta bondat</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que es comunica pausadament</i> ?		X
Et consideres una persona <i>que es comunica amb rapidesa</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>comprendiva</i> ?	X	

6. Graella comparativa.

Posant en comú les respostes i per tal d'organitzar la informació de manera més entenedora, he realitzat una graella combinant les dues anteriors.

Característiques pròpies del subjecte en qüestió	SÍ	NO
Et consideres una persona <i>dolça</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>delicada</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>dèbil</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>lliure</i> ?	X	
Et consideres una persona formal?	X	
Et consideres una persona <i>falsa en certs aspectes</i> ?	X	X
Et consideres una persona serena?	X	
Et consideres una persona <i>que trenca esquemes</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>femenina</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>segura de tu mateixa</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>moderna</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>segura amb la teva professió</i> ?	X	
Et consideres una persona amb complexos i prejudicis?		X
Et consideres una persona <i>seria</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>que controla les situacions</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que es deixa influenciar per la personalitat d'altres</i> ?		X
Et consideres una persona <i>que es deixa portar per les situacions</i> ?		X
Et consideres una persona sincera?	X	
Et consideres una persona <i>coqueta</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>tímida</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>que intenta amagar defectes si pot</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>que treballa amb comoditat</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>tendra</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>amb molta bondat</i> ?	X	
Et consideres una persona <i>que es comunica pausadament</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>que es comunica amb rapidesa</i> ?	X	X
Et consideres una persona <i>comprendiva</i> ?	X	

LLEGENDA:

- Respostes coincidents: tant jo com la dona analitzada hem coincidit en les respostes.
- Respostes errades: he predit una resposta que NO coincideix amb l'opinió de l'entrevistada.
- Respostes de Queralt Casals: respostes de Queralt NO predites anteriorment per la meva anàlisi.

7. Càlculs i conclusions

A partir de la graella anterior, podem extreure dades definitives de l'experiment que he realitzat amb l'ajuda de la Queralt Casals i veiem que tan sols 15 de 27 preguntes han estat encertades per mi –tenint en compte la teoria estudiada- per tant, 12 de 27 han estat prediccions errònies.

Tenint en compte aquests resultats, 55'6 % de respostes coincidents i 44'4 % de diferents; podem dir que la hipòtesi inicial **no** es compleix en gran mesura. La personalitat que jo creia que tenia la dona entrevistada, no és totalment la que ella afirma tenir, només parcialment, per la qual cosa els estudis realitzats donen lloc a respostes tant correctes com incorrectes.

El fet que els resultats siguin tan diferents entre si, pot ser degut a diferents motius:

- Al fet que cada individu és únic, per això, les prediccions globals, no es poden adaptar a tots els subjectes. També és cert que, els estudis realitzats donaven opcions i respostes bastant evidents i adients per a tothom per la qual cosa el grau de possibilitat d'encertar certes respostes era bastant elevat.
- També podria ser que la pràctica, hagués fracassat perquè els personatges televisius, tenen al seu càrrec certs responsables de cuidar la seva imatge; per tant, aquests la poden manipular al seu gust per tal de mostrar certs aspectes i/o característiques de la persona en qüestió.
Aquesta possibilitat, però, ja s'havia plantejat abans de la realització de la pràctica.

8. Alternatives

En cas que es vulgui repetir la pràctica, s'hauria de canviar certs paràmetres com per exemple, buscar un subjecte que no tingués cap contacte amb un expert de la imatge, un *coolhunter* i, a ser possible, escollir una persona amb la qual no tinguem gaire relació, atès al fet que si la coneixem, a l'hora de respondre certes preguntes, ens podríem veure influïts pels nostres coneixements. El paràmetre d'escollir una persona d'edat mitjana segueix sent important i en la repetició de la pràctica no es variaria gaire la franja, en el meu cas, la persona que he escollit, la Queralt Casals, té entre 35 i 45 anys.

Si es fan les modificacions corresponents, segurament s'obtinguin altres resultats i unes noves conclusions per al mateix experiment.

3. CREACIÓ D'UNA PÀGINA WEB

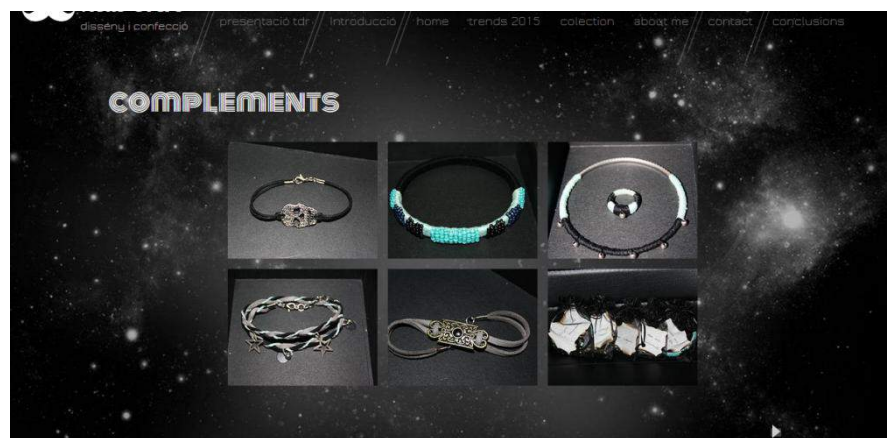
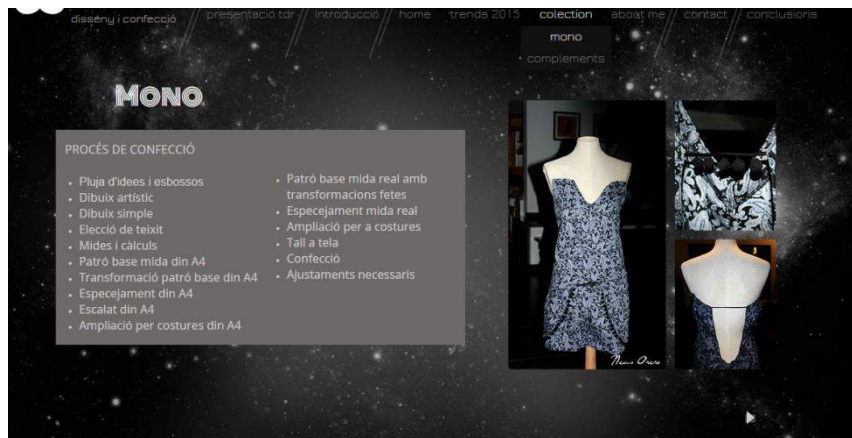
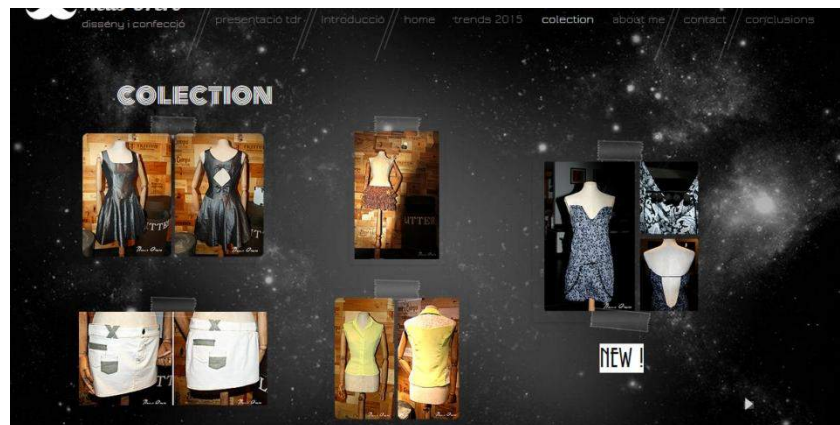
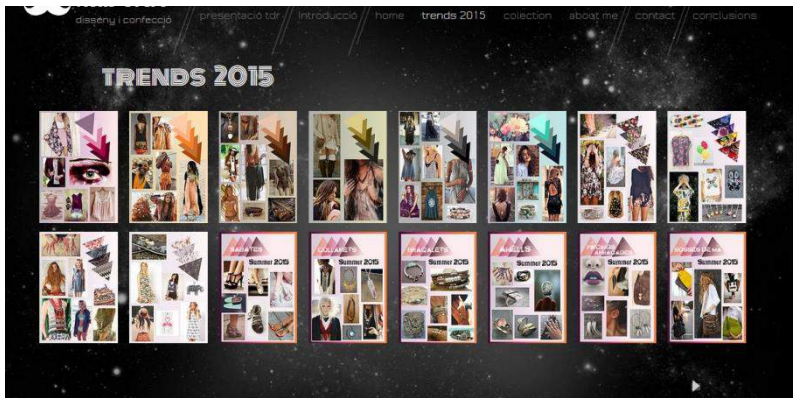
Com que al llarg del meu treball, he tractat diferents àmbits del disseny, per treballar el disseny gràfic via web, he creat una pàgina pròpia a partir de l'empresa WIX –elaboradora de pàgines web gratuïtes-.

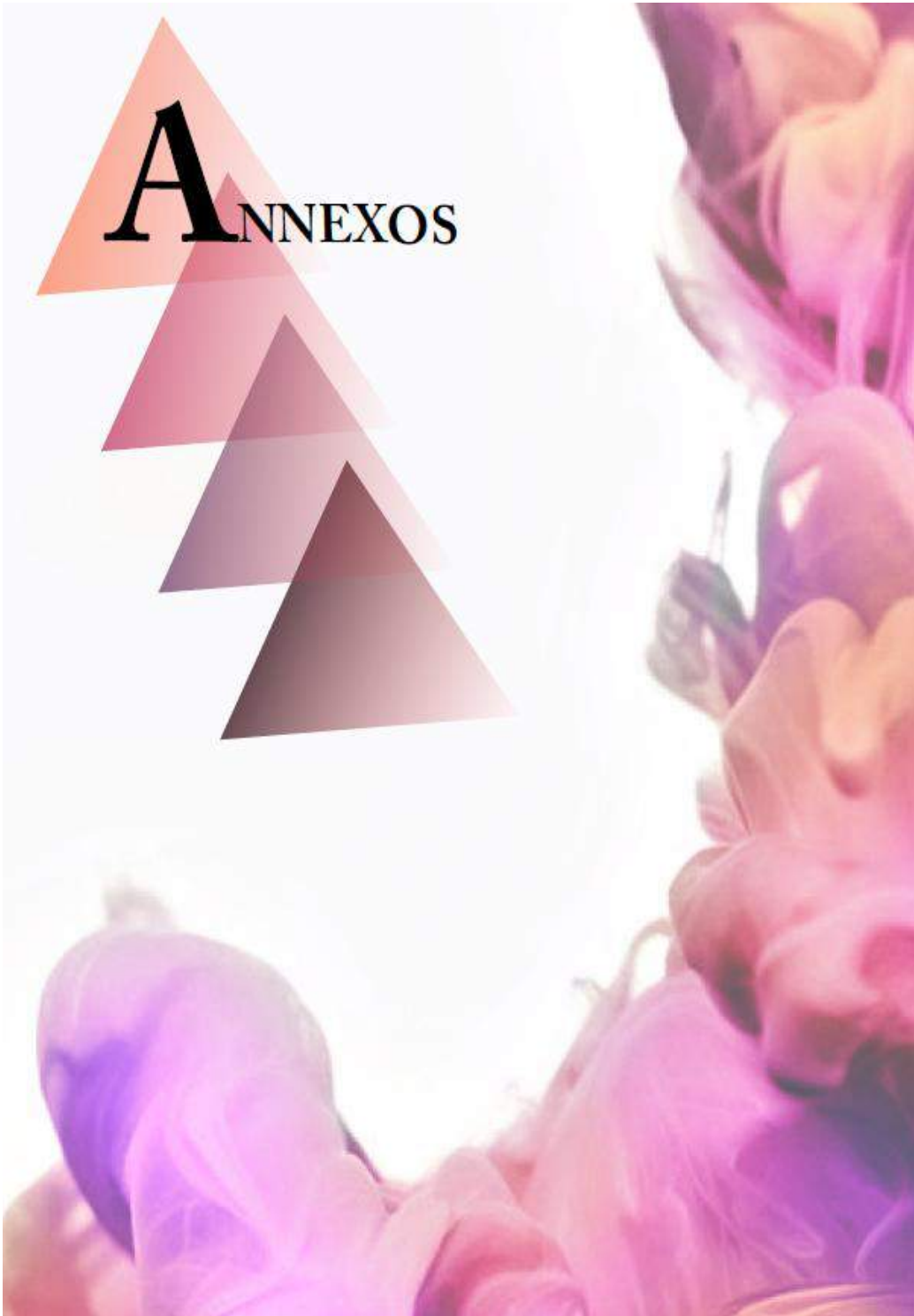
Aquesta pàgina també ha estat ideada per tal de mostrar les meves creacions i promocionar-me com artista per la qual cosa en aquesta s'hi poden trobar fotografies de les diferents confeccions realitzades i un apartat de contacte (ja sigui per comentar la pàgina, les obres o per fer-me arribar un missatge directament a mi). També es pot accedir a la pàgina a través de xarxes socials com ara Facebook i Pinterest.

La pàgina serà activada durant els dies de la presentació oral perquè també ha estat creada per tal que serveixi de suport per a la presentació oral i alternativa a altres programes com PowerPoint o Prezi.

(neusqueca.wix.com/neus-orero-) –link de la web.

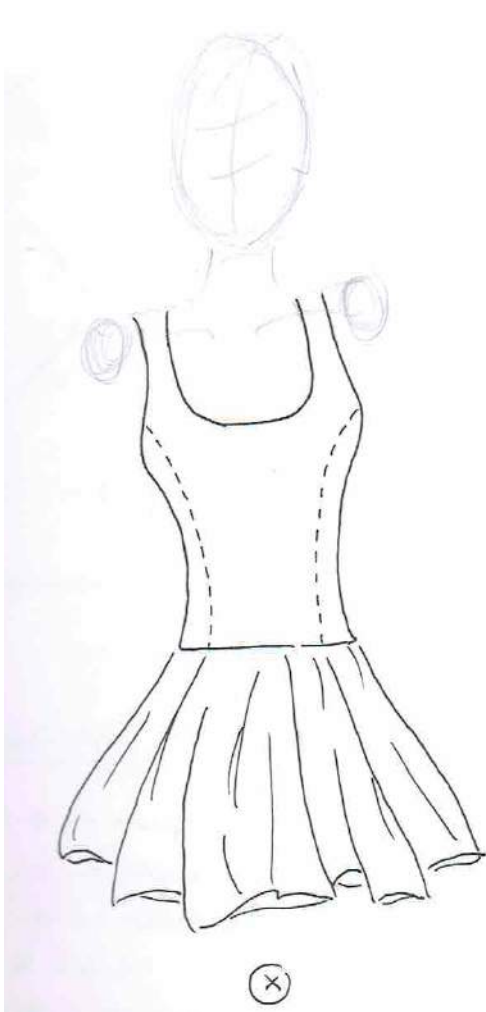

1. ALTRES CONFECCIONS REALITZADES

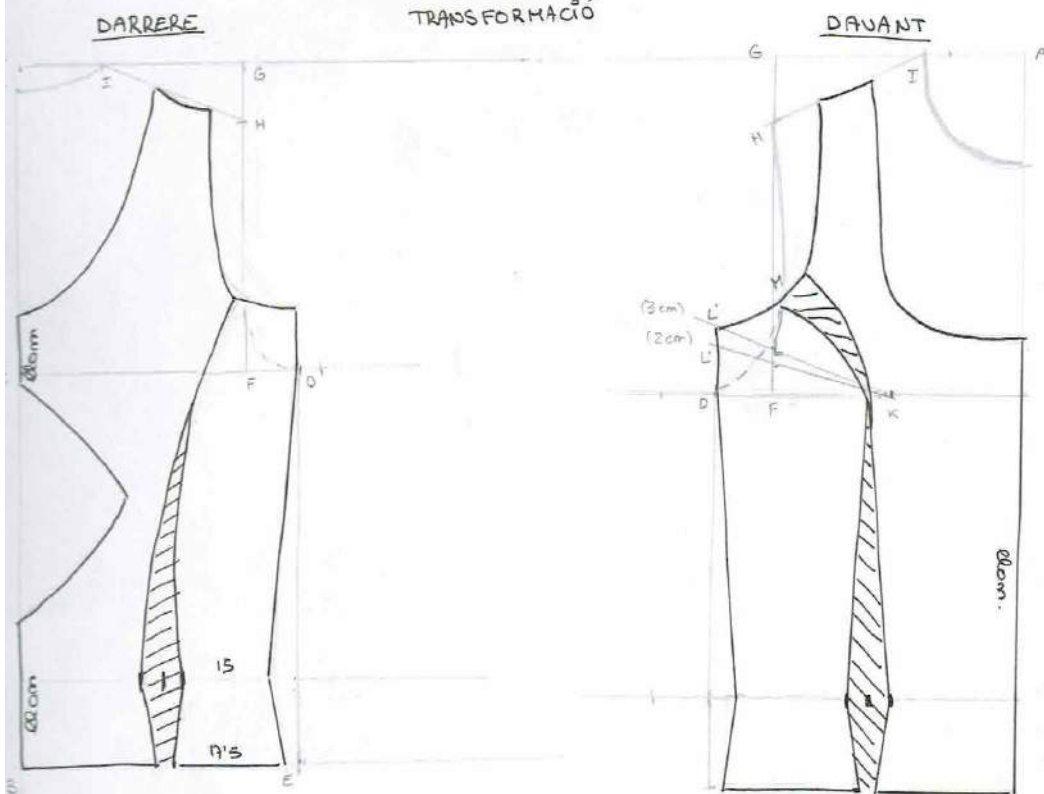
Tal com he dit, el món del disseny i la moda m'atrau, sobretot el fet de poder confeccionar la roba que tu mateix has pensat i ideat a partir de certes tendències. Per aquest motiu, he realitzat un seguit de peces de vestir per ampliar el meu treball i la meva pràctica a l'hora de dissenyar patrons, atès al fet que, en un futur, m'agradaria estudiar disseny i patronatge.

(aquests dissenys seran enviats com a material complementari)

(x) devant .
(xx) derriere .

PATRO BASE + TRANSFORMACIÓ

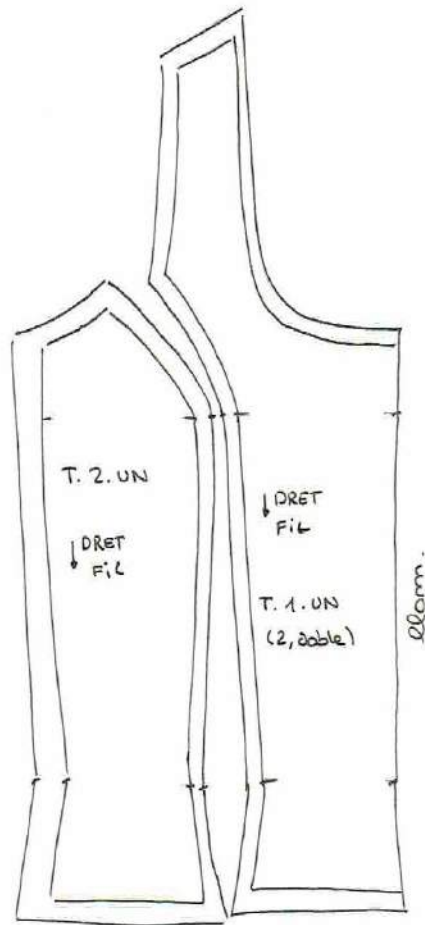
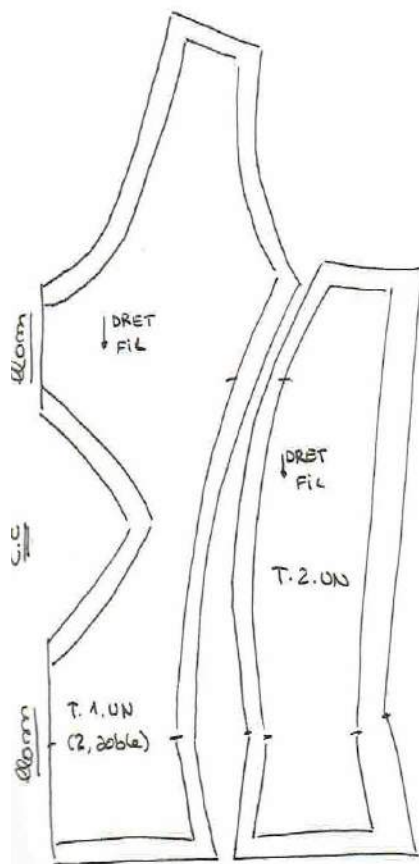
EXPLICACIÓ PATRO BASE DEL COS.

- A-B → llarg talles
- A-C → Alçada de pit
- C-D → meitat de base
- D-E = C-B
- D-F → 1/10 base
- F-G = A-C
- A-G = C-F
- G-H → 1/10 base
- A-I → mida del coll
- Unió H-I
- A-J → baixar 1'5 cm
- Unió J-I
- Unió H-D corba

- A-B → llarg talles
- A-C → Alçada pit
- C-D → meitat de base.
- D-E → C-B
- D-F → 1/10 base
- F-G = A-C
- G-H → 1/10 base + escairar
- A-I = A-J → mida coll
- Unió H-I
- Unió corba I-J
- K = meitat de F-C
- D-F → 1/10 base
- F-L → mida de copa (2cm) o (3cm)
- K-L-L' → unió K-L passant per L (mateixa llargada D-K).
- L'-M → 1/10 base

ESQUARJERAMENT.

COSTURES

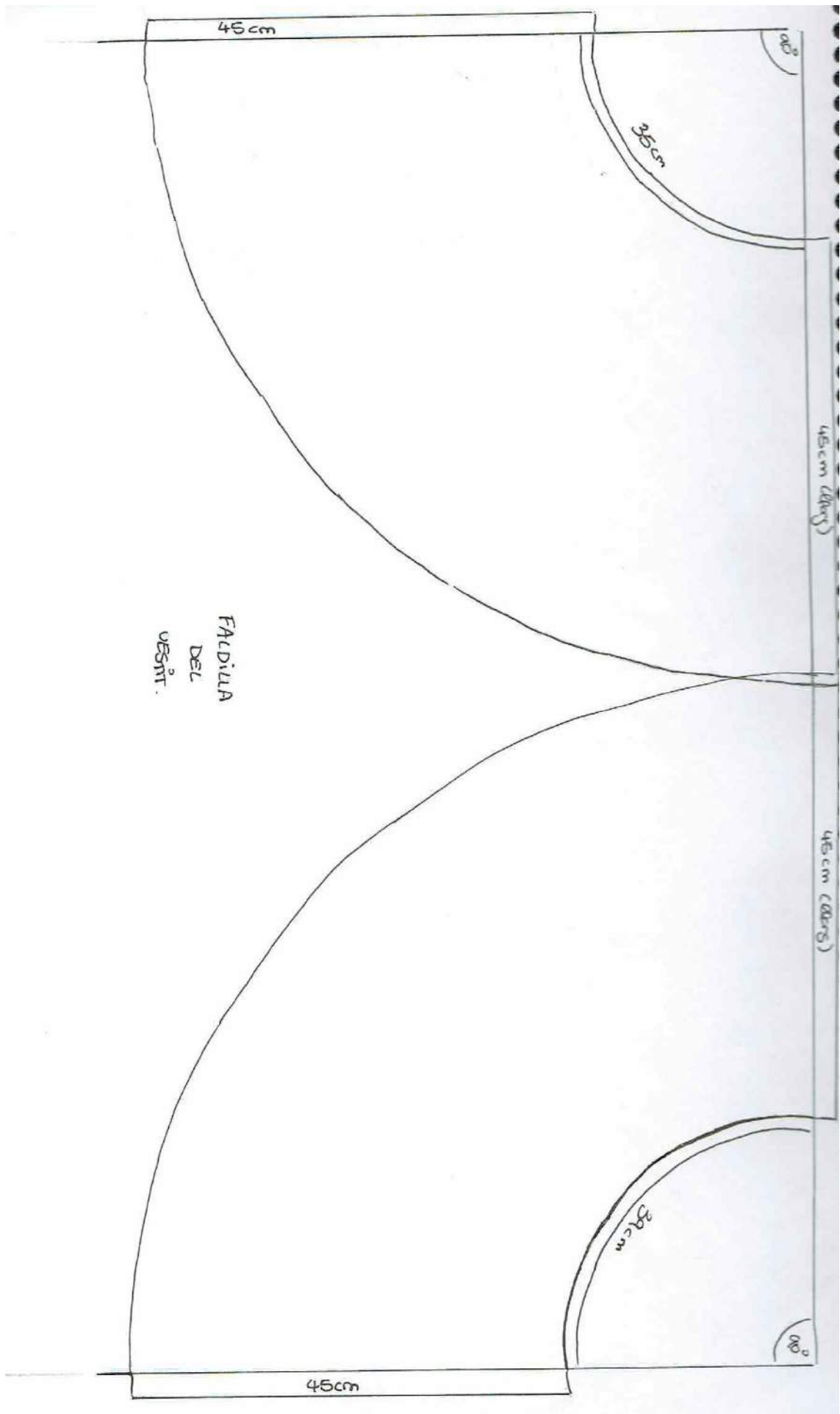
EXPLICACIONS BÀSIQUES.

T. X. UN → tallar X unitats

↓ Dret fil → direcció en que s'ha de tallar la tela.

C.E → centre esquena

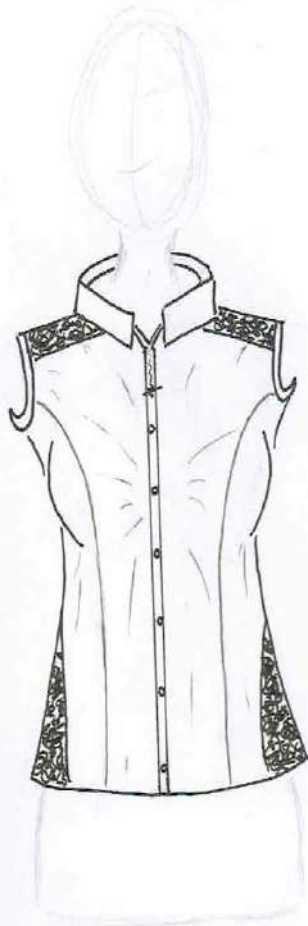
2lomm → no tallar, sino doblegar i obtenir una peça doble.

(X)

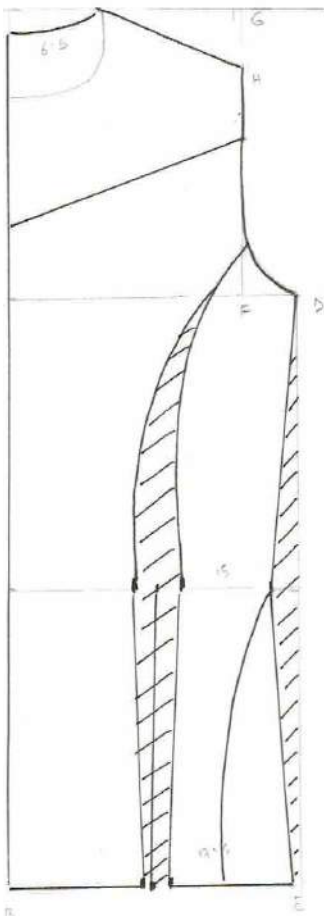

(XX)

(X) devant

(XX) derriere

DARRERE (XX)

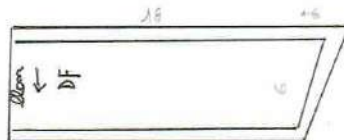
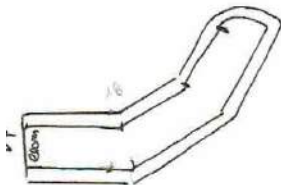

EXPLICACIÓ PATRO BASE:
COMÚ DAVANT I DARRERE

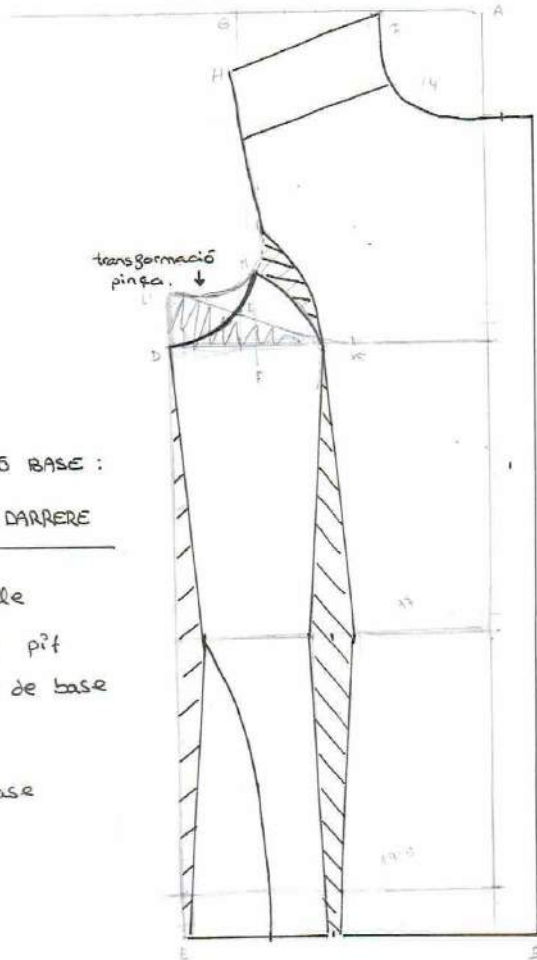
- A-B → llarg talle
- A-C → Alçada pit
- C-D → meitat de base
- D-E → C-B
- D-F → 1/10 base
- F-G → = A-C.

EXPLICACIÓ DARRERE:

- G-H → 1/10 base
- A-I → mida coll
- Unió H-I
- A-J → baixar 115cm
- Unió J-I i H-D corba.

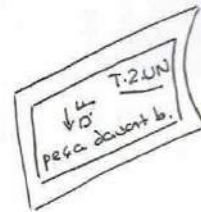
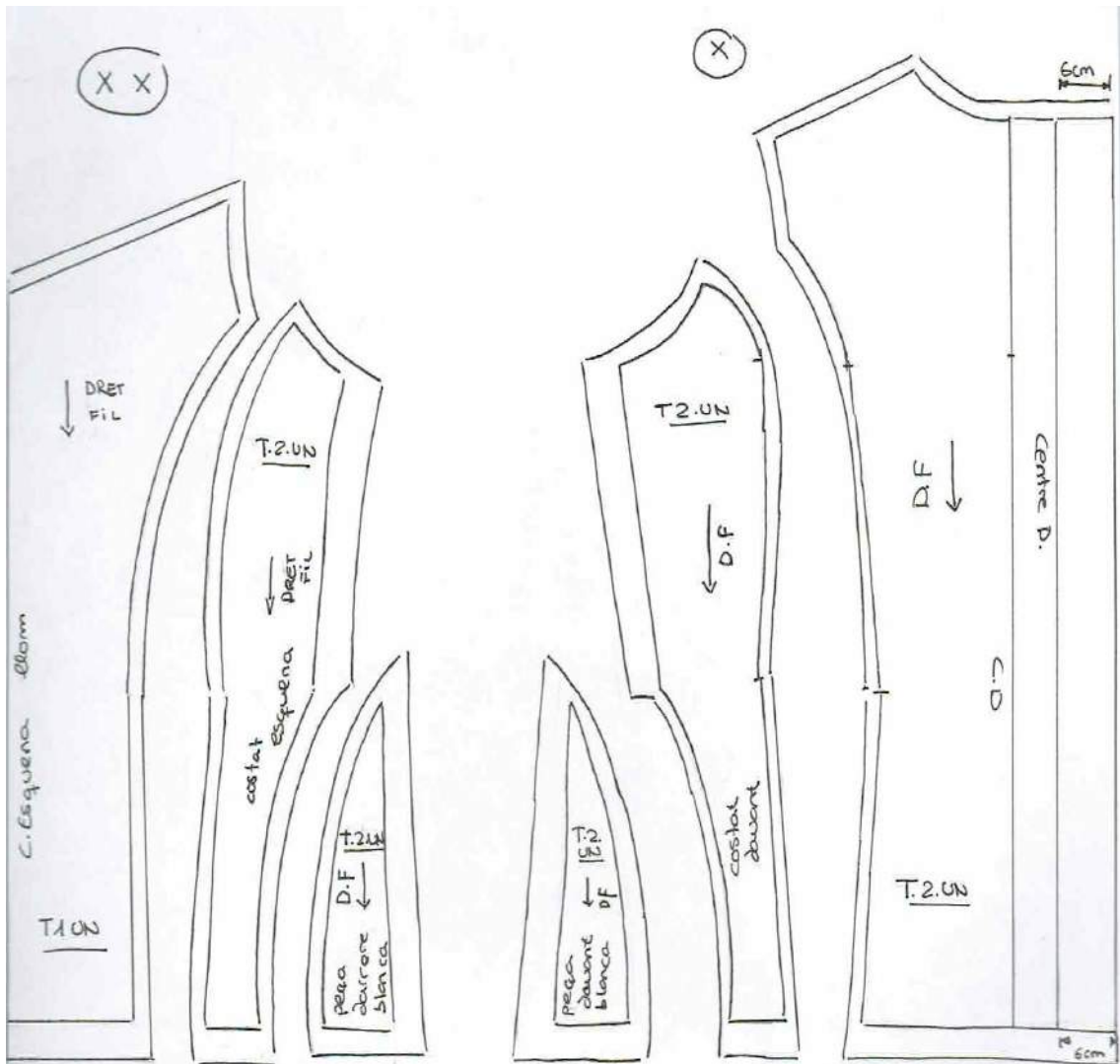

DAVANT (X)

EXPLICACIÓ DAVANT:

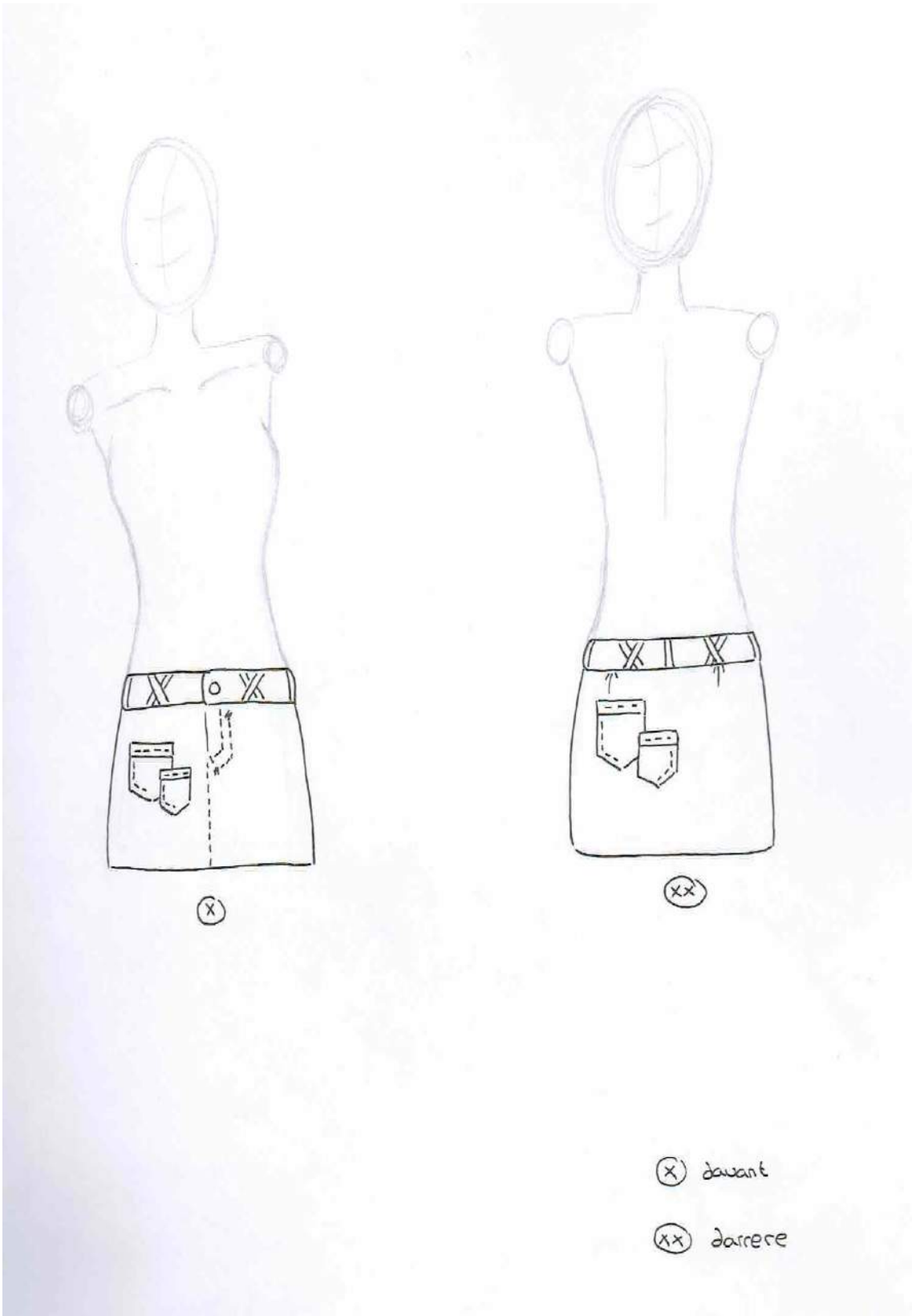
- G-H → escotar + 1/10 base
- A-I ; A-J → mida coll
- Unió punts A-I i I-J corba
- K = meitat de F-C
- D-F → 1/10 base
- F-L → mida de copa (2cm)
- K-L-LI → unió i allargament (= allargada que L-D)
- Unió D-M-H corba.

EXPLICACIONS BÀSIQUES.

- T. x. UN = tallar x unitats
- Dret g'il = ↓ direcció en que cal tallar la tela
- CE = centre esquena (darrere)
- CD = centre davant
- blom = no tallar, sino doblegar ; obtenir una peça doble.
- = aploms ; punts d'unió més importants.

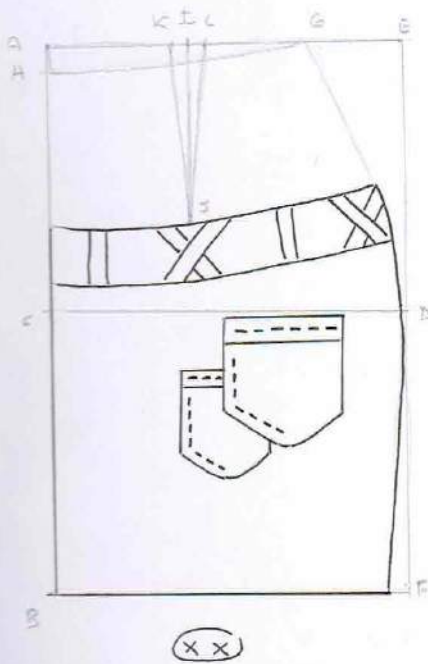

(x) devant

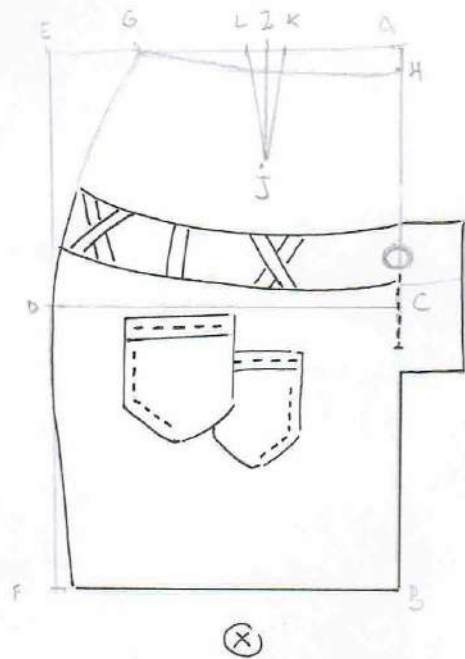
(xx) derriere

PATRO BASE + LA
TRANSFORMACIÓ

DARRERE

DAVANT

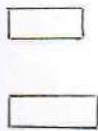
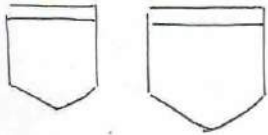
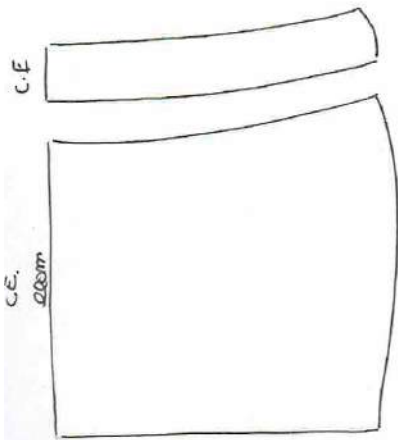
EXPLICACIÓ PATRO BASE FALDILLA.

DARRERE I DAVANT

- A-B → Longada galdilla
- A-C → Alçada cadera
- A-E → Ample cadera
- B-F → Ample cadera
- C-D → Ample cadera
- A-G → Ample cintura
- I → meitat dels punts A-G
- I-K, I-L → meitat profunditat de pinça
- I-J → Long pinça
- Unió J-L, H-G, G-D.
- Introducció de detalls (butxaques i cintura adornada).

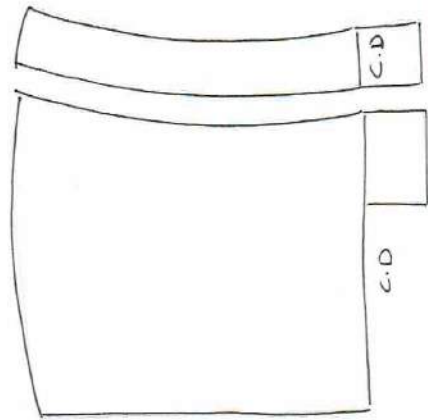
ESQUARTERAMENT.

(X) X)
darrere

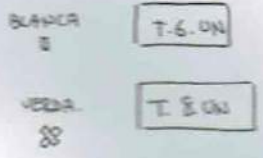
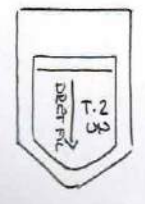
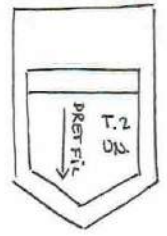
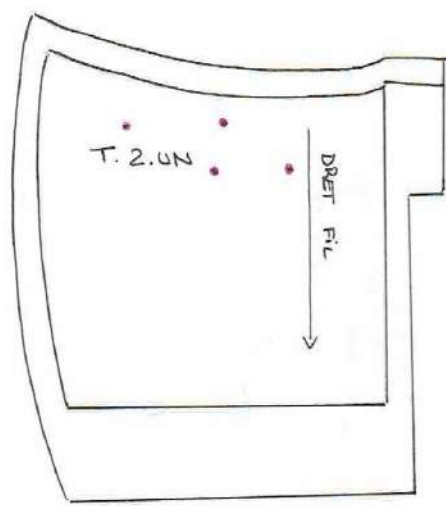
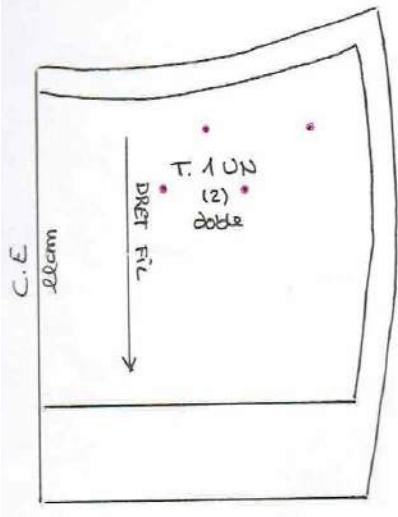
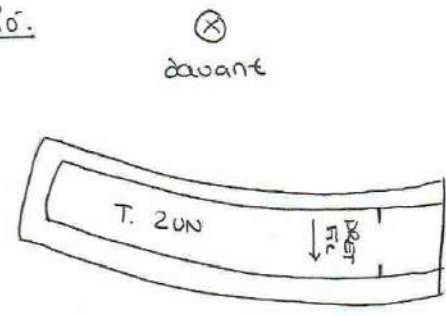
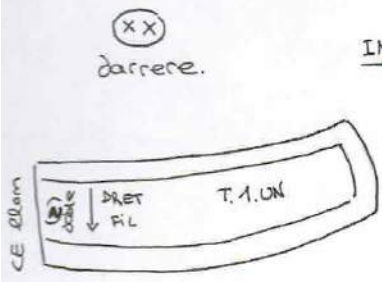
cinturilles.

(X) X)
davant

COSTURES.

INDUSTRIALITZACIÓ.

EXPLICACIONS BÀSIQUES.

- Punt per marcar la situació de les butxaques.
- T. x . UN = tallar x unitats
- Dret fil = ↓ direcció en que cal tallar la tela
- C.E = centre esquena (darrera)
- llom = no tallar, sino doblegar i obtenir una peça doble.

INTRODUCCIÓ PÀCKAGING:

El packaging és la part del màrqueting que s'encarrega d'estudiar les necessitats tant físiques i logístiques, com de disseny i comunicació dels envasos. Així doncs, és un excel·lent instrument per a la diferenciació i al mateix temps una de les variables de màrqueting més importants, tant o més que les campanyes publicitàries.

Els envasos dels productes han de complir:

- Que sigui fàcilment emmagatzemable (optimització de l'espai en el magatzem).
- Que tingui un alt grau d'identificació, perquè els clients sàpiguen que producte es tracta, així, evitem que passi desapercebut.
- Que les característiques del producte siguin ràpides i llegibles.
- Que tingui un disseny notori per incitar a la seva compra.

En aquest treball he realitzat un exemplar de packaging destinat per a contenir, protegir i millorar la presentació del treball de recerca tenint en compte tots els elements i característiques pròpies d'un packaging seguint els passos del procés projectual.

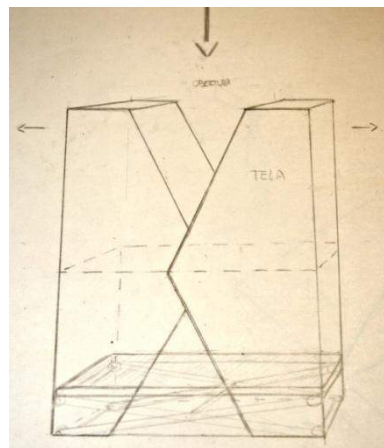
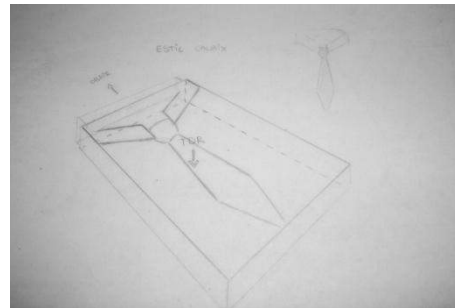
Per tal de poder seguir el procediment he redactat el procés projectual i les memòries amb il·lustracions fotogràfiques de tots els passos duts a terme durant la producció d'aquest exemplar.

PROCÉS PROJECTUAL:

1. Definició de l'objecte: el pàckaging està format per un conjunt de tres blocs de tal manera que un queda a l'interior dels altres dos. A la part inferior hi ha integrat un sistema de tises d'alumini que elevarà el cos del treball al obrir la caixa tot flexionant els dos blocs principals cap enfora (obrint la caixa).

Pel que fa a la funcionalitat del pàckaging, està pensat per contenir el treball escrit del meu treball de recerca, de temàtica relacionada amb l'estètica i la roba per això la fusta i cartró ploma amb què he construït el cos del projecte estan folrats amb tela (representant la imatge i textura d'un *smoking*), a fi trobar un tret característic i comú de les diferents parts del treball.

2. Creativitat. A partir d'una idea principal he realitzat un seguit de dibuixos tipus esbós per tal de comparar les diferents possibilitats i opcions per escollir la millor proposta tenint en compte l'estètica i la funcionalitat a més de sotmetre a anàlisi de possibilitats i problemes aquelles més aptes.

Esbossos

3. Fase d'investigació i experimentació. En aquesta fase cal recollir dades sobre materials i el seu tractament industrial per contemplar les capacitats i característiques de les diferents matèries i escollir la més apropiada pel meu projecte concret (s'ha de tenir en compte la llei de la individualitat –cada projecte té característiques i funcionament diferent i únic al mateix temps, per això s'han de treballar individualment-).

Pel que fa al meu treball, he contemplat la possibilitat d'utilitzar els següents materials i finalment, després d'un seguit de proves, n'he escollit els que considerava més adients.

- Cartó ploma: El cartró ploma, també conegut com FOAM, està constituït per una planxa de poliestirè expandit recobert per dues cares de cartró. Es caracteritza per ser un material de gran rigidesa i de molt poc pes.

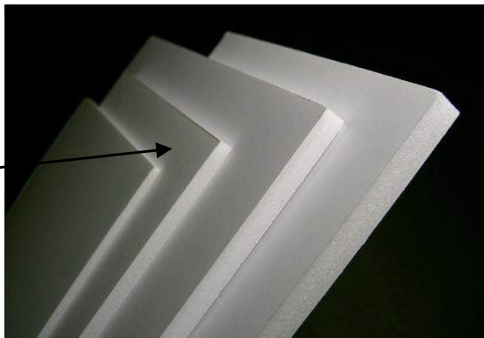
És un material molt fàcil de contornejar mitjançant serres de calat, bisturí plàstic, entre d'altres, fet que fa que produir siluetes no sigui un fet molt complex.

Existeixen varietats de cartró ploma de diferents amplades i gruixos a més d'aquells que incorporen material adhesiu per una o per les dues cares fent innecessari aplicar una capa adhesiva a la impressió de paper.

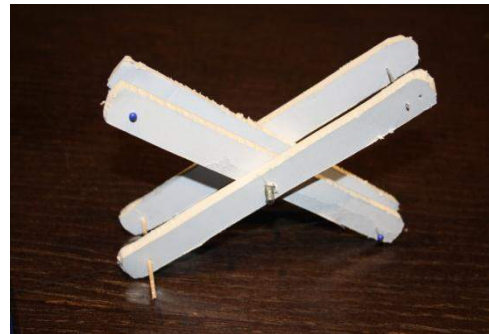
He *utilitzat* aquest material per realitzar el primer prototip del mecanisme d'elevació (tisores) i les dues peces verticals que cobreixen el cos del projecte final; també ja estat útil per fer una base en forma de U per contenir el treball recte en el moment de l'elevació. Els motius pels que l'he escollit han estat la seva resistència -major que el cartró- i pel seu gruix que permet certa pressió (no molt gran) a l'hora de flexionar-lo al realitzar el moviment d'obrir la caixa. També és favorable el fet que sigui lleuger per tal de no convertir el packaging en un embalatge molt pesat i carregós.

Dels diferents models de cartró, de diferents gruixos i resistència, pel meu treball he escollit un gruix intermedi ja que ha de suportar certa força al obrir les dues bases laterals i subjectar el filferro causant de l'ascensió de les tisores.

Gruix 5 mm,
escollit pel treball

Diferents gruixos de cartró ploma.

Prototip mecanisme d'elevació (tisores) de cartró ploma.

- Goma eva: és un polímer termoplàstic format per unitats repetitives d'etilè i acetat de vinil. Es designa com E.V.A. (per les seves sigles en anglès, *Ethylene Vinyl Acetate*). També és conegut pel seu nom més genèric en anglès; *foamy* ("escumós"), que és el nom utilitzat en més de trenta països.

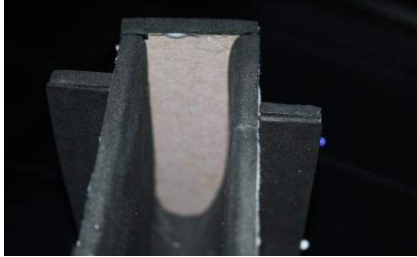
Diferents gruixos de goma EVA

És un material lleuger molt fàcil de treballar i retallar, utilitzar a l'hora de crear formes i tot tipus de figures imaginables, les quals poden estar unides amb cola perquè és un material apte per suportar adhesius; també pot ser treballat amb calor i deformar-lo al teu gust.

Igual que el cartró ploma, presenta diferents classes amb gruixos i colors variats per facilitar la creació de projectes

tenint en compte la seva finalitat i individualitat.

Ha estat *utilitzada* pel recobriment interior, per ajustar millor el treball escrit (el treball de recerca) i al mateix temps subjectar-lo i protegir-lo de possibles cops amb la carcassa de la "caixa"; també per qüestions estètiques. L'he escollit per la seva textura i la fàcil deformació a voluntat i necessitat de l'usuari, creant tot tipus de formes per ajustar-la a les mides i figures dins el cos del projecte.

Goma EVA gruix 0'5 cm utilitzat per recobrir plataforma interna en forma de U.

- Plàstic: *no utilitzat* en el meu treball degut a la difícil maneabilització tenint en compte les eines que disposa un estudiant a nivell domèstic; no constava de tecnologia ni maquinària per escalfar-lo i poder-lo treballar. No obstant, hagués estat una bona opció degut a la seva resistència, transparència i estabilitat.
- Fusta: utilitzada per fer una provatura de prototip del mecanisme de tisores i per la part del cos base. En el projecte final, ha format part de la plataforma d'elevació on es recolza el producte que volem mostrar i empaquetar i els laterals que suportaran més pressió en el moment d'obertura a més del cos inferior central de la caixa.
Ha estat seleccionat a causa de la seva resistència (no tant com l'alumini), fàcil transformació i accessibilitat però finalment no l'he usat en el treball definitiu.

Prototip mecanisme tisores de fusta

Tela: utilitzada a mode de folro del treball per tal de trobar certa relació entre la temàtica del treball i el pàckaging que el conté. La tela escollida és de color negre per representar un *smoking* i també té un punt de color vermell pel que fa a al corbatí d'aquest. Abans de fer la tria, però, he realitzat un seguit d'anàlisi de diferents teixits contemplant els seus pros i contres; aquestes han estat les possibilitats:

- Alumini: material químic de símbol AL i números atòmic 13; és el 3r metall no ferromagnètic més comú a l'escorça terrestre. S'utilitza un una varietat de camps molt àmplia degut a la seva resistència, conductivitat, la seva mal-leabilitat, pes lleuger, entre d'altre. És per aquest poc pes i per la seva resistència que he decidit *utilitzar-lo* al meu treball.

L'he usat per crear em mecanisme definitiu de tisores i també es troba en molts dels claus i femelles utilitzats per subjectar aquest mecanisme; també he realitzat una guia d'ascensió de les tisores per tal que no variessin la seva posició i malmetessin la funcionalitat del projecte.

Tisores +
guia d'alumini

Tira d'alumini que formarà part
de les tisores + volanderes

Passador + femelles +
volanderes + fragment
tisores d'alumini

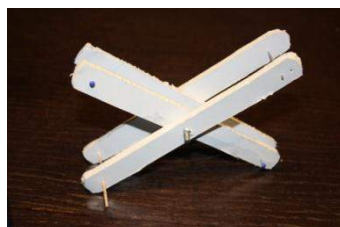
- Cartolina: material semblant al paper però de gruix i resistència major però no tant com el cartró; es presenta en múltiples colors i és molt usat per realitzar manualitats de tot tipus.

Cartolina amb
corbatí i botons

L'he *utilitzat* pel seu color (en concret he escollit el color negre i blanc) per simular una camisa de roba masculina i pel que fa a la blanca, hi he pintat certs punts negres per representar botons. També hi he enganxat un corbatí format per goma EVA i folrat de tela vermella per tal de destacar entre el negre i blanc del projecte.

4. Prototips. Realització de models o prototipus de prova, que serviran per comprovar de manera més real problemes de producció, d'ús, d'ergonomia i també d'estètica i formals. Per aquest projecte he realitzat un total de 2 prototips de tisores per tal d'assegurar que el mecanisme d'ascensió del treball funcionés i fos factible; així he pogut observar pros i contres que he hagut de solventar per arribar a una solució (aplicada al projecte final).

Prototip cartró ploma

Prototip fusta

Projecte final, alumini

El prototip de cartró ploma ha sigut útil per tal de definir la forma però degut al seu poc gruix i al pes estimat que calculo que tindrà el meu treball de recerca (el qual ha de ser suportat per aquestes tisores) , el cartró ploma ha estat descartat.

El prototip realitzat amb fusta, ha tingut en compte la forma del seu antecessor però aquest, és més resistent; a diferència de l'anterior, un altre tret discrepant és el pes, l'actual molt més elevat ja que la fusta no és gaire lleugera.

Com que les parets i la base de la "caixa" que conté aquest mecanisme ja ha de ser de fusta per tal de poder-hi ajustar el fil-ferro (lligat a un extrem de la tisora i a la paret lateral de la "caixa" que provocarà l'ascensió del treball), he descartat l'opció de fer les tisores també amb aquest material ja que el pes total del projecte s'incrementaria notablement.

Per aquests dos motius, s'han descartat els prototips però han servit per establir una forma i resistència concreta la qual he aconseguit utilitzant l'alumini al projecte final.

5. Recopilació i anàlisi de dades. Cal recopilar informació sobre com s'han resolt anteriorment problemes de disseny iguals o similars al que ara se'ns planteja; cal reconèixer que s'ha fabricat fins ara per poder-ho millorar.

Així doncs he cercat projectes semblants tant a nivell de forma com a temàtica i he trobat certs casos que he analitzat tot buscant característiques favorables i altres de més negatives (per no repetir els mateixos errors que altres dissenyadors).

Alguns exemples són:

1

2

3

Els exemplars anteriors han estat seleccionats ja que presenten la mateixa temàtica però diferent forma i material. He tingut en compte com s'ha resolt el problema de la temàtica (smoking) en tots aquests exemplars, però les formes 1 i 2 han quedat descartades ja que no poden contenir el treball de recerca de forma rectangular. En canvi, he acceptat la forma tridimensional de la fotografia 3.

Pel que fa al material, estan realitzats amb cartolina o paper plastificat i no l'he considerat prou resistent com per aguantar la pressió que realitzarà el subjecte que obri la caixa (ja que he volgut incloure el mecanisme d'ascensió, el qual va adjunt als laterals de la caixa que realitzen tota la força i per tant, han de ser resistents –fusta-).

Ambdós projectes triats per la seva forma tridimensional, la primera, per la seva estructura allargada i amb una fissura per on es pot agafar i transportar tot el packaging amb el producte que conté.

La segona fotografia l'he escollit pel mecanisme d'obertura el qual he adaptat per al meu treball (de dimensions diferents; més grans). No he utilitzat, però el mateix material ja que a la fotografia s'ha utilitzat una espècie de cartró prim però compacte i jo he utilitzat cartró ploma i fusta (tot i que el material de la il·lustració hagués estat també apte, però no en disposava al meu abast).

6. Execució del projecte. Tenint en compte els esbossos, l'anàlisi dels materials i les tecnologies amb les quals disposem per treballar i havent buscat altres exemplars o models semblants (dels quals hem buscat punts a favor i en contra) ja podem idear un projecte propi amb els seus plànols definitius acotats i amb ampliacions si cal de diferents detalls de l'objecte.

* Aquest apartat ha estat fet amb suport informàtic amb el programa AutoCat 2010 i es troba imprès en fulls apart DIN A 3 adjuntats a la carpeta de projectes.

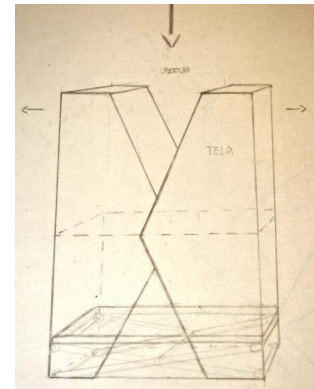
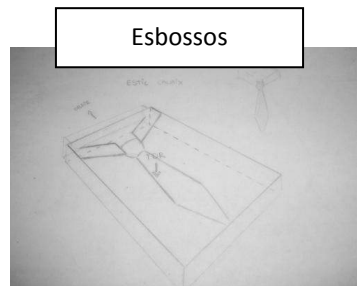
7. Producció industrial: la tasca projectual ja es pot donar per finalitzada i arriba el moment de fabricar l'objecte, distribuir-lo, fer-ne publicitat i vendre'l. Així doncs, a partir de tots els passos anteriors es pot començar a fabricar el projecte definitiu seguint els plànols i totes les indicacions marcades.

* Per tal de mostrar de manera més clara i simple el procés de construcció; he realitzat una memòria resumida en format DIN A3 també adjunta a la carpeta de projectes juntament amb els plànols anteriorment esmentats.

MEMÒRIA

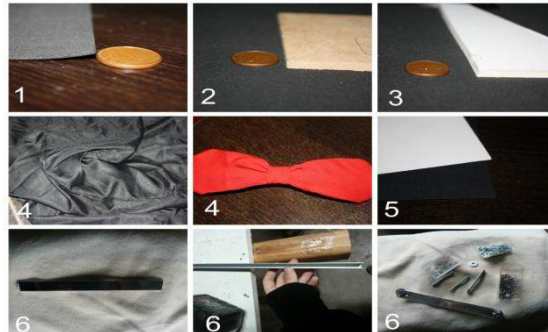
En aquesta memòria es presenten tots els passos duts a terme tot suportant l'explicació amb il·lustracions fotogràfiques realitzades durant la construcció.

1. Pluja d'idees i esbossos: He realitzat un total de 3 esbossos amb les característiques que volia aportar al meu projecte de pàckaging tenint en compte la forma, textura, intencionalitat, etc i sempre intentant complir els aspectes de contextualitzat, comprensibilitat, funcionalitat i factibilitat.

2. Materials: he cercat diferents materials per tal de poder realitzar el treball de manera factible; he utilitzat els següents:

1. goma EVA
2. fusta
3. cartró ploma
4. tela
5. cartolina

6. alumini (passadors, guies, femelles, volanderes, etc)

També ha estat necessari tot un seguit de màquines especialitzades per tractar aquests materials com serres tan manuals com electròniques, tornavisos, etc.

3. Proves i prototips: he realitzat un seguit de proves per tal de comprovar pes i resistència d'alguns elements vertebradors del treball com ara el mecanisme intern de tissors:

El prototip de cartró ploma ha estat útil per definir la forma però no l'he utilitzat pel seu poc gruix i poca resistència que calculo que no aguantaria el pes del cos del treball de recerca que ha de suportar i alçar.

El prototip realitzat amb fusta, ha tingut en compte la forma del seu antecessor però és més resistent; a diferència de l'anterior, un altre tret discrepant és el pes, l'actual molt més elevat ja que la fusta no és gaire lleugera. He descartat l'opció de fer les tises també amb aquest material ja que el pes total del projecte s'incrementaria notablement.

Procés de creació del prototip de cartró ploma: primerament cal tallar 4 tires de 18 cm de llargada i 2,5 d'amplada aproximadament i fer 3 incisions a cadascuna d'aquestes tires (una més gruixuda centrada al mig i les altres dues als extrems). Seguidament cal passar un eix pels forats centrals de les 4 tires posicionant-les de tal manera que formin una creu (com a la fotografia); repetir l'operació de l'eix amb 4 exemplars més prims als extrems de les tires. Un cop realitzades aquestes operacions ja tenim el 1r prototip.

Procés de creació del prototip de fusta: repetició dels passos anteriors però utilitzant tires de fusta amb els extrems arrodonits i de les mateixes dimensions aproximades. La fixació dels eixos ja és més apte ja que he al ser el segon prototip, l'he volgut crear amb millors condicions er tal de profunditzar més en la recerca de possibles fallos.

Construcció prototip de fusta

Un cop realitzats els prototips he repetit l'operació però amb alumini (per arrodonir les cantonades de la tira d'alumini m'ha estat necessària l'ajuda d'un adult). El resultat obtingut serà l'utilitzat en el projecte final.

Pas de tira d'alumini a peça amb cantonades arrodonides i amb 3 perforacions al llarg d'aquesta (central i als extrems) als extrems he afegit un cilindre que facilitarà el lliscament a l'hora d'eivar el projecte; ho he collat amb femelles i volanderes.

Mecanisme format per femelles i volanderes per tal de poder-hi fixar posteriorment el filferro encarregat d'alleugerar la pressió i força del moment d'obertura i ascensió del projecte. Aquest mecanisme doncs, serà l'encarregar de centrar-lo per tal d'equilibrar el mecanisme de tisores quan aquest s'enlaira.

Repetició de l'operació anterior en els 4 extrems de la peça i passar un eix central que uneixi les 4 tires pel mig. El passador del centre estarà collat amb un mecanisme de femelles creuades (mostrat a la fotografia, en que cadascuna de les femelles s'apreta seguint una orientació contrària) aquest fet reforça la fixació.

Construcció unió central

Mecanisme finalitzat

4. Dibuix a ordinador: dibuix creat amb el programa AutoCat per tal de precisar en les mesures i tenir una visió atalentada de com serà el projecte final i serà la base de seguiment per a construir-lo i fer-lo real.

*Tots els dibuixos estan adjunts en format DIN A3 a la carpeta de projectes.

5. Construcció projecte definitiu: un cop acabada la peça d'alumini, ja podem dir que comença la construcció definitiva. Aquest mecanisme de tisores ha d'anar guiat per una guia (tal i com indica el nom). Aquesta també serà d'alumini i el seu procés de creació ha estat el següent:

El procés consisteix en fer dues fissures amb una serra a una guia d'alumini i doblegar deixant pla el segment seleccionat (de la mateixa amblada que la caixa que englobarà tot el treball). Un cop aplanat (van caldre certs cops de martell per aconseguir un pla perfecte) cal retallar en forma triangular els vèrtex del segment (tal com mostra la fotografia 4) i seguidament amb l'ajuda dels serjants i fen palanca, cal doblegar els extrems de la guia inicial formant així l'estructura número 5.

Un cop tenim l'estructura llesta, només cal perforar quatre vegades la base que hem doblegat inicialment per tal de poder-la collar a la base de la caixa a posteriori). Per últim, cal comprovar que l'eix central d'unió de les tisoires llisca correctament per l'interior de la guia.

Un cop acabat el mecanisme, cal collar-lo a una base (esmentada anteriorment) i el procés de construcció d'aquesta base en forma de U, ha estat el següent:

He tallat 3 fustes rectangulars de gruix prim (per alleugerir pes) dues d'iguals i més grans i una tercera més estreta que farà d'unió entre les dues grans (serà la base). Aquestes fustes han estat encolades amb cola blanca i pressionades amb els serjants (vaig posar una falca al centre perquè s'equilibrés i mantingués l'obertura de 90 graus en el punt d'unió).

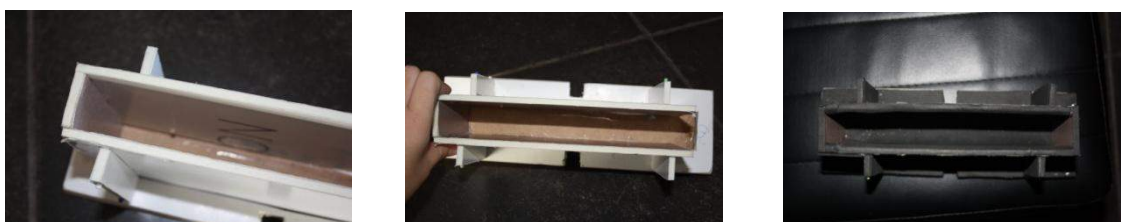
Aquest conjunt va estar dia i mig en repòs ja que la cola blanca regreja molt temps d'actuació (les dimensions d'aquesta base es troben representades als plànols adjunts).

Un cop sec el projecte s'ha collat la guia amb cargols i col·locat el mecanisme de tisores en posició sobre el qual es situarà una base més petita que contindrà el treball de recerca i seguidament, s'enganxaran dos retalls a les parts laterals inferior però deixant un espai d'uns 5 centímetres per tal de poder-hi passar el filferro per sota (no coberta a la fotografia) per tal que les estisores tinguin superfície per on lliscar i així es formarà una U totalment tancada (base d'una caixa qualsevol).

La creació d'aquesta base o plataforma d'ascensió ha estat realitzada amb cartró ploma modelat amb l'ajuda d'un cúter i el aquest ha estat el procediment:

Primerament cal retallar una fusta que s'englobi dins de la U prèviament creada i que es recolzi sobre les rodets superiors dels extrems de la tisora d'alumini i augmentar el gruix d'aquesta base sobreposant dues capes de cartró ploma per tal que la plataforma sigui suficientment ample com per perforar-la tal com s'aprecia a les fotografies (dues fissures centre-laterals). Al centre d'aquesta base, s'alça una altre estructura en forma de U (amb cartró ploma) que contindrà el treball; per tal de fixar-la i que amb el moviment no es deformi, hi ha 4 suports laterals en forma d'ala que llisquen per la superfície lateral de la primera U realitzada.

Aquesta estructura ha estat folrada per coma EVA de color negre senzillament per raons estètiques ja que al obrir la el projecte (un cop finalitzat) es veuria el cartró ploma blanc.

Seguidament, el següent pas és cobrir els laterals (parcialment coberts a la part inferior) amb dues fustes laterals només enganxades per la part inferior amb la base deixant els altres marges lliures per tal de poder-les flexionar cap enfora (simulant el moment d'obertura de la caixa). A aquestes dues fustes és on es fixaran 4 pius (2 a cada lateral) on s'enrotllarà el filferro causant de l'ascensió de les tisores –el filferro que neix a l'extrem esquerre interior anirà collat a la fusta de la part dreta i així a l'inversa-.

Aquestes dues fustes formaran l'estructura vertebrant total de la caixa i seran recobertes posteriorment per cartró ploma per tal de cobrir el davant i el darrere de la caixa.

Aquest cartró ploma, l'he retallat amb una forma característica per tal de simular el patró d'una americana de smoking. Aquesta operació (retallar i enganxar) es repetirà per tal de former la tapa superior de la caixa.

Cartró ploma retallat i enganxat amb diverses formes

Finalment, un cop acabada tota l'estructura, només fa falta la decoració.

Primerament he recobert tota la superfície visible amb tela negra per tal de simular l'americana esmentada anteriorment (ho he fet amb l'ajuda d'agulles de cap per fixar la tela temporalment al mateix temps que anava inserint grapes de 0'5 mm per la part no visible del projecte que són les responsables de que el folro es mantingui immòbil).

Un cop finalitzat aquest procés, he retallat un corbató amb goma EVA i l'he folrat amb tela vermella per tal d'aportar un color viu que trenqués amb els tons blancs i negres; aquest corbató ha estat enganxat sobre una cartolina blanca que fa (aparentment) de camisa.

També hi ha cartolina blanca a la part inferior (tant davantera com al darrere), situada per sota de l'estructura mòbil que forma "l'americana". Així doncs, tots els espais buits que es veien (abans de l'operació) de fusta, han estat recoberts de cartolina blanca exceptuant la part superior del darrere que la cartolina ha estat negra ja que al darrere predominava el negre i una americana, per darrere és totalment negre.

Pel que fa al davant, la cartolina central i més destacada és la blanca mencionada abans sobre les quals hi ha dibuixats 3 botons i enganxat el corbatí.

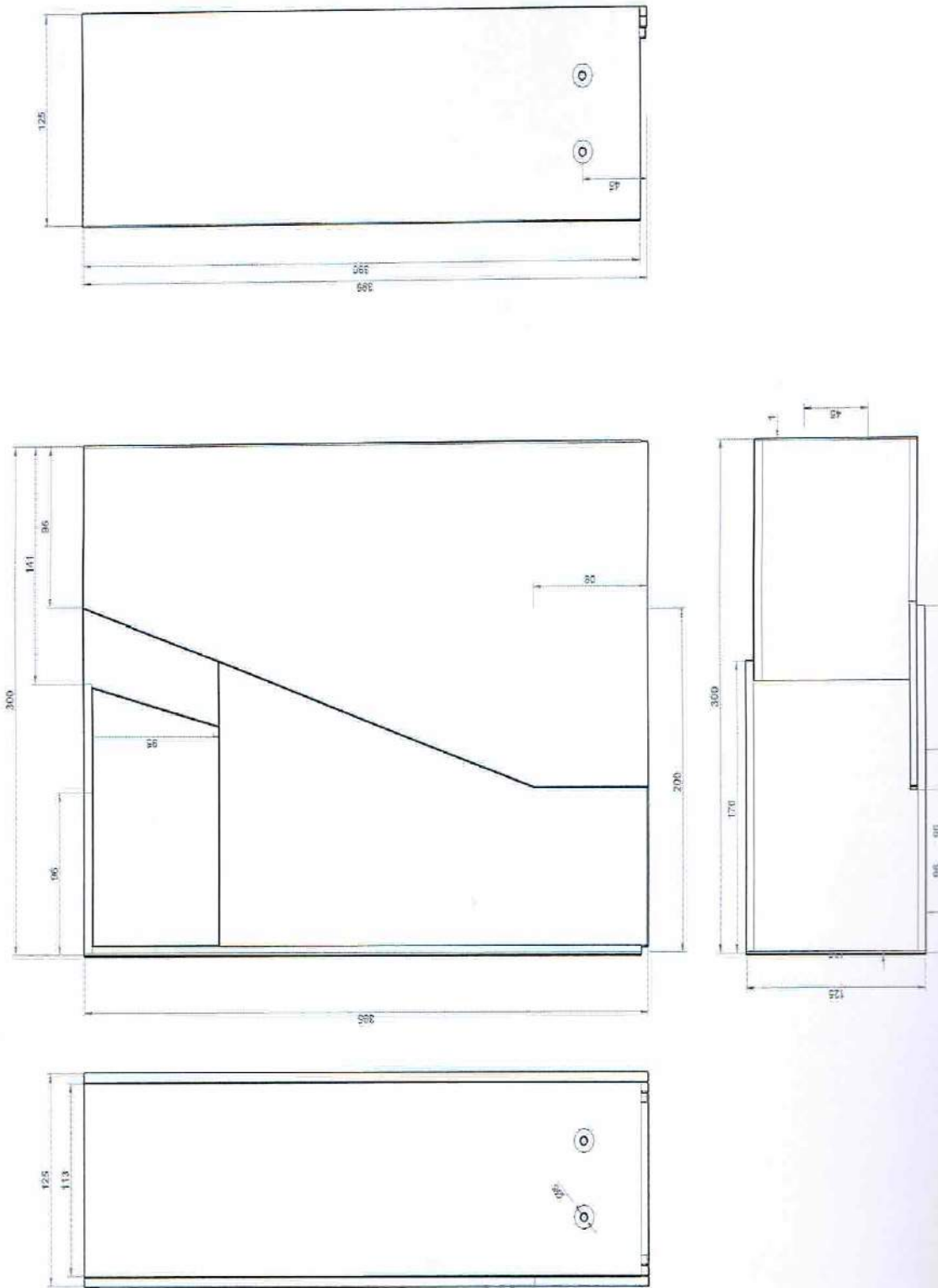
Tot el conjunt, sembla doncs, un smoking fet que el relaciona amb la temàtica de la roba (temàtica del treball de recerca).

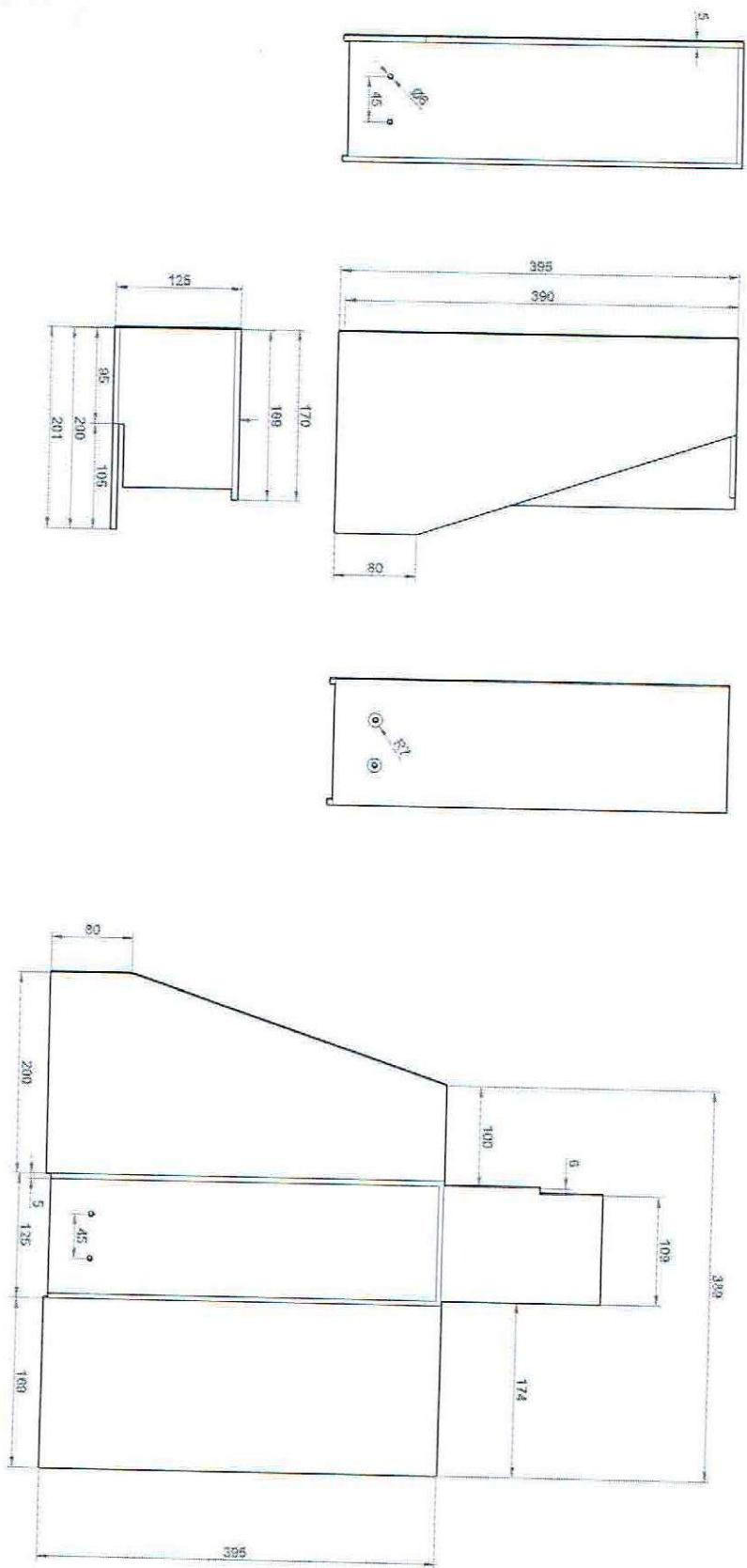

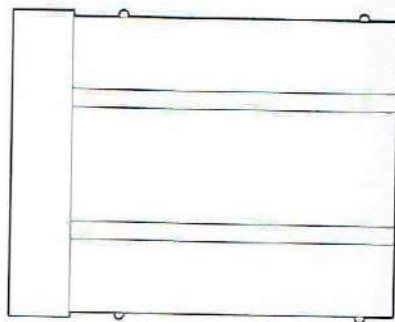
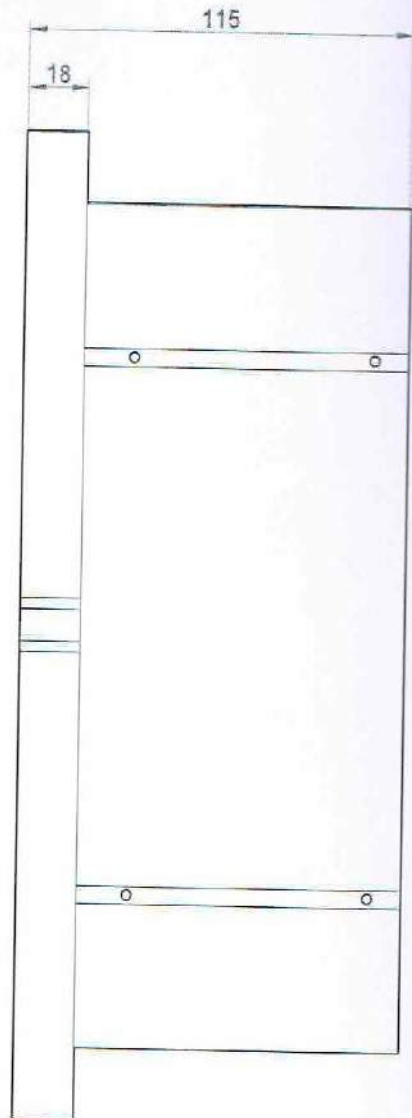
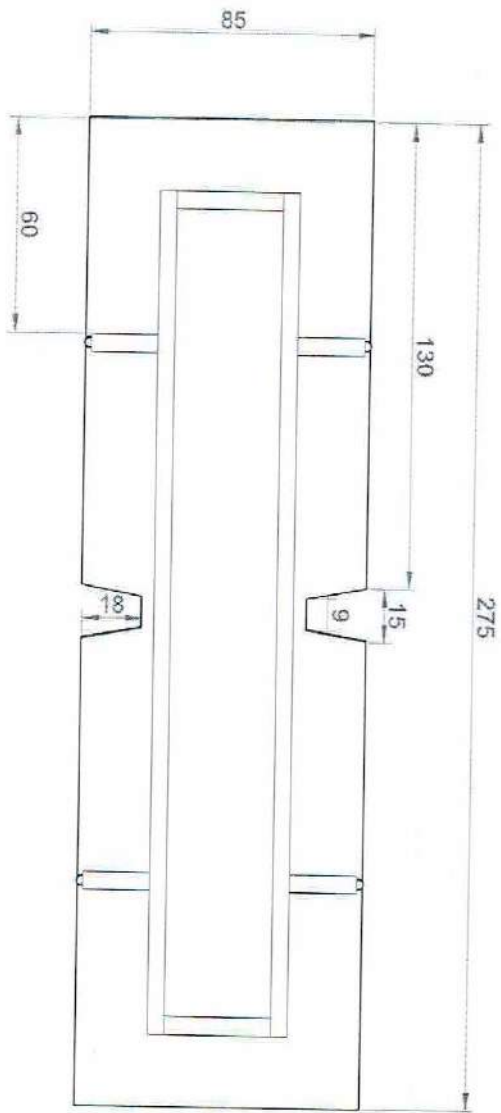
Projecte finalitzat →

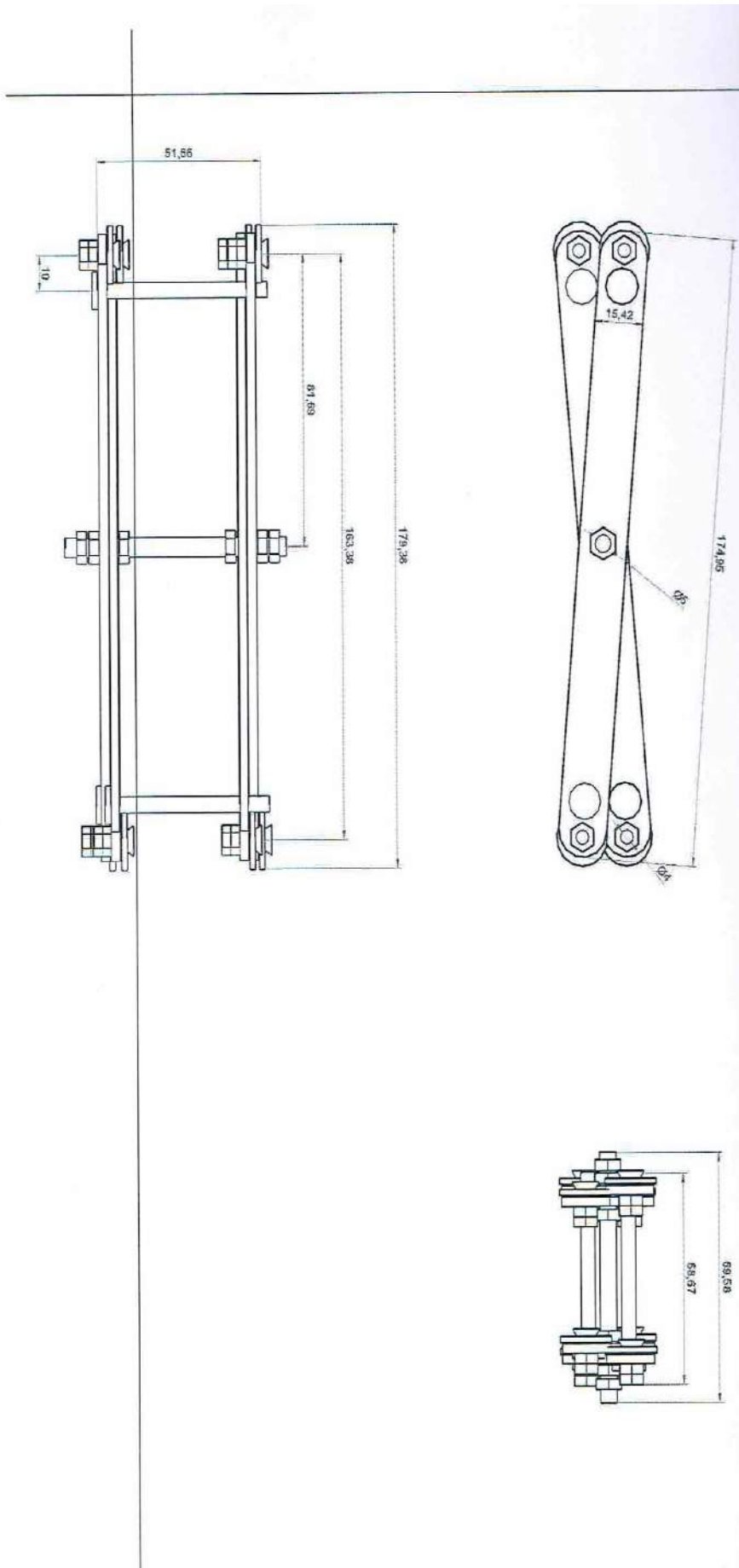

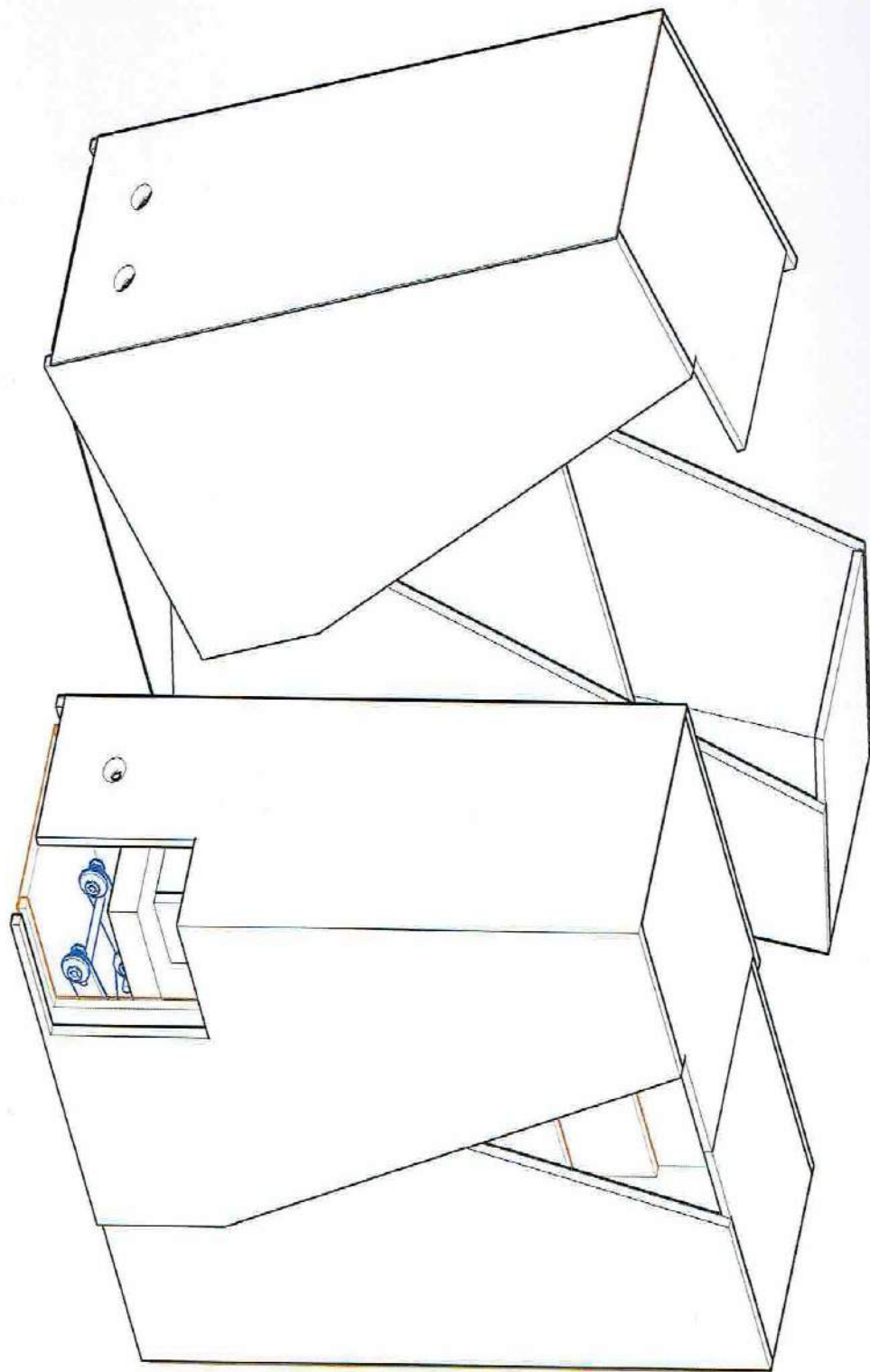
(enviat com a material adjunt)

ANNEX STRADIVARIUS:

He decidit introduir un breu annex fent referència a l'empresa Stradivarius, atès al fet que va obrir-me les seves portes per poder recopilar informació utilitzada per a l'elaboració del treball. A més, en ser una gran empresa, també la considero un exemple de les estudiades en el cos teòric del treball.

1. Introducció:

El negoci Stradivarius es ven a si mateix i es considera, moda en constant moviment l'essència del qual és el *glamour* i l'estil que tota dona desitja tenir. L'esperit Stradivarius és femení, fresc i creatiu. Stradivarius és el somni i la fantasia del món real i té com a objectiu encantar al seu públic mitjançant els seus dissenys

Stradivarius ofereix un ampli mostrari de col·leccions de moda i complements. Les seves reaccions estan inspirades e el món actual i segueixen les últimes tendències realitzant una anàlisi complet i complex de la demanda del carrer i dotant les col·leccions d'un toc de fantasia, aconseguix acostar el producte a les necessitats de l'armari de cada client. Stradivarius cuida els dissenys, els teixits i els accessoris. Per a aquella noia que es mou per l'actualitat i sap on trobar-la.

Temporada rere temporada, les col·leccions fan que l'estil de la dona evolucioni i que vesteixi a la Vanguardia de la moda de cada instant.

2. Dates importants

- 1994: neix la primera botiga de l'empresa Stradivarius.
- 1997: Stradivarius obre la seva primera botiga fora d'Espanya, a Lisboa.
- 2002: obre la botiga número 100 .
- 2009: fan una festa per tal de celebrar el 15è aniversari i obertura de la botiga número 500, a Grècia.
- 2011: obertura de la botiga online.
- 2012: implantació d'una nova imatge corporativa.
- 1975: Obre la primera botiga ZARA a Espanya (A Coruña)
- 1991: Llançament de Pull & Bear.
- 1995: Inditex adquireix el 100% del capital social de Massimo Dutti
- 1998: Llançament de Bershka.
- 1999: Stradivarius passa a formar part com la cinquena cadena del grup INDITEX.
- 2001: INDITEX surt a Borsa i neix Oysho.
- 2003: Neix una nova cadena ZARA Home.
- 2004: INDITEX obra la botiga número 2000 a Hong Kong.
- 2007: Zara Home llença la seva botiga On-Line.
- 2008: Llançament de la nova botiga de complements Uterqüe.
- 2010: INDITEX arriba a la seva botiga número 5000.
- 2012: obertura de la botiga amb la fundació Ampans.

3. La dona Stradivarius:

La dona a la qual va dirigida l'empresa, és aquella entre 20 i 35 anys, és una dona jove, urbana i d'esperit creatiu.

La clienta Stradivarius viu la moda, sap el que vol i allò que li agrada, i a Stradivarius troba sempre el que està buscant: les últimes tendències. A les botigues *Stradi*, sempre troba una àmplia varietat de roba, calçat i complements d'entre els quals es pot triar el que més s'ajusta a la seva personalitat per "anar a l'última" amb estil i *glamour*.

4. Equip:

L'equip Stradivarius fa possible el desenvolupament i l'evolució de la marca dia a dia, té una personalitat d'acord a la seva essència i comparteix la filosofia de l'empresa.

Contínuament s'esforça a impregnar de caràcter propi tot aquell projecte que es du a terme. La passió és la característica principal i fonamental que posseeixen les persones que formen part del món Stradivarius.

4.1 Organització

Primerament es comença el procés a la central, després es deriva a una altra de més petita la qual denominen com a "miniempresa" i d'aquí exporten el producte cap a la botiga on una clienta la comprarà.

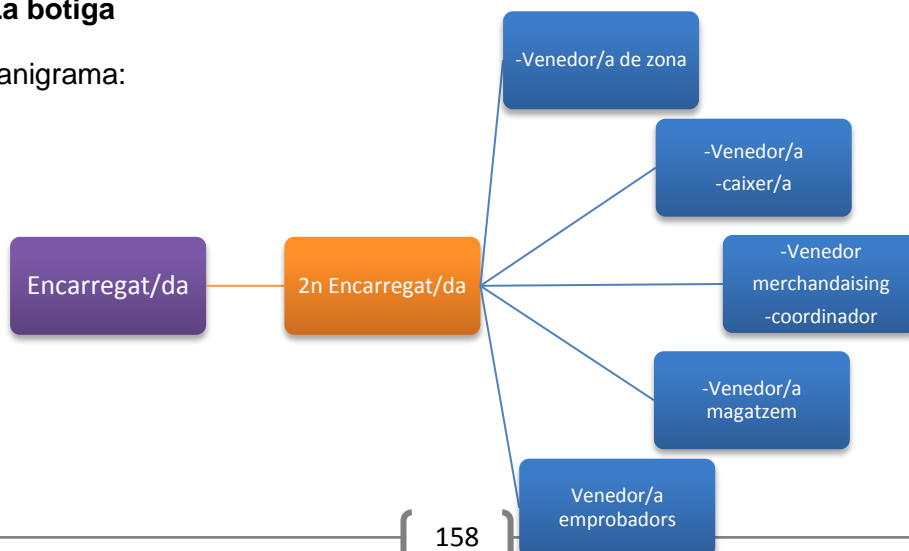
El que mou l'empresa són els clients, per aquest motiu treballen per a ells, totes les seves decisions i accions estan dirigides de tal manera que seu producte cridi l'atenció dels compradors, que les botigues apassionin i els equips els assessorin.

Així doncs els elements vertebradors dins el paràmetre d'organització d'una empresa del món de la moda, en concret de Stradivarius són:

- central
- miniempresa
- botiga
- clienta

5. La botiga

Organigrama:

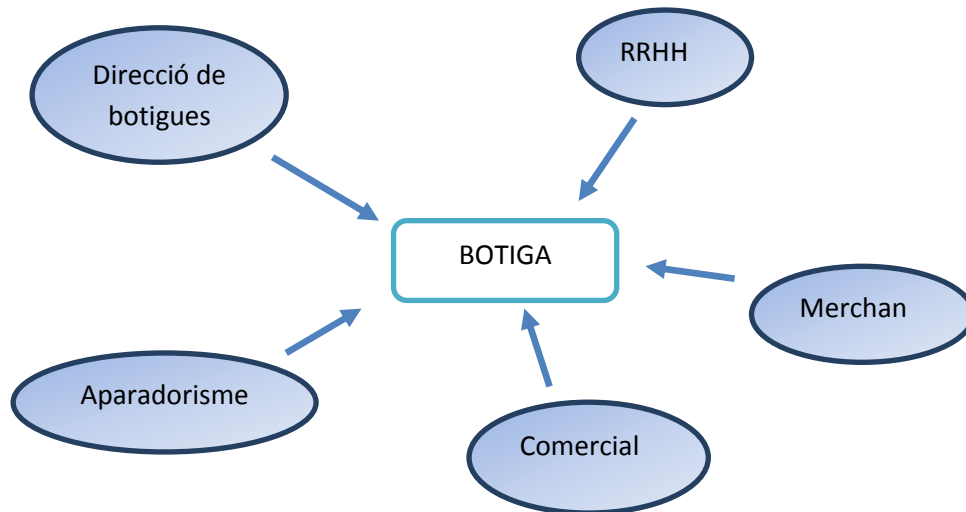
- *Encarregada.* És la responsable de la botiga.
- *2ª Encarregada.* Juntament amb l'encarregada es fa càrrec de la botiga.
- *Venedor/a zona.* És la responsable d'atendre als clients de la seva zona assegurant-se que trobi el producte que necessita i que la seva zona tingui la imatge i el producte necessari.
- *Venedor/a Caixera.* És l'encarregada de la venda i el cobrament en la zona de caixa.
- *Venedor/a Merchan Coordinador/a.* Controla la imatge de la botiga seguint els criteris establerts fent ressaltar cada col·lecció fent-la més comercial.
- *Venedor/a emprovadors.* És la millor venedora, sempre a disposició del client oferint alternatives de producte i complements de venda, la seva zona de treball es l'emprovador.
- *Venedor/a magatzem.* Ha de tenir el magatzem net endreçat i ben referenciat per poder atendre les necessitats dels clients de forma àgil.

6. Principals funcions de la botiga.

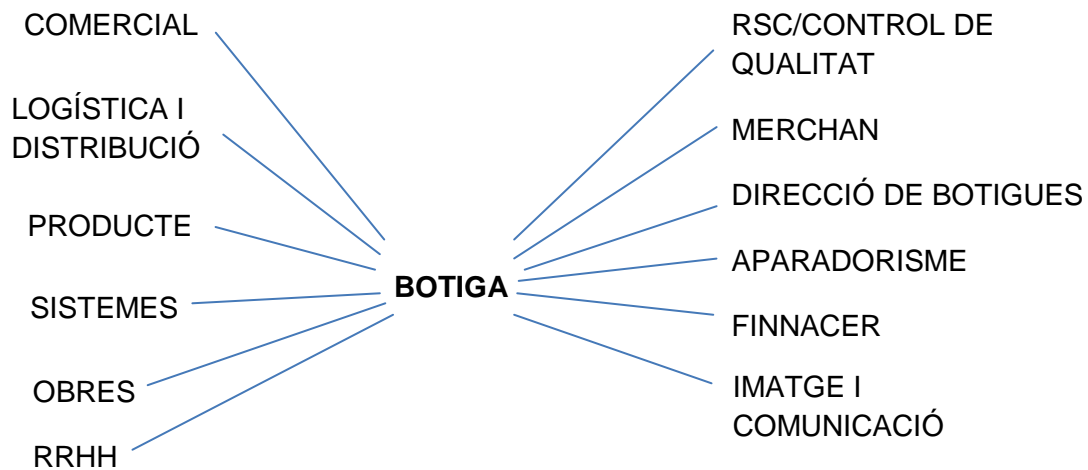

7. Miniempresa

La miniempresa està formada per diferents departaments amb la finalitat d'ajudar a les botigues en les seves funcions per assegurar que es satisfan les necessitats dels clients.

8. La Central

- *Producte:* Són els encarregats que la inspiració es torni realitat, dissenyant les peces de roba, tenint amb compte les tendències, manufacturant els patrons que millor li senten a la dona Stradivarius buscant teixits i negociant amb proveïdors perquè el producte arribi a botiga a temps.
- *RSC i control de qualitat.* Stradivarius vol ser respectuós amb l'entorn, aquest departament assegura que es compleixi la normativa de protecció de drets humans i laborals de les diferents cadenes de producció, així com els estàndards de seguretat, salut i qualitat del producte.

- *Logística i distribució:* fan possible que qualsevol botiga del món rebi producte dos cops per setmana.
- *Comercial:* són el nexa d'unió entre els dissenyadors, compradors i encarregats de botiga perquè els clients tinguin el producte que desitjant, i adapten les col·leccions a les necessitats de cada país.
- *Merchandising:* defineixen la imatge de la botiga i la forma d'organitzar les col·leccions per atreure els clients.
- *Direcció de botigues:* estan en contacte directe amb les nostres botigues vetllant per la gestió i la imatge de les mateixes. Imposa les pautes comercials de la cadena i és el vincle entre les botigues i la central de Stradivarius.
- *Aparadorisme:* és l'equip creatiu encarregat de definir la imatge dels aparadors.
- *E-Store, imatge i comunicació:* són els encarregats de la nostra comunicació interna i externa així com la gestió de la WEB i la botiga *On-line*.
- *Administració, finances i control de gestió:* gestiona i supervisa tots els processos comptables i financers així com els pressupostos de l'empresa.
- *Obres, expansió i decoració.* És l'equip que s'encarrega de les apertures, modificacions i reformes de les nostres botigues.
- *Serveis generals.* S'encarreguen del manteniment de la central això com la compra dels consumibles necessaris de les botigues.
- *Mermes i seguretat.* Són els encarregats d'evitar la pèrdua i la reducció de l'estoc.
- *Jurídica.* Assessora a la resta dels departaments en totes les àrees.

9. El producte

El producte es divideix en les següents categories:

- *Fantasia:* peces de roba que segueixen les últimes tendències.
- *Bàsics:* productes de moda no tan marcats per la tendència, que normalment es dissenyen i produeixen en una gamma ampla de colors.
- *Promocions:* col·leccions de tendència que es dissenyen i produeixen en una gamma ampla de colors i que es renoven constantment.

Tot això, a més, es divideix en famílies; tricot, pantalons, faldilles, vestits, samarretes, complements, jaquetes i calçat.

CONCLUSIONS

Després d'haver realitzat aquest treball, haver cercat informació tant a la xarxa com en llibres, podria assegurar que he ampliat en gran mesura els meus coneixements sobre el tema (tot i que gran part del cos teòric ha estat redactat a partir de coneixements propis).

També cal mencionar que he après a realitzar un treball de tals dimensions, la qual cosa m'ha portat certes obligacions que em seran útils en un futur; per exemple el fet d'haver d'organitzar el temps de què disposem, d'haver de cercar noves fonts i moure's pel món, de compartir informació amb els companys, treballar dia a dia i sobretot a dissenyar, entre molts altres trets.

Així doncs podríem dir, que tot i el gran patiment que hem tingut la majoria d'estudiants aquests darrers mesos, aquest neguit d'haver de realitzar el treball dins d'un termini acordat; també he tret coses bones d'aquesta experiència i he pogut arribar a certes conclusions.

Primerament, volia fer una comparativa entre les dues branques de la indústria tèxtil i, després de molt plantejar el tema, vaig pensar que la millor opció era realitzar jo mateixa una peça de vestir –seguint el mètode tradicional-, per tal de mostrar la complexitat i les dificultats de tal tasca.

Avui dia, la gran majoria de la població, va a comprar a les grans cadenes de roba, sobretot al grup Inditex, i no nego que tinguin els seus motius (preus baixos, molta varietat, etc.) però si no tenim en compte el petit començ, en el qual treballa el petit artesà, aquest s'acabarà perdent.

Sé que les diferències entre dues branques són bastant notables, però no és que els artesans encareixin el preu, sinó que la tasca que ells realitzen és molt més que una simple fabricació en cadena; qui realment apuja els preus són algunes de les grans marques, que creen *stock* a baix cost i el venen molt alt, per la qual cosa els seus beneficis són mol més elevats que els d'un sastre i, els primers, no han realitzat ni la meitat de la feina que arriba a fer un artesà.

A més, si encarregues la confecció d'una peça de vestir, a un sastre o una modista, aquest encàrrec serà únic i al teu gust; per la qual cosa, és favorable realitzar aquest tipus de comandes.

Un altre tema que volia tractar era el llenguatge no verbal, atès al fet que és un tema que m'atrau i gràcies a l'estructura d'aquest treball i dels seus apartats, vaig poder incloure un subapartat de significació, tant del pentinat com de la postura, i a partir d'aquesta vaig realitzar una pràctica la qual no va donar resultats gaire esperançadors.

Normalment la gent, quan parla de comunicació es refereix a la paraula però amb aquest treball hem vist que és molt més que això; hem de tenir en compte que contínuament enviem i rebem missatges i senyals, conscient o inconscientment a través dels signes i la imatge; és doncs, el llenguatge no verbal. Aquest llenguatge no verbal pot englobar des del color d'ulls, la llargària del cabell, moviments del cos, postures, to de veu, vestimenta, etc.; són tot aquell conjunt de reaccions o accions que fem davant d'una situació concreta.

Cal dir, però, que aquests signes es complementen amb els verbals per tal de poder arribar a tenir una bona comunicació entre dos o més individus.

A partir de la pràctica realitzada, vaig arribar a formular certs raonaments, gràcies als quals, puc dir que potser no tots ens sentim al 100 % identificats amb les explicacions teòriques treballades als apartats esmentats, ja que aquestes han estat creades a partir d'estadístiques molt generals i col·lectives, sense tenir en compte el subjecte individual, ja que dur a terme aquest fet, seria impossible.

Per tant, l'estudi de la simbologia, es podria considerar una pseudociència seguint l'exemple dels horòscops els quals també compleixen i estan creats a partir dels mateixos criteris.

Així doncs, en acabar aquest treball, he revisat els objectius i m'he assegurat que la meva intenció i enfocament del treball resultés entenedor per a tothom.

Aquests objectius eren fer veure o adonar-se a la gent que el sastre té una feina molt complexa, llarga i respectable i que el llenguatge no verbal pot arribar a descobrir certs trets característics d'una persona o fins i tot revelar els seus pensaments i sentiments però que no sempre es compleixen, ja que són teories molt estandarditzades i no compleixen la llei de la individualitat.

WEBGRAFIA

Estètica

<http://es.wikipedia.org/wiki/Est%C3%A9tica>
<http://www.monografias.com/trabajos36/estetica/estetica.shtml>
<http://definicion.mx/estetica/>
http://www.seme.org/area_pac/lame.php
<http://www.esteticamaqazine.es/>

Pentinats

<http://es.wikipedia.org/wiki/Peinado>
<http://es.slideshare.net/taijimenez/historia-del-peinado>
<http://gmabel.files.wordpress.com/2010/07/historia-del-peinado-y-de-la-belleza.pdf>
http://campodocs.com/articulos-utiles/article_100787.html
<http://www.maestrasdebelleza.com/2012/02/los-peinados-traves-de-la-historia.html>
<http://www.buenastareas.com/ensayos/Historia-Del-Peinado/293188.html>
<http://arquehistoria.com/los-cabellos-peinados-de-las-romanas-6832>
<http://modaenlahistoria.blogspot.com.es/>
<http://www.xn--sueo-iga.net/sonar-con-peinarse-o-peinados/>
<http://definicion.de/emo/>
<http://recuerdosdepondora.com/curiosidades/el-origen-del-peinado-punk/>
<https://es.answers.yahoo.com/question/index?qid=20120921134012AANqE3M>

Indumentària

http://es.wikipedia.org/wiki/Historia_de_la_moda
<http://www.modahistoria.com/>
<http://lahistoriadelamoda.webnode.es/historia-de-la-moda/>
<http://es.slideshare.net/celiagolden6/la-moda-a-lo-largo-de-la-historia>
<http://www.tendencias.com/tag/historia-de-la-moda>

<https://www.facebook.com/HistoriadelaModaylosTejidos>

<http://modaenlahistoria.blogspot.com.es/>

Confecció

http://www.natureduca.com/tecno_indust_text01.php

http://es.wikipedia.org/wiki/Industria_textil

<http://www.directindustry.es/cat/otras-maquinas-industriales/maquinas-produccion-industria-textil-AQ-797.html>

<http://www.lidem.com/roller-cut-maquina-cortadora-para-corte-de-rollos/relacion-de-maquinas/rollercut-maquina-cortadora-para-corte-de-rollos/otras-maquinas-de-corte-para-la-industria-textil>

<https://www.youtube.com/watch?v=P4MttRAeQME>

<http://www.casaasia.es/act/docs/n8.4textil.pdf>

<http://www.todotelas.cl/definicion-telas.htm>

[http://es.wikipedia.org/wiki/Tejido_\(textil\)](http://es.wikipedia.org/wiki/Tejido_(textil))

<http://www.aitpa.es/glosario.html>

<http://definicion.de/tela/>

<http://decoracionyestilo.blogspot.com.es/2009/10/tipos-de-telas-glosario-de-telas.html>

Postura

<http://es.thefreedictionary.com/postura>

<http://definicion.de/postura/>

<https://www.youtube.com/watch?v=HWGDII-h4Tk>

<http://www.labioguia.com/conoce-el-lenguaje-corporal-y-su-significado/>

<http://www.casadellibro.com/libro-gestos-y-posturas-descifra-el-significado-oculto-del-cuerpo/9788488885777/825560>

Annexos

http://www.ehowenespanol.com/proyectos-realizados-materiales-reciclados-manera_95433/

<http://es.wikipedia.org/wiki/Etilvinilacetato>

BIBLIOGRAFIA

Títol: curso de dibujo de diseño de moda
Autor: Caroline Tathman i Julian Seaman
Editorial: ACANTO

Títol: Patronaje Para Moda
Autor: [Gareth Kershaw](#)
Editorial: BLUME

Títol: Confección de moda, vol. 1. Técnicas básicas
Autor: [Connie Amaden-Crawford](#)
Editorial: GGModa

Revistes: Vogue i Elle